

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ

ЕЗРА ТЕФТ БЕНСОН

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ
ЕЗРА ТЕФТ БЕНСОН

Видано
Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів
Солт-Лейк-Сіті, штат Юта

Книги серії *Учення Президентів Церкви*

Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (каталожний номер 36481 192)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор (35969 192)

Учення Президентів Церкви: Уілфорд Вудраф (36315 192)

Учення Президентів Церкви: Лоренцо Сноу (36787 192)

Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт (35744 192)

Учення Президентів Церкви: Гебер Дж. Грант (35970 192)

Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт (36786 192)

Учення Президентів Церкви: Девід О. Мак-Кей (36492 192)

Учення Президентів Церкви: Джозеф Філдінг Сміт (36907 192)

Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі (35892 192)

Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол (36500 192)

Учення Президентів Церкви: Езра Тафт Бенсон (08860 192)

Щоб отримати ці книги, відвідайте свій місцевий розподільчий центр або зайдіть на сайт store.lds.org. Ці книги також доступні в електронному форматі на сайті LDS.org, і в додатку Gospel Library для мобільних пристроїв.

Будемо вдячні за зауваження і пропозиції щодо цієї книги. Будь ласка, надсилайте їх на адресу: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

Електронна адреса: cur-development@ldschurch.org

Будь ласка, вкажіть свої ПІБ, адресу, приход і кіл. Не забудьте вказати назву книги. Викладіть ваші зауваження й пропозиції щодо її сильних місць і того, що в ній можна поліпшити.

© 2014 by Intellectual Reserve, Inc.

Усі права застережено

Printed in Germany

Текст англійською мовою затверджено: 3/11

Затверджено на переклад: 3/11

Назва оригіналу: *Teachings of Presidents of the Church: Ezra Taft Benson*

Ukrainian

08860 192

Зміст

Зміст	iii
Вступ	v
Короткий хронологічний виклад подій його життя	x
Життя і священнослужіння Езри Тефта Бенсона	1
1 Найбільша заповідь—любить Господа	41
2 Моліться завжди	51
3 Свобода вибору—вічний принцип	65
4 У важкі часи живіть радісно	75
5 Принципи справжнього покаяння	85
6 Ісус Христос, наш Спаситель і Викупитель	99
7 Джозеф Сміт—збраряддя в руках Господа	113
8 Сила Слова	125
9 Книга Мормона—ключовий камінь нашої релігії	135
10 Наповнити землю і наше життя Книгою Мормона	147
11 Йти за живим пророком	157
12 Прагніть Духа в усьому, що ви робите	167
13 Безцінні благословення дому Господа	179
14 Шлюб і сім'я призначені Богом	191
15 Священні покликання батьків і матерів	205
16 Літні люди в Церкві	217
17 Дотримання закону цнотливості	233
18 Стережіться гордині	245
19 Провідництво	259
20 “Паси вівці мої!”	271
21 Принципи матеріального і духовного благополуччя	281
22 Нести євангелію світу	295
23 “Пошир місце намету свого”	307
24 Життя, зосереджене на Христі	317
Перелік ілюстрацій	328
Алфавітний покажчик	329

Gene W. Brown

Вступ

Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів започаткували серію книг *Учення Президентів Церкви*, щоб допомогти вам наблизитися до Небесного Батька і поглибити ваше розуміння відновленої евангелії Ісуса Христа. По мірі того, як Церква видаватиме нові книги цієї серії, ви будете збирати для свого дому бібліотечку евангельських книг. Книги цієї серії призначені як для особистого вивчення, так і для навчання в неділю. Вони також можуть бути корисними у вашій підготовці до інших уроків чи виступів, а також для знаходження відповідей на запитання, що стосуються доктрини Церкви.

До цієї книги влючено вчення Президента Езри Тефта Бенсона, який служив Президентом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів з 10 листопада 1985 до 30 травня 1994 року.

Самостійне вивчення

Досліджуючи вчення Президента Езри Тефта Бенсона, з молитвою шукайте натхнення від Святого Духа. Запитання, розміщені в кінці кожного розділу, допоможуть вам зрозуміти вчення Президента Бенсона і застосовувати їх у своєму житті. Також вам можуть допомогти наведені далі ідеї:

- Записуйте, які думки і почуття прийшли до вас від Святого Духа під час вивчення.
- Підкреслюйте уривки, які ви хочете запам'ятати. Можете вивчити напам'ять ці уривки або написати їх у своїх примірниках Писань поряд з відповідними віршами.
- Прочитайте розділ або уривок кілька разів, щоб краще їх зрозуміти.

- Ставте собі запитання на зразок таких: Як учення Президента Бенсона розширюють моє розуміння євангельських принципів? Чого я маю навчитися з цих вчень, як того хоче Господь?
- Поділіться вивченим з членами своєї сім'ї та друзями.
- Запитуйте себе, як вчення з цієї книги можуть допомогти вам подолати свої труднощі і проблеми.

Навчання за цією книгою

Ця книга призначена для використання вдома і в церкві. Навчати за цією книгою вам можуть допомогти наведені далі пропозиції.

Готуйтеся навчати

Готуючись до навчання, прагніть проведу Святого Духа. З молитвою вивчіть призначений розділ, аби переконатися, що ви розумієте вчення Президента Бенсона. Ви будете навчати з більшою щирістю й силою, якщо його слова вплинули особисто на вас (див. УЗ 11:21).

Якщо ви проводите урок для носіїв Мелхиседекового священства чи для Товариства допомоги, ви не повинні відкладати цю книгу вбік або готуватися до уроку за іншими матеріалами. З молитвою виберіть з розділу ті вчення, які, як ви відчуваєте, будуть найбільш корисними для тих, кого ви навчаєте. У деяких розділах міститься більше матеріалу, ніж ви зможете обговорити під час уроку.

Заохочуйте учнів вивчати розділ вдома до уроку і брати цю книгу з собою до церкви. Якщо вони робитимуть це, то будуть більш готовими брати участь в уроці й наставляти одне одного.

Готуючись навчати, приділіть особливу увагу матеріалу в рубриці “Рекомендації для вивчення і навчання”, що знаходиться в кінці кожного розділу. Під цим заголовком ви знайдете запитання, відповідні уривки з Писань та ідеї для навчання або допомоги у вивченні. Запитання та наведені відповідні уривки з Писань стосуються саме того розділу, в якому вони вміщені. У рубриці “Допомога вчителю” ви знайдете настанови, як вам

вивчати євангелію, жити за нею та допомагати іншим робити те саме.

Огляд розділу

Роблячи огляд розділу і проводячи урок, намагайтеся створити атмосферу, в якій би Дух міг торкнутися серця й розуму людей, яких ви навчаєте. Щоб розпочати урок, допоможіть тим, кого ви навчаєте, зосередитися на вченнях, уміщених в розділі. Ви можете використати одну чи більше з наведених далі ідей:

- Прочитайте й обговоріть частину “З життя Езри Тефта Бенсона”, яка знаходиться на початку розділу.
- Розгляньте ілюстрацію або обговоріть уривок з Писань, наведені в цьому розділі.
- Проспівайте разом гімн на відповідну тему.
- Стисло поділіться особистим досвідом, що стосується теми.

Проводьте обговорення вчень Президента Бенсона

Навчаючи з цієї книги, запрошуйте інших ділитися їхніми думками, ставити запитання і навчати одне одного. Беручи активну участь в уроці, вони будуть більш підготовлені до пізнання й отримання особистого одкровення. Краще дати пройти змістовному обговоренню, ніж намагатися розглянути всі вчення. Щоб заохочувати обговорення, використовуйте запитання, вміщені в кінці кожного розділу. Ви можете також придумати власні запитання, особливо корисні для тих, кого ви навчаєте.

Наведені далі пропозиції можуть підказати вам додаткові ідеї:

- Попросіть присутніх поділитися тим, що вони дізналися під час особистого вивчення розділу. Було б корисним зв'язатися упродовж тижня з кількома учнями і попросити їх прийти підготовленими, щоб поділитися тим, що вони дізналися.
- Призначте тих, хто буде читати вибрані запитання, вміщені в кінці розділу (чи то індивідуально, чи в маленьких групах). Попросіть їх знайти в розділі вчення, що стосуються цих запитань. Потім запросіть їх поділитися думками та ідеями з рештою групи.

- Прочитайте разом вибрані висловлювання Президента Бенсона, наведені в розділі. Попросіть присутніх навести приклади із Писань та з їхнього особистого досвіду, які б ілюстрували те, чого навчав Президент Бенсон.
- Попросіть учнів вибрати якусь одну частину і подумки прочитати її. Запропонуйте їм зібратися в групи по двоє-трое з тих, хто вибрав ту саму частину, й обговорити вивчене.

Заохочуйте учнів ділитися думками й застосовувати вчення в житті

Учення Президента Бенсона матимуть найбільше значення для тих, хто ділиться ними з іншими людьми і застосовує їх у своєму житті. Ви можете використати одну чи більше з наведених далі ідей:

- Запитуйте учнів, як вони можуть застосовувати вчення Президента Бенсона у виконанні своїх обов'язків вдома і в Церкві. Наприклад, ви можете допомогти їм задуматися над вченнями Президента Бенсона та обговорити, як вони можуть застосовувати ці вчення як чоловіки, дружини, батьки, сини, дочки, домашні вчителі або візитні вчительки.
- Заохочуйте учнів розповідати про якісь учення Президента Бенсона членам їхньої сім'ї та друзям.
- Запрошуйте учнів застосовувати вивчене і розказувати про свій досвід на початку наступного уроку.

Завершення обговорення

Стисло підсумуйте урок або попросіть зробити це одного чи двох з присутніх. Свідчіть про вчення, які ви обговорювали. Ви також можете запросити інших присутніх поділитися їхніми свідченнями.

Інформація про джерела, цитовані в цій книзі

Уміщені в цій книзі вчення Президента Бенсона є прямими цитатами з його проповідей, статей, книг та щоденників. У цитатах з друкованих джерел збережено пунктуацію, написання, вживання великої літери і розбиття на абзаци такими, як вони

були в оригіналі, за винятком тих випадків, коли необхідно було внести редакторські чи типографські виправлення для легшого читання тексту. Тому іноді ви можете помітити в тексті деяку непослідовність. Наприклад, займенники, що стосуються Божества, в одних цитатах пишуться з маленької літери, а в інших з великої.

Також Президент Бенсон часто вживав такі слова, як *люди*, *чоловік* або *людство* стосовно всіх людей, як чоловіків, так і жінок. Він часто вживав займенники *він*, *його* і *ним* стосовно обох статей. Це було нормою для мови його доби. Незважаючи на різницю між тодішніми та сучасними мовними прикладами, учення Президента Бенсона стосується як жінок, так і чоловіків.

Короткий хронологічний виклад подій його життя

Наведені далі у хронологічному порядку біографічні дані подають історичне тло для вчень Президента Езри Тефта Бенсона, викладених у цій книзі.

- 1899 р., 4 серпня Народився поблизу Уїтні, Айдахо, у сім'ї Джорджа Тефта Бенсона молодшого і Сари Данклі Бенсон.
- 1912–1913 рр. Виконував багато обов'язків вдома, поки його батько служив на місії на півночі Сполучених Штатів.
- 1914–1919 рр. Навчався і закінчив Академію в колі Онейда, що в Престоні, Айдахо.
- 1918 р. Покликаний служити помічником керівника бойскаутів (провідником молодих чоловіків) у своєму приході в Уїтні.
- 1920 р. Зустрічає Флору Сміт Амуссен, свою майбутню дружину.
- 1921 р. Навчається в Аграрному коледжі Юти (тепер Університет штату Юта) в Логані, Юта.
- 1921 р., 13 липня Висвячений своїм батьком на старійшину.
- 1921 р., 15 липня–1923 р., 2 листопада Служить місіонером повного дня у Британській місії.
- 1924 р., 25 серпня–1926 р. червень Флора служить на місії повного дня на Гавайських островах.

- Осінь 1924 р. Разом зі своїм братом Орвелом купує сімейну ферму в Уїтні.
- Весна 1926 р. Закінчує навчання в Університеті Бригама Янга.
- 1926 р., 10 вересня Одружується з Флорою в Солт-Лейкському храмі.
- 1926 р., вересень–1927 р., червень Навчається в коледжі сільського господарства та механізації штату Айова (тепер Науково-технічний університет штату Айова), який закінчив, здобувши ступінь магістра в галузі економіки сільського господарства.
- 1927 р., червень Повертається на сімейну ферму в Уїтні.
- 1929 р. Починає працювати в якості окружного сільськогосподарського агента в окрузі Франклін, Айдахо. Переїздить з ферми у місцевість поблизу Престона, Айдахо.
- 1930–1939 рр. Працює економістом та спеціалістом у галузі сільського господарства у філіалі Університету штату Айдахо.
- 1935 р., січень–1938 р., листопад Служить першим радником у президентстві колу в Бойсі.
- 1938 р., листопад–1939 р., березень Служить президентом колу в Бойсі.
- 1939–1943 рр. Працює виконавчим секретарем в Національній раді фермерських кооперативів у Вашингтоні, округу Колумбія. Живе зі своєю сім'єю у Бетезді, Меріленд.
- 1940 р., червень Покликаний служити президентом Вашингтонського колу в окрузі Колумбія.
- 1943 р., 26 липня Покликаний служити членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

- 1943 р., 7 жовтня Висвячений на апостола і рукопокладений як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів Президентом Гебером Дж. Грантом.
- 1946 р., січень–
1946 р., грудень Служить президентом Європейської місії, допомагаючи у наданні матеріальної і духовної допомоги святим останніх днів після розорення, залишеного Другою світовою війною.
- 1946 р., 16 липня Освячує Фінляндію для проповідування євангелії.
- 1953 р., січень–
1961 р., січень Працює міністром сільського господарства Сполучених Штатів під керівництвом президента Дуайта Д. Ейзенхауера.
- 1964 р., січень–
1965 р., вересень Знову служить президентом Європейської місії.
- 1966 р., 10 листопада Переосвячує Італію для проповідування євангелії.
- 1969 р., 14 квітня Освячує Сінгапур для проповідування євангелії.
- 1969 р., 26 жовтня Освячує Індонезію для проповідування євангелії.
- 1973 р., 30 грудня Його висвячено як президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів.
- 1985 р., 10 листопада Його висвячено як Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.
- 1986 р., 24 жовтня Освячує храм в Денвері, Колорадо, США.
- 1987 р., 28 серпня Освячує храм у Франкфурті, Німеччина. (За час його служіння Президентом Церкви було освячено дев'ять храмів).

- 1988 р., 2 жовтня Звертається особисто зі своєю останньою промовою на генеральній конференції. (Після жовтня 1988 р. його слабке здоров'я не дозволяло йому виступати на генеральних конференціях. Його радники у Першому Президентстві читали проповіді від його імені або цитували уривки з його попередніх виступів).
- 1992 р., 14 серпня Сумує через втрату своєї дружини, Флори.
- 1994 р., 30 травня Помирає у себе вдома в Солт-Лейк-Сіті, Юта, приблизно за два місяці до свого 95-го дня народження.

Езра Тефт Бенсон в дитинстві, 1900 р.

Життя і священнослужіння Езри Тефта Бенсона

Ті, хто їхав по шосе між Логаном, Юта, і Уїтні, Айдахо, 4 червня 1994 року стали свідками чогось незвичайного. Вони бачили людей, які стояли вздовж цієї ділянки дороги довжиною в 24 милі (39 км). Наступного дня старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, пояснив чому люди там зібралися. Вони чекали на похоронний кортеж. Тіло Президента Езри Тефта Бенсона мали везти на цвинтар в його рідному містечку після поховальної служби у Солт-Лейк-Сіті. Старійшина Хейлз так описав ту подію:

“Той кортеж, що рухався до Уїтні, був зворушливою даниною Божому пророку.

Це була данина членів Церкви, коли вони вишикувалися вздовж шосе й стояли на шляхопроводах вздовж тієї дороги. У неділю після обіду дехто був одягнений у свій найкращий недільний одяг. Інші шанувували пророка шанобливим мовчанням. Вони, зупинивши свої машини і стоячи благоговійно, чекали, поки провезуть тіло пророка. Фермери стояли на своїх полях, притиснувши капелюх до серця. Можливо, ще більш вражаючими були юнаки, які зняли свої бейсбольні кашкети і притиснули їх до серця. Також люди, коли повз них проїжджав кортеж, прощаючись з пророком, розмахували прапорами. Були транспаранти з написами “Ми любимо Президента Бенсона”. На інших можна було прочитати: “Читайте Книгу Мормона”¹.

Ця безмежна любов справді була даниною йому, але вона також означала й набагато більше. Вона була очевидним доказом того, що життя людей змінилося, оскільки вони прислухалися до поради пророка. І люди, які зібралися вздовж шосе, представляли набагато більше людей. Між часом, коли Езра Тефт Бенсон народився в Уїтні, Айдахо, і коли його смертні останки

було там поховано, він служив знаряддям в Господніх руках, подорожуючи по всьому світу і допомагаючи мільйонам прийти до Христа.

Уроки, засвоєні на сімейній фермі

4 серпня 1899 р. Сара Данклі Бенсон і Джордж Тефт Бенсон молодший радо вітали свого первістка, народженого в їхній сім'ї. Вони назвали його Езра Тефт Бенсон на честь його прадіда, старійшини Езри Т. Бенсона, який служив членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

Езра народився у двокімнатному фермерському будинку, збудованому за рік до цього його батьком. Пологи були довгими й важкими, і лікар, який приймав їх, думав, що народжене дитя, вагою 5,3 кг, не виживе. Однак обидві бабусі дитини вважали інакше. Вони налили у два тази води—в один теплої, в інший холодної—і поперемінно занурювали свого онука у кожний з них, поки дитя не почало кричати.

Юному Езрі Тефту Бенсону, якого в сім'ї та друзі часто називали "Ті", подобалося його дитинство, що проходило на фермерських угіддях, які розляглися навколо будинку, де він народився. Президент Гордон Б. Хінклі, який служив з Президентом Бенсоном майже 33 роки у Кворумі Дванадцятьох Апостолів та Першому Президентстві, розказав про уроки, які засвоїв юний Езра:

"Він у буквальному розумінні і в дійсності був фермерським хлопцем: одягнений у комбінезон засмаглий хлопець, який із самого малечку пізнав закон жнив: "Що тільки людина посіє, те саме й пожне!" (Галатам 6:7).

Він дізнався ще в ті дні бідності, що без старанної праці не виростає нічого, крім бур'янів. Щоб зібрати врожай, необхідно було працювати, безупинно й постійно. Треба було орати восени й орати навесні—працювати у поті лиця, ходячи у борозні цілий день за запряженими сильними кінями. У ті дні користувалися ручним плугом, і потрібно було постійно триматися за його ручки, які виверталися і тряслися, коли гострий плуг вривався в

землю і вправно її перевертав. Після дня такої роботи хлопець виморювався і добре спав. Але ранок наставав дуже швидко.

“Поле потрібно було боронити, знову ходячи за кіньми, і готувати землю до сівби. Сівба була важкою роботою, від якої боліла спина. А після цього треба було займатися зрошенням. Ферма Бенсонів знаходилась у посушливій місцевості, зробити її землі родючими можна було лише завдяки чуду зрошення. За водою необхідно було слідкувати не тільки вдень, а і всю ніч. Тоді не було ані електричних, ані пропанових ліхтариків. Були лише газові лампи, які давали тьмяне і слабке жовте світло. Було вкрай необхідно, щоб вода дотікала до кінця рядка. Це був урок, який ніколи не слід було забувати.

Я можу уявити собі хлопчину, який ішов з лопатою на плечі до ровів та полів, щоб дати висохлій землі життєдайну вологу.

А потім вже наставав і час сінокосу—на багатьох-багатьох гектарах. Запрягалися коні, причіплювалася косарка, хлопчина залазив на старе металеве сидіння, коні йшли вперед і сіножатка починала працювати, зрізуючи траву на півтораметровій смугі. Мухи і комарі, пил і жахлива спека; то була тяжка праця. Потім сіно необхідно було згрібати, після цього вилами складати у копиці, щоб воно висохло. Усе треба було зробити вчасно. Коли воно достатньо підсихало, його навантажували на спеціальні вози з широким, плоским дном. На току за допомогою підйомника на кінній тязі сіно вивантажували з цього воза і складали у велику скирту. Тоді не було ні пакування сіна в тюки, ні механічних навантажувачів. Були тільки вила і м’язи.

... Тому нічого дивуватися, що його тіло зростало і ставало сильнішим. Ті з нас, хто знав його в пізніші роки життя, часто захоплювалися величиною його зап’ястків. Міцне здоров’я, основа якого була закладена ще в дитинстві, було одним з великих благословень його життя. Аж до останніх років свого життя він залишався надзвичайно енергійною людиною.

Упродовж усіх років свого зрілого життя, коли він спілкувався з президентами і королями, він ніколи не втрачав того, що набув у дитинстві на фермі. Він ніколи не втрачав завзяття до праці.

Він ніколи не втрачав готовності вставати до сходу сонця і працювати вночі.

Але це була не лише дивовижна звичка до праці, якої він набув в дитинстві вдома. Це була певна сила, що йшла від землі. Було якесь постійне нагадування про повеління, дане Адаму і Єві, коли вони були вигнані із саду: “У поті свого лиця ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю” (Буття 3:19). Відчуття, що необхідно покладатися на власні сили, ніколи не залишало тих, хто працював на землі. Тоді не було ні жодних урядових програм для фермерів, ні жодних субсидій. Доводилось рахуватися з примхами погоди. Надзвичайні морози, несподівані бурі, вітер і посуха—усе це сприймалося як ризики життя, проти яких застрахуватися було неможливо. Необхідно було мати запаси на чорний день, інакше не уникнути голоду. Єдиним постійним джерелом допомоги у важкі дні життя була молитва, молитва до нашого вічного, люблячого Батька, Всемогутнього Бога всевіту.

У тому маленькому будинку в Уїтні, Айдахо, молилися багато. Була сімейна молитва, вечірня і ранкова, в якій дякували за життя з його викликами та можливостями і в якій благали про силу, щоб виконати роботу дня. Згадували про тих, хто був у нужді, і коли сім'я вставала з колін, мати, яка була президентом Товариства допомоги приходу, складала у двомісний екіпаж продукти, щоб відвезти нужденним; її старший син був за кучера. Такі уроки ніколи не забуваються”².

Уроки, засвоєні від вірних батьків

Ці уроки про тяжку працю, сімейну єдність, служіння та життя за євангелією почали набувати більшого значення, коли одного дня батьки 12-річного Езри повернулися додому після церковних зборів з несподіваною звісткою. Пізніше Президент Бенсон згадував:

“Коли батько, правлячи конем, під’їхав до двору, мати відкрила поштову скриньку і, на їхній подив, там був лист зі зворотною адресою Вох В в Солт-Лейк-Сіті—це було покликання на місію. Ніхто не питав, чи людина готова, чи хотіла, чи могла.

Знати мав єпископ, а єпископом був дід—Джордж Т. Бенсон, батько мого батька.

Коли батько і мати заїхали на подвір'я, то обоє плакали—такого ми ще ніколи не бачили у своїй сім'ї. Ми збіглися до двомісного екіпажу—нас було семеро—і спитали, у чому справа.

Вони відповіли: “Усе гаразд”.

“А чого ж ви тоді плачете?”— запитали ми.

“Ходімо у вітальню, і ми пояснимо”.

Ми зібралися навколо старого дивану у вітальні, і батько сказав нам про своє покликання на місію. Тоді мати сказала: “Ми пишаємося, що батька вважають гідним їхати на місію. А плакали ми через те, що будемо два роки у розлуці. Ви знаєте, що за весь час нашого шлюбу ми з вашим батьком ніколи не були у розлуці більше двох вечорів—це коли батько їздив у каньйон за колодами, палями і дровами”³.

Оскільки батько був на місії, Езрі довелося взяти на себе більшість обов'язків, які мають виконуватися у фермерській сім'ї. Він “виконував роботу дорослого чоловіка, хоч ще був хлопчиком,—пізніше згадувала його сестра Маргарет.— Майже на два роки він зайняв місце батька”⁴. Під керівництвом Сари Езра та його рідні брати і сестри разом працювали, разом молилися і разом читали листи від свого батька з місії. Через сімдесят п'ять років Президент Бенсон згадував про благословення, які прийшли в його сім'ю завдяки служінню їхнього батька на місії:

“Гадаю, що хтось у світі може сказати, що прийняття ним цього покликання було доказом того, що він не дуже любив свою сім'ю. Залишити сімох дітей і вагітну дружину самих вдома на два роки—хіба це може бути справжньою любов'ю?”

Та мій батько мав ширше уявлення про любов. Він знав, що “тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре” (Римлянам 8:28). Він знав: найкраще, що він може зробити для своєї сім'ї,—послухатися Бога.

І хоч протягом тих років нам його дуже не вистачало, і хоч його відсутність дуже ускладнила життя нашої сім'ї, але прийняття ним покликання підтвердило, що це був дар милосердя.

Батько поїхав на місію, залишивши вдома матір із сімома дітьми. (Восьма народилася через чотири місяці після його прибуття на місію). Але вдома відчувався дух місіонерської роботи, який ніколи не зникав. Не відбулося й без певних жертв. Батько мав продати нашу стару ферму з сухою землею, щоб заплатити за свою місію. Він змушений був запросити одну подружню пару переїхати в наш дім, щоб доглядати городину; він передав своїм синам і дружині відповідальність за луки, за пасовища та невелике стадо молочних корів.

Батькові листи справді були благословенням для нашої сім'ї. Нам, дітям, здавалося, що вони приходили з іншого боку землі, а вони були всього лише із Спрінгфілда, Массачусетс, і з Чикаго, Іллінойс, і з Седар-Репідса та Маршаллтауна, Айова. Так, завдяки батьковій місії в нашому домі відчувався дух місіонерської роботи, який ніколи з нього не зникав.

Пізніше сім'я збільшилась, було вже одинадцятьоро дітей—сім синів і чотири дочки. Усі семеро синів відслужили на місії, дехто з них—на двох, а то й трьох місіях. Пізніше дві дочки та їхні чоловіки відслужили на місії повного дня. Дві інші овдовілі сестри, з яких одна була матір'ю восьми дітей, а інша—десяти, служили як напарниці на місії в Бірмінгемі, Англія.

Це—спадок, який і досі продовжує благословляти сім'ю Бенсонів уже в третьому й четвертому поколіннях. Хіба ж це не справжній дар любові?"⁵

Служіння в Церкві у молодому віці

Натхненний прикладом своїх батьків і сам відчуваючи бажання допомагати у будівництві Господнього царства на землі, Езра Тефт Бенсон з ентузіазмом приймав покликання служити. Коли Езрі Тефту Бенсону було 19 років, його єпископ, а ним був його дід, попросив його служити одним з дорослих провідників для 24-х молодих чоловіків у приході. Ті молоді чоловіки брали участь у бойскаутській програмі Америки, і Езра служив помічником керівника бойскаутів.

Одним із обов'язків Езри у цьому покликанні було допомагати молодим чоловікам співати в хорі. Під його керівництвом молоді

чоловіки перемогли у конкурсі хорів всіх приходів їхнього колу і пройшли на регіональний конкурс. Аби мотивувати їх брати участь в репетиціях і співати якнайкраще, Езра їм пообіцяв: якщо вони переможуть на регіональному конкурсі, то він організує для них 56-кілометровий похід через гори до озера. Цей план спрацював—молоді чоловіки з Уїтні перемогли.

“Ми почали планувати свій похід,—розповідав Президент Бенсон,—і під час зборів один 12-річний хлопчина підняв руку і дуже офіційно сказав: “... Я хотів би подати пропозицію”. ... Я сказав: “Добре, що за пропозиція?” Він відповів: “Я хотів би запропонувати, щоб нам не возитися у цьому поході з гребінцями та щітками, ми б могли коротко постригтися”.

Зрештою всі молоді чоловіки погодилися, що, готуючись до походу, вони коротко пострижуться. Ця ідея припала їм ще більше до душі, коли хтось з них запропонував, щоб і їхні керівники бойскаутів теж так постриглися. Президент Бенсон продовжував:

“Два керівники бойскаутів сіли у перукарське крісло, і перукар з великою радістю машинкою постриг кожного з них. Уже закінчуючи цю роботу, він сказав: “А тепер, хлопці, якщо ви дозволите мені постригти ваші голови наголо, то я зроблю це безкоштовно”. Отак ми й розпочали той похід—24 хлопців з коротко постриженими головами і двоє керівників бойскаутів, пострижених наголо”.

Пригадуючи досвід служіння з молодими чоловіками у своєму приході, Президент Бенсон сказав: “Одна з радостей від роботи з хлопцями—це той факт, що коли ви з ними, то завжди отримуєте свій шматок пирога. У вас є можливість щодня бачити результати вашого провідництва, якщо ви працюєте з ними продовж років і спостерігаєте, як вони дорослішають і стають міцними чоловіками, енергійно приймаючи виклики й обов’язки у своєму житті. Таке задоволення не можна купити ні за яку ціну; воно має бути зароблене служінням і відданістю. Як це чудово—зробити хоч трошечки, допомагаючи юнакам ставати чоловіками, справжніми чоловіками”⁶.

Президент Бенсон ніколи не забував тих молодих чоловіків і старався підтримувати з ними зв'язок. Через багато років після того 56-кілометрового походу він, уже як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, відвідав приход в Уїтні і поспілкувався з невеликою групою тих людей. Вони могли сказати йому, що з тих 24 залишилися вірними в Церкві 22. З тими двома вони втратили зв'язок. З часом Президент Бенсон розшукав тих двох чоловіків і допоміг їм повернутися до активності в Церкві. Він також виконав обряд запечатування їхніх храмових шлюбів⁷.

Залицання до Флори

Восени 1920 року Езра поїхав до Логана, Юта, що десь за 25 миль (40 км) від Уїтні, щоб вступити на навчання до Аграрного коледжу штату Юта (тепер це Університет штату Юта). Він був з кількома своїми друзями, коли помітив молоду жінку. Пізніше він пригадував:

“Ми стояли біля корівника, коли молода жінка—дуже приваблива й красива—проїхала повз нас на своєму маленькому авто до молочарні по молоко. Хлопці помахали їй руками, і вона помахала їм. Я спитав: “Що це за дівчина?” Вони сказали: “Флора Амуссен”.

Я сказав їм: “Знаєте, у мене просто з'явилося відчуття, що я з нею одружуся”.

Друзі Езри розсміялися й сказали: “Для хлопця з ферми вона надто популярна”. Однак його це не збентежило. “Так це ж навіть цікавіше”,—відповів він.

Не пройшло багато часу після цієї розмови, і ось Флора і Езра вперше зустрілися в Уїтні, куди її запросили погостювати двоюрідні сестри Езри. А невдовзі Езра вже запросив її на танці. Вона прийняла запрошення, а подальші побачення привели до, як вони пізніше казали, “чудового залицання”. Однак їхні залицання були перервані—і багато в чому вони стали навіть кращими,—коли Езра отримав покликання служити на місії повного дня у Британській місії.

Готуючись до місії Езри, вони з Флорою говорили про свої стосунки. Вони хотіли, щоб їхня дружба тривала й далі, однак

Флора Амуссен, перед одруженням з Езрою Тефтом Бенсоном

вони також розуміли, що Езрі потрібно було стати відданим місіонером. “Перед моїм від’їздом ми з Флорою вирішили, що будемо писати листи раз на місяць,—сказав він.— Ми також вирішили, що у своїх листах ми будемо підбадьорювати, вселяти впевненість і передавати новини. Так воно і було”⁸.

Двоє місіонерів

Британська місія, яка була такою щедрою нивою для перших місіонерів-святих останніх днів, була іншою для старійшини Бенсона та його напарників. Противники на Британських островах, у т.ч. й дехто зі священнослужителів, роздували масову ненависть до святих останніх днів, друкуючи антимормонські статті, романи, ставлячи п’єси і показуючи фільми, націлені проти мормонів. Безсумнівно, старійшина Бенсон був засмучений таким поганим ставленням людей до відновленої евангелії, однак не дозволяв, щоб ці випробування ослабили його

віру. Дійсно, він писав у своєму щоденнику про місцеву молодь, яка уїдлимо глузувала з нього та його напарника, вигукуючи: “Мормони!” Його негласною відповіддю було: “Дякую, Господи, що я мормон”⁹.

Старійшина Бенсон не лише ділився євангелією з людьми, які не належали до Церкви, але й служив ще провідником священства та діловодом серед святих останніх днів у Великій Британії. Ці різноманітні можливості служити давали йому набутти чудового досвіду, що було яскравою протилежністю труднощам, з якими він часто стикався. Старійшина Бенсон охрестив і конфірмував лише кілька чоловік, але значно більшої кількості людей він допоміг стати ближче до Господа. Наприклад, він розповідав про випадок, коли на якійсь особливій зустрічі, організованій вірними членами Церкви, він був скерований Духом говорити так, що це допомогло друзям одного з членів Церкви отримати свідчення про те, що Джозеф Сміт був пророком Бога¹⁰. Він записав, що одного разу вони з напарником дали благословення священства тяжко хворій жінці, яка через 10 хвилин одужала¹¹. Він радів, коли він, будучи діловодом, знайшов святих, чії імена були в записках Церкви, але були загублені для місцевих провідників¹². Він пройшов цінну підготовку у провідництві, служачи під керівництвом двох президентів місії, які також були членами Кворуму Дванадцятьох Апостолів: старійшин Орсона Ф. Уїтні і Девіда О. Мак-Кея.

Старійшина Бенсон був вдячний за Господній захист у час, коли він проповідував євангелію. Одного вечора їх з напарником оточив гурт людей, погрожуючи кинути їх в річку. Він подумки помолвився про допомогу. Потім, як він з часом розповів, “великий, кремезний незнайомець протиснувся крізь цей натовп до мене. Він глянув мені прямо в очі і сказав сильним, чітким голосом: “Юначе, я вірю кожному слову, яке ти сказав цього вечора”. Коли він говорив це, коло навколо мене трохи розширилося. Це було прямою відповіддю на мою молитву. Потім з’явився боббі [англійський поліцейський]”¹³.

Коли у старійшини Бенсона не було можливості активно служити іншим, він “працював над своїм розвитком, “просто таки

поглинаючи Книгу Мормона”, особливо розділи, де йшлося про місіонерський досвід синів Мосії”¹⁴. Заспокоєння й підтримку він також отримував завдяки листам з дому, які, за його ж словами, він “читав і перечитував знову й знову”. Згадуючи про свою місію, він зауважив: “У листах мати і батько виливали мені свої серця, і ці листи давали мені, молодому чоловіку, справжню силу. Флорини [листи] були сповнені духовних думок і підбадьорювання, в них не було жодної сентиментальності. Я думаю, що це, як ніщо інше, зміцнювало мою любов до неї і я цінував її все більше й більше”¹⁵.

Старійшина Бенсон отримав своє звільнення від служіння на місії повного дня 2 листопада 1923 року. Йому було важко від’їжджати додому, і він сказав, що прощання з “дорогими, чудовими святыми” у Великій Британії було “найважчою частиною [його] місії”¹⁶. Та все ж він був щасливий тому, що скоро знову буде разом зі своєю сім’єю, і з нетерпінням чекав, щоб побачити Флору.

Флора також з нетерпінням чекала, щоб побачити Езру. Та вона не просто очікувала на найближчу перспективу проводити з ним час. Вона по-справжньому дивилася вперед—на його майбутнє і його потенціал. Ще будучи підлітком, вона стверджувала, що хотіла б “вийти заміж за фермера”¹⁷, і була рада явному бажанню Езри поселитися на сімейній фермі в Уїтні, Айдахо. Проте вона відчувала, що спочатку йому потрібно закінчити навчання. Пізніше вона розказувала: “[Я] молилася й постилася, щоб Господь допоміг мені знати, як я можу допомагати Йому, найкраще служачи ближнім. І до мене прийшла думка: якщо єпископ вважає мене гідною, [то] він покличе мене на місію. У Езри Церква була на першому місці, тож я знала, що він нічого не скаже проти цього”¹⁸.

Езра був здивований, коли вони з Флорою почали зустрічатися знову і вона сказала йому, що прийняла покликання служити на місії на Гавайських островах. 25 серпня 1924 року її рукопоклали, а наступного дня вона відбула на місію. Одразу після її від’їзду Езра написав у своєму щоденнику: “Ми обоє щасливі, бо відчували, як багато для нас прибережено у

майбутньому і чим завершиться наша розлука пізніше. Проте важко бачити, як руйнуються надії. І хоч ми іноді плачемо через це, усе ж ми отримали запевнення від Того, Хто сказав нам, що все буде якнайкраще”¹⁹.

І, дійсно, все сталося якнайкраще. Флора, за словами її президента місії, була “дуже хорошою, енергійною місіонеркою”²⁰, яка віддавала “своє серце і свою душу, час і таланти Господній роботі”²¹. Вона наглядала за роботою Початкового товариства в кількох місцевостях своєї місії, навчала дітей у початковій школі, служила в храмі і допомагала зміцнювати місцевих святих останніх днів. Певний час вона навіть служила місіонеркою-напарницею для своєї овдової матері, Барбари Амуссен, яка була покликана на короткострокову місію. Разом ці мати і дочка як напарниці несподівано зустрілися з чоловіком, який приєднався до Церкви за кілька років до цього у Сполучених Штатах завдяки зусиллям Флориного батька, Карла Амуссена. Цей навернений був уже неактивний у Церкві, однак Флора та її мати подружилися з ним і допомогли повернутися до Церкви²².

Коли Флора поїхала, Езра залишався зайнятим. Він зі своїм братом Орвелом придбали для сім’ї ферму і продовжували свою освіту. У час, коли Езра навчався в Університеті Бригама Янга у Прово, Юта, Орвел залишався в Уїтні, щоб вести справи на фермі. Вони домовилися, що після того як Езра закінчить своє навчання, він повернеться на ферму, а Орвел поїде на місію, а потім закінчить свою освіту. Поставивши собі за мету швидко закінчити УБЯ, Езра навчався за дуже насиченим розкладом. Він також брав участь і в розважальних заходах, що проводилися в університеті, у т.ч. танцях, вечірках і театральних постановках.

Хоч на останньому курсі Езра й був визнаний “Найпопулярнішою людиною в УБЯ”, усе ж нікому не вдавалося відвернути його увагу від Флори. Пізніше він сказав, що коли вона закінчила свою місію в червні 1926 року, він “палко бажав” побачити її, хоч і наполягав, що він “не чекав” її повернення²³. Він успішно закінчив університет якраз за кілька місяців до її повернення.

Езра Тефт Бенсон—випускник Університету Бригама Янга в 1926 р.

Початок спільного життя

Через місяць після повернення Флори з місії вона і Езра оголосили про заручини. Дехто й далі сумнівався у Флориному виборі. Вони не розуміли, чому така вишукана, багата й популярна дівчина вибрала селяка. Але вона продовжувала говорити, що “завжди хотіла вийти заміж за фермера”²⁴. Езра, за її словами, “був практичний, чуйний і надійний”. І вона зауважила: “Він був лагідний зі своїми батьками, і я знала: якщо він поважає їх, він буде поважати і мене”²⁵. Вона усвідомлювала, що він був “необробленим алмазом”, і сказала: “Я збираюся зробити все, що в моїх силах, аби допомогти йому стати відомим і відчувати це завжди, не тільки в цій невеликій громаді, а щоб його знали у всьому світі”²⁶.

Флора і Езра були запечатані 10 вересня 1926 року у Солт-Лейкському храмі старійшиною Орсоном Ф. Уїтні, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Святкували весілля лише сніданком

для сім'ї та друзів. Після сніданку молодята відразу ж поїхали на своєму фордівському пікапі "Т" в Еймс, Айова, де Езра був прийнятий в магістратуру по спеціальності економіка сільського господарства в коледж сільського господарства та механізації штату Айова (тепер Науково-технічний університет штату Айова).

Їхня подорож переважно проходила ґрунтовими дорогами і малозаселеною місцевістю. Дорогою вони провели вісім ночей у наметі, що протікав. Приїхавши в Еймс, вони найняли квартиру, що знаходилася за один квартал від студентського містечка коледжу. Квартира була маленька, і Бенсони ділили це приміщення з великою родиною тарганів, однак Езра казав, що та "квартирка нагадувала найзатишніший маленький котедж, який тільки можна собі уявити"²⁷. Езра знову присвятив себе навчанню. Менш ніж через рік, після незліченних годин навчання, лекцій, написання статей, він здобув ступінь магістра. Подружжя, яке тоді чекало на свою першу дитину, повернулося на ферму Бенсонів в Уїтні.

Баланс між можливостями професійного зростання і церковними покликаннями

Коли Бенсони повернулися в Уїтні, Езра цілком віддався щоденній роботі на фермі: доїнню корів, вигодовуванню свиней і курей, вирощуванню цукрового буряка, зернових, люцерни та інших культур. Орвел був покликаний служити на місію повного дня в Данію.

Через менш як два роки місцеві урядові чиновники запропонували Езрі роботу—бути окружним сільськогосподарським агентом. Флора захотила Езру погодитися на цю пропозицію, хоч це й означало, що треба буде залишити ферму і переїхати в місцевість неподалік Престона. Він найняв місцевого фермера, щоб той доглядав ферму, поки повернеться Орвел.

В обов'язки Езри входило консультувати місцевих фермерів у питаннях підвищення продуктивності їхніх господарств. Фермерам, як він відчував, більш за все було потрібне краще знання й розуміння маркетингу—того, що ставало дедалі

важливішим після початку Великої депресії, і того, що він, маючи освіту в галузі економіки сільського господарства, був здатний дати. Він заохочував фермерів брати участь у фермерських кооперативних асоціаціях, які могли б допомогти їм знизувати собівартість продукції та встановлювати кращу платню за роботу²⁸.

Здібності Езри, виявлені на посаді сільськогосподарського керівника, створили інші можливості для працевлаштування. З 1930 по 1939 р. він працював економістом та спеціалістом у галузі сільського господарства у філіалі Університету штату Айдахо в Бойсі, Айдахо, столиці штату. Виконання обов'язків на цій посаді довелося перервати на період між серпнем 1936 р. до червня 1937 р., коли Бенсони переїхали жити до Каліфорнії, щоб Езра міг вивчати економіку сільського господарства в Університеті штату Каліфорнія в Берклі.

Навіть виконуючи багато обов'язків на роботі і вдома, Езра і Флора знаходили час для служіння в Церкві. В Уїтні, у Престоні і в Бойсі вони покликалися навчати і вести молодь²⁹. Вони служили в цих покликаннях з ентузіазмом, вірячи, що “молодь—це наше майбутнє”³⁰. Езра також отримав можливість допомагати у місіонерській роботі на місцях³¹. У Бойсі Езра був покликаний служити радником у президентстві колу. Езра продовжував служити на цій посаді навіть тоді, коли жив зі своєю сім'єю у Каліфорнії. Кіл в Бойсі стрімко зростав, і в листопаді 1938 року старійшина Мелвін Дж. Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розділив цей кіл на три коли. Езра Тефт Бенсон був покликаний служити президентом одного з цих колів.

У січні 1939 року Езру несподівано запросили працювати на посаді виконавчого секретаря в Національній раді фермерських кооперативів у Вашингтоні, округу Колумбія. Він порадився з Флорою стосовно цієї пропозиції. Оскільки він був рукопокладений як президент колу усього два місяці до цього, то він також зв'язався і з Першим Президентством, щоб почути їхню пораду. Вони порадили йому зайняти цю посаду, тому в березні 1939 року він з сім'єю, попрощавшись зі своїми друзями в Бойсі, переїхав до Бетезди, Меріленд, що близько від Вашингтона, округу Колумбія. У червні 1940 року він був знову покликаний

служити президентом колу, цього разу—новоорганізованого Вашингтонського колу у Вашингтоні, округу Колумбія.

Любляча, згуртована сім'я

Езра і Флора завжди пам'ятали про вічну важливість своїх стосунків одне з одним та стосунків зі своїми дітьми, літніми батьками та рідними братами і сестрами. Увага, з якою вони підтримували згуртовану сім'ю, визначалася не просто почуттям обов'язку; вони щиро любили одне одного й хотіли бути разом—у цьому житті і впродовж вічностей.

Часто виконання багатьох обов'язків у церковних покликаннях та професійних завдань змушувало Езру перебувати далеко від дому. Іноді слова малих дітей чітко вказували на цей факт. Наприклад, якось у неділю, коли він йшов на церковні збори, дочка Барбара сказала: “До побачення, татку! І повертайся та побудь з нами хоч трошки”³². Для Флори було нелегким завданням виховувати їхніх шестерих дітей, коли чоловіка часто не було вдома, і вона іноді відчувала себе “самотньою і трохи занепадала духом”³³. Та все ж вона з великою любов'ю виконувала свою роль дружини і матері, вона була задоволена тим, що її чоловік такий відданий Господу і сім'ї. У листі до Езри вона написала: “Як завжди, коли ти у від'їзді, дні здаються місяцями. ... [Але] якби всі люди ... любили свою релігію і жили за нею, як це робиш ти, то було б зовсім мало смутку [і] страждань. ... Ти завжди такий відданий своїй сім'ї і готовий у будь-який час прийти на допомогу іншим, кому вона потрібна”³⁴.

Езра завжди, коли був вдома, виявляв свою відданість сім'ї. Він знаходив час, щоб посміятися і погратися зі своїми шістьма дітьми, послухати їх, спитати їхню думку про важливі питання, навчати євангелії, допомогти у виконанні роботи вдома і провести час з кожним з них індивідуально. Діти знаходили втішення і силу у спільній любові їхніх батьків до них. (Оскільки сім'я була такою важливою для Езри Тефта Бенсона, у цій книзі є два розділи, що містять його вчення на цю тему. Ці розділи, що мають заголовки “Шлюб і сім'я призначені Богом” і “Священні покликання батьків і матерів” містять спогади дітей

Кворум Дванадцятьох Апостолів, приблизно жовтень 1950—квітень 1951 р. Стоять, зліва направо: Делберт Л. Стейнлі; Генрі Д. Мойл; Метью Коулі; Марк Е. Петерсен; Гарольд Б. Лі; Езра Тефт Бенсон; Спенсер В. Кімбол. Сидять, зліва направо, Джон А. Уїдстоу; Стівен Л Річардс; Девід О. Мак-Кей, президент Кворуму дванадцятьох; Джозеф Філдінг Сміт, діючий президент; Джозеф Ф. Мерріл; Альберт Е. Боуен.

подружжя Бенсонів про дім, сповнений любові, де вони провели дитинство).

Покликання в апостольство

Улітку 1943 року Езра залишив Меріленд і зі своїм сином Рідом об'їхав кілька фермерських кооперативів у Каліфорнії у рамках виконання своїх обов'язків, які він мав у Національній раді фермерських кооперативів. Він також планував зустрітися з церковними провідниками в Солт-Лейк-Сіті та відвідати родичів в Айдахо.

26 липня, виконавши завдання цього відрядження, вони повернулися в Солт-Лейк-Сіті, щоб потім поїхати додому. Вони дізналися, що президент Девід О. Мак-Кей, з яким Езра зустрічався

менш як два тижні тому, розшукував його. Езра зателефонував президенту Мак-Кею, і той сказав йому, що Президент Гебер Дж. Грант, тодішній Президент Церкви, хотів зустрітися з ним. Езра з Рідом поїхали до літнього будинку Президента Гранта, що знаходився у кількох хвилинах їзди від центру Солт-Лейк-Сіті. Як тільки вони приїхали, “Езру негайно провели у спальню Президента Гранта, де відпочивав літній пророк. Езра на прохання Президента зачинив двері і, наблизившись до нього, сів на стілець біля ліжка. Президент Грант взяв праву руку Езри своїми обома руками і зі сльозами на очах просто сказав: “Брате Бенсон, від усього серця поздоровляю вас і молюся, щоб Божі благословення зійшли на вас. Ви були вибрані наймолодшим членом Ради Дванадцятьох Апостолів”³⁵.

У щоденнику Езра переповів про це так:

“Сказане було неймовірним і вражаючим. ... За кілька хвилин [я] спромігся сказати тільки: “О Президенте Грант, цього не може бути!”— і я повторював це кілька разів перш ніж мені вдалося зібратися з думками, аби усвідомити, що сталося. ... Він довго тримав мою руку у своїх руках, і ми обоє плакали. ... Більше години ми були удвох, і майже весь той час ми з теплою трималися за руки. Хоч [він був] і слабким, але його розум був ясным і жвавим, і я був глибоко вражений його приємним, добрим, смиреним духом, коли він наче заглядав мені в душу.

Я настільки сильно відчував всю свою слабкість і недостойність, що його слова втішення і запевнення сприймалися мною з подвійною вдячністю. Серед іншого він сказав: “У Господа є шлях, щоб звеличити людей, які покликані бути провідниками”. Коли я ледь спромігся промовити, що люблю Церкву, він сказав: “Ми це знаємо, і Господу потрібні люди, які все віддадуть задля Його роботи”³⁶.

Після цієї співбесіди Езра і Рід поїхали додому до президента Мак-Кея. Дорогою Езра нічого не сказав про його зустріч з Президентом Грантом, а Рід нічого не питав. Коли вони приїхали додому до президента Мак-Кея, той сказав Риду, що відбулося. І тоді Езра і Рід обнялися.

Езра не міг заснути вночі, коли він з Рідом поверталися додому потягом. Наступного дня він зателефонував Флорі і сказав їй про своє покликання в апостольство. “Вона сказала, що це просто чудово, і висловила цілковиту впевненість в тому, що я справлюся,—згадував він.— Розмова з нею повернула мені впевненість. Вона завжди виявляла більше віри в мене, ніж я сам в себе”³⁷.

Через кілька тижнів Езра і Флора підготувалися до переїзду в Юту, і Езра зробив усе можливе, щоб забезпечити спокійне передання справ своєму наступнику в Національній раді фермерських кооперативів. Він і Спенсер В. Кімбол були підтримані членами Кворуму Дванадцятьох Апостолів 1 жовтня 1943 року, вони були висвячені на апостолів 7 жовтня, старійшина Кімбол був висвячений першим.

Так старійшина Езра Тефт Бенсон розпочав своє служіння як один з “особливи[x] свідк[ів] імені Христа у всьому світі” (УЗ 107:23).

Надання продуктів харчування, одягу та надії у повоєнній Європі

22 грудня 1945 року Джордж Альберт Сміт, тоді Президент Церкви, зібрав особливі збори для Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Він оголосив, що Перше Президентство відчуло натхнення відправити когось із апостолів, щоб головувати над Європейською місією і контролювати там зусилля Церкви. Того року раніше закінчилася Друга світова війна, і багато європейських народів тільки-но почали долати наслідки широкомасштабних, вражаючих руйнувань, до яких вона призвела. Старійшина Бенсон, як це відчуло Перше Президентство, і був тією людиною, яка може впоратися з цим завданням.

Ця новина “просто приголомшила” старійшину Бенсона, який був найновішим і наймолодшим членом кворуму. Як і місія його батька 34 роки тому, це завдання вимагало б від нього бути далеко від своєї молоді сім’ї. Перше Президентство не могло сказати, на який час він мав поїхати. Однак він запевнив їх, що

Старійшина Бенсон, праворуч, перевіряє гуманітарну допомогу в Бергені, Норвегія

його дружина та діти підтримають його, і висловив свою цілковиту готовність служити³⁸. Пізніше він написав про отримане ним доручення:

“Важливість його здавалася вражаючою. Вони [Перше Президентство] дали нам чотири завдання: перше, подбати про духовні справи Церкви у Європі; друге, забезпечити продуктами харчування, одягом, постільною білизною наших страждених святих в усіх куточках Європи; третє, направляти реорганізацію різних місій в Європі; і четверте, підготувати все необхідне для повернення місіонерів у ті країни”³⁹. Але Президент Сміт дав йому таке обіцяння, яке заспокоїло його: “Я ніскільки не тривожусь за вас. Ви будете в такій самій безпеці, як і будь-де у світі, якщо будете турбуватися про себе, і ви зможете виконати цю важливу роботу”⁴⁰.

Старійшина Бенсон розповідав, як сприйняли цю новину його дружина і сім’я, коли він розповів їм про неї: “У милій і вражаючій бесіді з моєю дружиною, зі сльозами на очах, Флора з любов’ю висловила свою вдячність і запевнила мене

у своїй щиросердній підтримці. За обідом я сказав про новину і дітям, які здивувалися, зацікавилися і виявили мені цілковиту підтримку”⁴¹.

Коли старійшина Бенсон та його напарник, Фредерік У. Беббел, прибули в Європу, їх запечалило те, що вони побачили навколо: хвороби, бідність і руїни. Наприклад, у листі до Флори старійшина Бенсон розказав про матерів, які з вдячністю приймали в дар мило, голки й нитки та по апельсину. Вони цього не бачили вже роками. Старійшина Бенсон міг бачити, що з убогого пайка, який їм видавали у минулому, вони “не брали собі майже нічого, аби більше залишити своїм дітям в істинно материнському дусі”⁴². Він розказав про церковні збори, що проходили в “розбомблен[их] будин[ках]” і “майже цілковитій темряві”⁴³. Він розказав про біженців—“бідних, небажаних ніде людей, ... вигнаних з їхніх колись щасливих домівок у невідомість”⁴⁴. Він також розказав про чудеса, що ставалися серед жахливих наслідків війни.

Одне чудо було явним в житті святих останніх днів по всій Європі. Дорогою туди старійшина Бенсон роздумував, як святі приймуть його. “Будуть їхні серця сповнені гіркоти? Буде там ненависть? Чи сердиті вони на Церкву?” Те, що він побачив, надихнуло його:

“Дивлячись на ці сміливі, бліді, змарнілі обличчя святих, з яких багато хто був одягнений в лахміття, а деякі навіть були босі, я бачив на них світло віри, коли вони свідчили про велику роботу останніх днів і висловлювали подяку за Господні благословення. ...

Ми виявили, що наші члени Церкви чудово давали собі раду. Їхня віра була міцною, їхня відданість стала більшою і їхня вірність—неперевершеною. Ми помітили, що було дуже мало гіркоти або відчаю, якщо вони взагалі були. Відчувався дух дружби і братерства, який поширювався з однієї місії на іншу, і під час наших поїздок святі просили нас передати їхні вітання своїм братам і сестрам в інших країнах, хоч їхні країни всього лише кілька місяців тому й воювали між собою”. Навіть біженці “палко співали пісні Сіону” і “ставали разом на коліна,

щоб помолитися увечері і вранці, та свідчили ... про благословення євангелії”⁴⁵.

Ще одним чудом була сила церковної програми благополуччя. Ця робота, що розпочалася за 10 років до цього, врятувала життя багатьох святих в Європі. Святі були благословенні завдяки тому, що дотримувалися принципу самозабезпечення. Вони допомагали одне одному у своїх потребах, ділилися їжею, одягом та іншим необхідним, вони навіть садили городи на місці розбомблених будинків. Вони були також благословенні завдяки тому, що святі останніх днів з інших куточків світу передавали для них допомогу—приблизно 2000 тонн того, що їм було необхідно. Старійшина Бенсон розказав про церковних провідників, які плакали, коли побачили основні продукти харчування, які вони могли роздати місцевим членам Церкви, і він казав, що був на зборах, на яких приблизно 80 відсотків людей були одягнені в одягу, прислану за програмою благополуччя⁴⁶. У зверненні на генеральній конференції, з яким він виступив невдовзі після повернення додому, він сказав: “Мої брати і сестри, чи потрібні вам ще докази, що підтверджували б необхідність цієї програми та нашу відповідальність виконувати її? ... Я кажу вам: Бог керує цією програмою. Вона є натхненною [Богом]”⁴⁷.

Старійшина Бенсон і брат Беббел побачили ще одне чудо, коли Господь відкрив їм шлях для поїздки у зруйновані війною країни Європи. Знову й знову старійшина Бенсон звертався до військових чинів за дозволом поїхати в певні регіони, щоб зустрітися там зі святими та передати їм необхідне. Знову й знову він отримував, в основному, ту ж саму відповідь від тих та інших чинів: “Хіба ви не розумієте, що тут була війна? Нікому з цивільних подорожуючих в'їзд не дозволений”. Знову й знову, після того як він дивився цим чинам в очі та смиренно пояснював мету своєї місії, йому та брату Беббелю дозволяли їхати, куди їм було треба, і виконувати те, заради чого Господь їх послав⁴⁸.

Приблизно через 11 місяців старійшину Бенсона змінив старійшина Алма Сонн, помічник Дванадцятьох, який служив у Європі разом зі своєю дружиною, Леоною. Брат Беббел залишився допомагати Соннам. За час, коли старійшина Бенсон залишив Солт-Лейк-Сіті 29 січня 1946 року, і до часу, коли він

повернувся додому 13 грудня 1946 року, він загалом проїхав 61236 миль (98550 кілометрів). Старійшина Бенсон відчував, що місія виявилася вдалою, однак він тут же казав: “Я знаю, що є джерелом успіху наших трудів. Як ніколи я відчув, що неможливо ні мені, ні моїм товаришам виконати місію, яку нам було доручено, без скеровуючої сили Всемогутнього”⁴⁹. Успіх цієї місії можна було помітити в силі Церкви в європейських країнах, де вона знову організовувалася і зростала. Цей успіх також можна було помітити в житті окремо взятих святих—таких людей, як той чоловік, що одного разу підійшов до Президента Томаса С. Монсона через багато років пізніше на зборах у Цвікау, Німеччина. Він попросив передати вітання Езрі Тефту Бенсону. Потім він вигукнув: “Він же врятував мені життя! Він дав мені їжу, щоб поїсти, і одяг, щоб одягтися. Він дав мені надію. Нехай Бог благословить його!”⁵⁰

Патріотизм, державна діяльність та робота в уряді Сполучених Штатів

І хоч старійшина Бенсон був далеко від дому, йому було нагадано про те, що було дуже дорогим для нього ще з юності—про його громадянство в Сполучених Штатах Америки. Від свого батька, Джорджа Тефта Бенсона молодшого, він навчився любити свою рідну країну і принципи, за якими вона була створена. Він засвоїв, що Конституція Сполучених Штатів Америки—документ, який регулює закони країни,—був підготовлений натхненними чоловіками. Він високо цінував право голосу і назавжди запам’ятав розмову зі своїм батьком після одних виборів. Джордж відкрито підтримував якогось конкретного кандидата, і він навіть молився про цього чоловіка, коли вони молилися сім’єю. Після того як Джордж дізнався, що його кандидат програв на виборах, Езра чув, як він молився про чоловіка, який на них виграв. Езра запитав свого батька, чому він молиться за кандидата, якому він не віддавав переваги. “Синку, —відповів Джордж, —я думаю, йому наші молитви потрібні більше, ніж моему кандидату”⁵¹.

У квітні 1948 року старійшина Бенсон виступив зі своєю першою з багатьох подальших промов на генеральній конференції,

в якій він зосередився на “пророчій місії” Сполучених Штатів Америки і важливості свободи. Він свідчив, що Господь підготував Сполучені Штати “як колиску свободи”, щоб там могла бути відновлена евангелія⁵². “Ми—послідовники Князя миру, —навчав він наприкінці цього виступу,—і ми повинні знову присвятити своє життя поширенню істини й праведності, а також збереженню ... волі і свободи”⁵³. Пізніше у своїх виступах він говорив про Сполучені Штати Америки як про “базу Господньої діяльності в ці останні дні”⁵⁴.

Старійшина Бенсон попереджав про загрози свободі в Сполучених Штатах і по всьому світу. Він часто з рішучістю виступав проти “примусових систем” влади, створених людиною, “які суперечать вічним принципам”⁵⁵. Він також застерігав проти всього іншого, що загрожувало свободі, у т.ч. й аморальних розваг, зневажання Суботнього дня, самовдоволення і лжевчень⁵⁶. Він закликав святих останніх днів по всьому світу використати свій вплив і допомогти забезпечити, щоб мудрі та хороші люди могли бути вибрані на державні посади⁵⁷. Він заявив: “Ефективне проповідування евангелії може поширюватися лише в атмосфері свободи. Так, ми всі кажемо, що любимо свободу. Однак цього недостатньо. Ми повинні захищати й оберігати те, що любимо. Ми повинні зберегти свободу”⁵⁸.

24 листопада 1952 року рішучі слова старійшини Бенсона про патріотизм були перевірені, коли він отримав пропозицію служити своїй країні. Він поїхав у Нью-Йорк на запрошення Дуайта Д. Ейзенхауера, якого тоді тільки-но вибрали президентом Сполучених Штатів. Нещодавно обраний президент Ейзенхауер, який ще не прийняв присягу, хотів запропонувати старійшині Бенсону працювати в його кабінеті, іншими словами, бути одним з його найвищих радників на посаді міністра сільського господарства для всієї країни. Для старійшини така увага була честю. “Але,—як сказав він пізніше,—я не хотів йти на цю посаду. ... Ніхто у здоровому глузді, сказав я сам собі, не прагнув би бути міністром сільського господарства в такі часи, як ці. ... Я знав, що потягне за собою цей пост: вогонь критики, величезний тиск, складні проблеми. ...

Старійшина Бенсон під час присяги виконувати обов'язки міністра сільського господарства Сполучених Штатів, яку приймає Головний суддя Фред М. Вінсон, президент Дуайт Д. Ейзенхауер дивиться на нього.

Однак ці проблеми й тиск стосувалися не лише мене. Вони стосувалися всіх. Як і у багатьох американців, у мене не було бажання активно займатися політикою. Звичайно ж, мені хотілося бачити людей з високими ідеалами та хорошим характером, обраних і призначених керувати державою, але мені важко було увіяти себе в цій ролі. ...

А більш за все мене зупиняло те, що я був більше, ніж задоволений роботою, яку вже виконував як один з членів Ради Дванадцятьох. ... Я і не хотів, і не збирався щось змінювати”⁵⁹.

Перш ніж зустрітися з президентом Ейзенхауером, старійшина Бенсон прагнув отримати пораду від Президента Девіда А. Мак-Кея, який на той час був Президентом Церкви. Президент Мак-Кей сказав йому: “Брате Бенсон, у мене стосовно цього є чітка думка. Якщо можливість приходить у належному дусі, я вважаю, її треба прийняти”⁶⁰. Ця пряма порада, поєднана з

основним бажанням старійшини Бенсона “як американця ефективно боротися за [свої] переконання”, викликало, як він це називав, “внутрішні дебати”⁶¹.

Коли містер Ейзенхауер та старійшина Бенсон зустрілися вперше, то у нещодавно обраного президента не пішло багато часу на те, щоб запропонувати старійшині Бенсону посаду міністра сільського господарства. Старійшина Бенсон відразу ж назвав ряд причин, з яких він не підходить для цієї роботи, однак нещодавно обраний президент Ейзенхауер не відступав від свого. Він сказав: “Ми маємо багато чого зробити. Відверто кажучи, я не хотів бути президентом, коли розпочалися труднощі. Але ви ж не можете відмовитися служити Америці. Я хочу, щоб ви були в моїй команді, і ви не можете сказати мені “ні”⁶².

“Це подіяло на мене,—згадував старійшина Бенсон.— Умови, про які сказав Президент Мак-Кей, даючи пораду, були дотримані. І хоч я відчував, що вже отримав від своєї Церкви те, що в моїх очах було шаную, важливішою за ту, яку могла дати посада в уряді, я прийняв пропозицію стати міністром сільського господарства, щоб служити не менше двох років, а якщо захочу, то й довше”⁶³.

Відразу ж після прийняття пропозиції старійшина Бенсон разом з нещодавно обраним президентом Ейзенхауером дали прес-конференцію, на якій країні було оголошено про його призначення. Як тільки конференція закінчилася, він повернувся до себе в готель. Він подзвонив Флорі і сказав, що нещодавно обраний президент Ейзенхауер попросив його служити і він прийняв його запрошення.

Вона відповіла: “Я знала, що він це зробить. І я знала, що ти погодишся”.

Він пояснив: “Це означатиме, що на мені лежатиме величезна відповідальність—і для нас обох виникне багато труднощів”.

“Я знаю,—сказала вона,—але, здається, це є Божою волею”⁶⁴.

Як і очікував старійшина Бенсон, його робота на посаді міністра сільського господарства була хвилюючим досвідом для нього і його сім’ї. Однак він наполягав, що не намагався “перемогти на конкурсі популярності”—він просто хотів “служити сільському

господарству і служити Америці”⁶⁵—і він дотримувався свого особистого лозунгу: “Хороша стратегія—відстоювати правильне, навіть коли це є непопулярним. Можливо, я повинен сказати, особливо тоді, коли це є непопулярним”⁶⁶. Для нього було щастям, що він не турбувався про свою популярність; і хоч він залишався вірним і відданим своїм переконанням, його популярність серед політиків та громадян вражаюче змінювалась. Бувало, що люди хотіли усунути його з посади міністра сільського господарства⁶⁷. Бувало й так, що люди вважали, що йому слід бути віце-президентом Сполучених Штатів, оскільки він підходив для цієї посади⁶⁸.

Навіть будучи урядовцем високого рангу, старійшина Бенсон не приховував свої християнські ідеали, своє свідчення про відновлену євангелію і свою відданість Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Коли б він не проводив засідання зі своїми співпрацівниками у міністерстві сільського господарства, він завжди починав їх з молитви⁶⁹. Він послав президенту Ейзенхауеру уривок з Книги Мормона, де було пророковано долю Сполучених Штатів Америки, і той пізніше сказав, що прочитав його “з величезним інтересом”⁷⁰. Він подарував примірники Книги Мормона також і багатьом іншим світовим лідерам⁷¹. У 1954 році Едвард Р. Мерроу, відомий телерепортер у Сполучених Штатах, попросив у старійшини Бенсона дозволу створити передачу про сім’ю Бенсонів для вечірньої програми, що називалася “Людина до людини”. Спочатку старійшина і сестра Бенсон відмовились, але потім все ж погодилися, прислухавшись до думки свого сина Ріда, який побачив у цьому запрошенні чудову можливість для місіонерської роботи. 24 вересня 1954 року люди по всій країні дивилися, як проходить живий, а не задалегідь підготовлений, домашній сімейний вечір вдома у Бенсонів. Завдяки цій програмі містер Мерроу отримав від своїх прихильників листів більше, ніж після будь-якої іншої програми. Люди з усієї країни і з різними релігійними уподобаннями писали йому, щоб подякувати Бенсонів за блискучий приклад⁷².

Старійшина Бенсон був міністром сільського господарства впродовж вісьми років, увесь час, поки президент Ейзенхауер керував Сполученими Штатами. Президент Мак-Кей сказав, що

праця старійшини Бенсона могла б “зберегтися в історії як кредит довіри до Церкви і всієї країни”⁷³. Старійшина Бенсон, озираючись на ті роки роботи задля своєї країни, сказав: “Я люблю цю велику країну. Служити їй було честю”⁷⁴. Він також зауважив: “Якби мені довелося знову служити їй, я б переважно дотримувався того ж самого курсу”⁷⁵. Дивлячись вперед на своє триваюче служіння апостолом, він сказав: “Тепер [я] присвячую свій час лише тому, що люблю більше за сільське господарство”⁷⁶.

Незважаючи на те, що служіння старійшини Бенсона в уряді завершилося в 1961 році, його любов до своєї країни і принципів свободи залишалися незмінними. У багатьох своїх виступах на генеральних конференціях він зосереджувався на цих темах. Він називав Сполучені Штати Америки “землею, яку [він] люб[ить] всім своїм серцем”⁷⁷. Він також сказав: “Я відчуваю патріотизм і любов до країни в усіх державах”⁷⁸. Даючи пораду всім святим останніх днів любити свої країни, він навчав: “Патріотизм—це не лише розмахування прапорами та сміливі слова. Це те, як ми реагуємо на суспільні питання. Давайте у прямому сенсі знову станемо патріотами”⁷⁹. “На відміну від політичного опортуніста, справжній державний діяч цінує принципи вище за популярність і трудиться, щоб зробити популярними ті політичні принципи, які є мудрими й правильними”⁸⁰.

Особливий свідок імені Христа

Як апостол Господа Ісуса Христа, старійшина Бенсон виконував повеління: “Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте” (Марк 16:15), а також “відкривати двері проголошенням євангелії Ісуса Христа” (УЗ 107:35). Він служив у багатьох куточках світу, відвідуючи місії та навчаючи людей.

Він дуже цінував привілей зустрічатися зі святими останніх днів. У своєму виступі на генеральній конференції він зауважив: “Іноді після відвідування колів я казав своїй дружині, що точно не знаю, на що схожі небеса, але від них я не міг би просити нічого прекраснішого, ніж мати задоволення і радість від спілкування з такими чоловіками і жінками, яких я зустрічаю в провідництві колів і приходів Сіону і в місіях на землі. Ми справді дуже

благословенні”⁸¹. В іншому виступі він сказав: “У Церкві відчувається справжній дух братерства і товарискість. Це має велику силу, це те, що не поторкаєш, але що є дійсно реальним. Як і мої товариші, я відчуваю це, коли ми їздимо по колах і приходах Сіону та по місіях на землі. ... Завжди відчувається товарискість і братерство. Це—одна з приємностей у спілкуванні з членами Церкви в ній і в Божому царстві”⁸².

Старійшина Бенсон також любив ділитися своїм свідченням про Спасителя з людьми з інших релігій. Наприклад, у 1959 році він разом із сестрою Бенсон та чотирма представниками міністерства сільського господарства Сполучених Штатів здійснив поїздку сімома країнами, у тому числі і в Радянський Союз. І хоч він був там в якості міністра сільського господарства, його апостольське свідчення зворушило серця багатьох людей. Він загадував:

“По дорозі в аеропорт в [наш] останній вечір перебування в Москві я сказав ... одному з наших гідів про своє розчарування від того, що у нас не було можливості відвідати церкву в Росії. Він сказав кілька слів шоферу, машина розвернулася прямо посеред проспекту і невдовзі ми опинилися перед старою будівлею з облупленою штукатуркою на темній, вузькій брукованій вулиці неподалік від Червоної площі. Це була центральна баптистська церква.

Був дощовий, неприємний жовтневий вечір, і у повітрі вже відчувався холод. Але увійшовши в церкву, ми побачили, що в ній повно людей; люди стояли в залі, біля вхідних дверей і навіть на вулиці. Як ми дізналися, стільки ж людей збирається тут по неділях, вівторках і четвергах.

Я подивився на обличчя цих людей. Було багато людей середнього і старшого віку, але, як не дивно, багато було й молодих. Мабуть четверо з кожних п'ятьох присутніх були жінками, у більшості з них на голові були шарфи. Нас провели до місця, де стояла кафедра. ...

Священнослужитель сказав кілька слів, а потім на органі, після одного чи двох акордів, заграли гімн, який заспівали присутні, всі як один. Почути, як співають від тисячі до півтори тисячі

голосів, було для мене одним з найвражаючих моментів всього життя. У нашій, спільній для християн вірі, вони зверталися до нас з вітальним посланням про те, що долає всі відмінності: в мові, урядуванні, історії. І коли я намагався стримати свої емоції, священнослужитель попросив мене через перекладача, що стояв поряд, звернутися до зібрання.

Мені довелося якусь мить докладати неабияких зусиль, аби, заспокоївшись, погодитися. Потім я, зокрема, сказав: “Це було дуже люб’язно з вашого боку запропонувати мені привітати вас.

Я передаю вам вітання від мільйонів і мільйонів віруючих людей в Америці та всьому світі”. І несподівано говорити з цими побратимами-християнами про найсвятіші істини, відомі людині, стало самим природним у світі.

“Наш Небесний Батько—недалеко. Він може бути дуже близько до нас. Бог живий, я знаю, що Він живий. Він—наш Батько. Ісус Христос, Викупитель Світу, наглядає за цією землею. Він все направить. Не бійтеся, виконуйте Його заповіді, любіть одне одного, моліться про мир і все буде гаразд”.

Коли перекладалося кожне речення для присутніх, я помітив, що жінки діставали свої носовички і, за словами одного спостігача, почали “махати ними, як це робить мати, прощаючись надовго зі своїм єдиним сином”. Вони енергійно кивали головами, погоджуючись вголос: *да, да, да!* (так, так, так!). Потім я вперше помітив, що навіть коридор був заповнений людьми і багато хто стояв вздовж стін. Я подивився на одну літню жінку переді мною: на її голові був звичайний старий шарф, плечі вкривала шаль, її змарніле від старості обличчя у зморшках сяяло вірою. Я звернувся прямо до неї.

“Це життя—лише частина вічності. Як діти Бога, ми жили до того, як прийти сюди. Ми будемо жити знову, після того, як підемо з цього життя. Христос розірвав пута смерті і воскрес. Ми всі воскресемо.

Я переконаний у силі молитви. Я знаю, що можливо прагнути цієї Невидимої Сили й мати до неї доступ; вона дає нам силу і стає якорем у важкі часи”. На кожне вимовлене мною речення

Президент Бенсон зі своїми радниками у Першому Президентстві: президентом Гордоном Б. Хінклі (ліворуч) та президентом Томасом С. Монсоном (праворуч)

ця старенька кивала на знак згоди. І ця стара, слабенька, зморшкувата жінка була прекрасною у своїй відданості.

Я не пам'ятаю всього, що казав, однак пам'ятаю високі почуття, викликані захопленими обличчями цих чоловіків і жінок, які так непохитно доводили свою віру в Бога, Якому вони служили і Якого любили.

На завершення я сказав: “Як людина, що впродовж багатьох років служить в Церкві, я залишаю з вами своє свідчення про те, що ця істина вічна. Час на боці істини. Нехай Бог благословляє вас і підтримує у всі дні вашого життя, я молюся про це в ім'я Ісуса Христа, амінь”.

Цим я завершив свій короткий імпровізований виступ, бо не міг ще щось сказати, і сів. Усі присутні після цього голосно заспівали гімн мого дитинства—“У розлуці хай веде Господь”. Ми пішли з церкви, коли вони співали, а коли ми йшли повз ряди сидінь, вони махали нам на прощання носовичками—як ми відчували, здавалося, всі 1500 махали нам.

Це було моїм привілеєм звертатися до віруючих багатьох церков в усіх куточках світу, однак враження від цієї зустрічі майже неможливо описати. Я ніколи в житті не забуду того вечора.

Я рідко коли, якщо взагалі колись, так гостро відчував цю єдність людства і невситиму тугу людського серця за свободою, як в той момент. ...

Я повернувся [додому], вирішивши часто розповідати цю історію, бо вона показує, як дух свободи, дух братерства і дух релігії продовжують існувати усупереч усім зусиллям їх знищити”⁸³.

Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

26 грудня 1973 року до старійшини Бенсона прийшла несподівана новина: раптово помер Президент Церкви, Президент Гарольд Б. Лі. Після смерті Президента Лі його радники у Першому Президентстві зайняли своє місце у Кворумі дванадцятьох. Через чотири дні Спенсер В. Кімбол був рукопокладений як Президент Церкви, а Езра Тефт Бенсон був рукопокладений як президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів. З цією відповідальністю Президент Бенсон взяв на себе також і виконання додаткових адміністративних обов’язків. Він головував на щотижневих зборах кворуму і координував роботу своїх братів, у т.ч. доручав їм головувати на конференціях колів і місій та покликати в колах патріархів. Він також мав і певні обов’язки наглядати за роботою інших генеральних авторитетів. Ті, хто входив в адміністративний штат, займалися секретарськими справами, щоб допомогти йому та його братам організувати роботу⁸⁴.

На зборах з Кворумом дванадцятьох Президент Бенсон ділився своїми думками про служіння в якості їхнього президента: “Я дуже турбуюся з приводу цієї великої відповідальності—страху я не відчуваю, бо знаю, ми не можемо зазнати невдачі в цій роботі, ... якщо стараємося зробити все можливе. Я знаю, що Господь підтримає нас, але турбує мене те, що я був покликаний керувати групою таких чоловіків, як ви—особливих свідків Господа Ісуса Христа”⁸⁵.

Президент Бенсон поєднував цю смиренність з властивою йому сміливістю та наполегливістю, з якою він старанно працював. Він часто делегував обов'язки іншим, щоб ті мали можливість служити. Він очікував найкращого з боку тих, кого вів, так само, як цього очікував і від себе. Він був не тільки вимогливим, але й добрим. Він вислуховував точку зору своїх братів і сприяв відкритому обговоренню на зборах кворуму. Старійшини Бойд К. Пекер, Рассел М. Нельсон і Даллін Х. Оукс, які були молодшими членами Кворуму дванадцятьох під його провідництвом, казали, що він завжди заохочував їх до висловлення їхньої думки, навіть якщо їхні ідеї відрізнялися від його⁸⁶.

Члени Кворуму дванадцятьох засвоїли, що провідництво Президента Бенсона ґрунтується на незмінних принципах. Наприклад, він неодноразово казав: “Пам'ятайте, брати, у цій роботі важливим є саме Дух”⁸⁷. І в нього було єдине мірило, яким він оцінював усі рішення кворуму—він питав: “Що є найкращим для царства?” Старійшина Марк Е. Петерсен, який служив з ним у Кворумі дванадцятьох, сказав: “Саме відповідь на це питання була визначальним фактором при вирішенні кожної важливої справи, яка ставала перед Президентом Езрою Тефтом Бенсоном впродовж всього його життя”⁸⁸.

Президент Церкви

5 листопада 1985 року після довготривалої хвороби помер Президент Спенсер В. Кімбол. Провідництво Церквою тепер перейшло до Кворуму Дванадцятьох Апостолів з Президентом Езрою Тефтом Бенсоном як їхнім президентом та старшим членом. Через п'ять днів під час зборів в урочистій і благоговійній атмосфері відбулися збори Кворуму Дванадцятьох Апостолів у Солт-Лейкському храмі, і Президента Бенсона було рукопокладено як Президента Церкви. Він мав натхнення попросити президента Гордона Б. Хінклі служити його першим радником у Першому Президентстві і попросити президента Томаса С. Монсона служити його другим радником.

Президент Бенсон знав, що у Президента Кімбола слабке здоров'я, але сподівався, що фізична сила його друга відновиться.

“Я не очікував такої ситуації,—сказав Президент Бенсон на пресконференції невдовзі після того, як його було рукопокладено бути Президентом Церкви.— Ми з моєю дружиною, Флорою, постійно молилися, щоб дні Президента Кімбола були продовжені на цій землі і для нього сталося ще одне диво. Тепер, коли Господь сказав Своє слово, ми будемо робити все для нас можливе, під Його керівництвом, щоб виконувати далі цю роботу на землі”⁸⁹.

Президент Бенсон у своєму першому виступі на генеральній конференції в якості Президента Церкви сказав, що його першочерговим завданням буде рухати вперед Господню роботу. “У наш час,—заявив він,—Господом було відкрито, що знову необхідно робити наголос на важливості Книги Мормона”⁹⁰.

Як член Кворуму дванадцятьох, Президент Бенсон неодноразово говорив про важливість Книги Мормона⁹¹. Як Президент Церкви, він приділяв цій темі ще більше уваги. Він заявляв, що “вся Церква [була] під засудженням”, оскільки святі останніх днів недостатньо вивчали Книгу Мормона або ж недостатньо дотримувалися вчень, які вона містить. Він сказав: “Книга Мормона не була і все ще не є в центрі нашого особистого вивчення, навчання сім’ї, проповідування та місіонерської роботи. У цьому ми повинні покаятися”⁹². Він часто цитував слова пророка Джозефа Сміта про те, що люди “буд[уть] ближч[е] до Бога, твердо дотримуючись її заповідей, ніж будь-якої іншої книги”⁹³, і він роз’яснював це обіцяння. “В цій книзі є сила, яка почне входити у ваше життя в той самий момент, коли ви почнете серйозно вивчати цю книгу”⁹⁴. Він закликав святих останніх днів “наповнити землю і [їхне] життя Книгою Мормона”⁹⁵.

Святі останніх днів по всій землі прислухалися до цієї поради свого пророка. Завдяки цьому вони зміцнилися—індивідуально і всі разом⁹⁶. Президент Говард В. Хантер сказав: “Чи будь-яке покоління, включно з ще ненародженими, згадуватиме керівництво Президента Бенсона без того, щоб відразу ж не подумати про його любов до Книги Мормона? Мабуть жодний з Президентів Церкви після самого пророка Джозефа Сміта не зробив більше для того, щоб навчати істинам з Книги Мормона, зробити її

вивчення щоденним завданням для всіх членів Церкви і “наповнити [нею] землю” шляхом її розповсюдження”⁹⁷.

Свідчення Президента Бенсона про Книгу Мормона було тісно пов’язане зі свідченням про Ісуса Христа. У час, коли багато людей заперечували “божественність Спасителя”, він наполегливо доводив, що “ця божественно натхненна книга є ключовим каменем у свідченні світу про те, що Ісус є Христос”⁹⁸. З часу свого висвячення в апостольство в 1943 році Президент Бенсон старанно служив як свідок живої реальності Спасителя. Як Президент Церкви, він свідчив про Ісуса Христа та Його Спокуту з ще більшою силою й наполегливістю. Він закликав святих “підкоритися Христу” і “цілком віддатися Христу”⁹⁹, “щоб жити життям, зосередженим на Христі”¹⁰⁰. Говорячи про Спасителя, він сказав: “Я люблю Його всією своєю душею”¹⁰¹.

Президент Бенсон навчав і на інші теми з настійливістю й силою. Він застерігав про небезпеку гордині. Він свідчив про вічну важливість сім’ї. Він навчав принципам віри і покаєння та наголошував на необхідності віддано виконувати місіонерську роботу.

І хоч він не говорив про Сполучені Штати Америки так часто, як робив це раніше, будучи міністром, усе ж він відзначив 200-ту річницю підписання Конституції Сполучених Штатів, виступаючи на цю тему під час генеральної конференції Церкви в жовтні 1987 року. Він продовжував любити свободу і справжній патріотизм у всьому світі. Наприкінці 1980-х—початку 1990-х років він зрадів новині про те, що впала Берлінська стіна і що люди в Росії та Східній Європі отримують більше свободи, а їхні уряди стали давати більше можливостей для релігійного поклоніння¹⁰².

Президент Бенсон зробив серію виступів для конкретних груп членів Церкви. Починаючи з квітня 1986 року він підготував проповіді для молодих чоловіків, молодих жінок, матерів, домашніх учителів, батьків, дорослих неодружених чоловіків, дорослих незаміжніх жінок, дітей і літніх людей. Президент Говард В. Хантер сказав: “Він звертався до кожного і турбувався про кожного. Він звертався до жінок Церкви і чоловіків. Він звертався до літніх людей. Він звертався до тих, хто був

неодружений, до тих, хто були молодими, і він любив звертатися до дітей в Церкві. Він давав чудову, персоналізовану пораду всім членам Церкви, в яких би особистих умовах ті не знаходилися. Ці проповіді будуть і надалі підтримувати нас, коли ми будемо згадувати їх впродовж багатьох майбутніх років”¹⁰³.

Президент Бенсон плакав, отримавши листа від сім’ї, на яку вплинув один з цих виступів. У листі молодий батько пояснив, що вони з дружиною дивилися генеральну конференцію по телевізору. Їхній трирічний син грався в сусідній кімнаті, де конференція транслювалася по радіо. Прослухавши послання Президента Бенсона до дітей, ці мати й батько зайшли в кімнату, де грався їхній син. І це хлоп’я “радісно заявило: “Цей дядя по радіо сказав, що навіть коли ми робимо помилки, наш Небесний Батько все одно любить нас”. Ці прості слова,— написав батько,—справили на нашого маленького сина незабутнє і важливе враження. Я можу спитати його й сьогодні, що сказав Президент Бенсон, і почую ту ж саму радісну відповідь. Його втішає знання, що він має доброго і люблячого Небесного Батька”¹⁰⁴.

Невдовзі після генеральної конференції в жовтні 1988 року у Президента Бенсона стався серцевий напад, після чого він вже не міг публічно виступати. Він був присутнім на генеральних конференціях та інших публічних зібраннях тільки певний час. На конференціях, що проходили в 1989 році, його радники читали підготовлені ним проповіді. Починаючи з 1990-го року його радники передавали його любов святим і цитували його минулі проповіді. Квітнева конференція 1991 року стала останньою, яку він відвідав. З того часу і надалі він фізично міг тільки дивитися по телевізору те, що відбувається на конференції¹⁰⁵.

Президент Гордон Б. Хінклі згадував: “Як можна було й очікувати, його тіло з віком почало слабшати. Він вже не міг ходити так, як колись ходив. Він не міг говорити, як колись говорив. Здоров’я дедалі слабшало, але він продовжував бути вибраним пророком Господа доти, доки жив”¹⁰⁶. Президент Хінклі і президент Томас С. Монсон направляли Церкву, маючи повноваження, які Президент Бенсон їм делегував, але Церква ніколи не

рухалася вперед з новими ініціативами, про які б не знав і які б не схвалював Президент Бенсон¹⁰⁷.

Коли Президент Бенсон фізично ослаб, здоров'я Флори також погіршилося і вона померла 14 серпня 1992 року. Менше ніж через два роки, 30 травня 1994 року, він приєднався до неї, і його смертне тіло було поховано поряд з нею в їхньому дорожньому Уїтні. На похороні Президента Бенсона президент Монсон згадував: “Якось він сказав мені: “Брате Монсон, пам’ятай, що б хто там не пропонував, я хочу бути похованим в Уїтні, Айдахо”. Президенте Бенсон, сьогодні ми виконуємо це бажання. Його тіло піде додому, в Уїтні, але його вічний дух пішов додому до Бога. Немає сумніву, що він радіє разом зі своєю сім’єю, зі своїми друзями і зі своєю любов’ю Флорою. ...

Селянський хлопець, який став Божим пророком, повернувся додому. Нехай Бог благословить пам’ять про нього”¹⁰⁸.

Посилання

1. Robert D. Hales, “A Testimony of Prophets”, June 5, 1994, speeches. byu.edu; див. також Twila Van Leer, “Church Leader Buried beside Wife, Cache Pays Tribute as Cortege Passes”, *Deseret News*, June 5, 1994.
2. Gordon B. Hinckley, “Farewell to a Prophet”, *Ensign*, July 1994, 37–38.
3. Ezra Taft Benson, “Godly Characteristics of the Master”, *Ensign*, Nov. 1986, 46.
4. Margaret Benson Keller, in Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 34.
5. Ezra Taft Benson, “Godly Characteristics of the Master”, 47–48.
6. Ezra Taft Benson, “Scouting Builds Men”, *New Era*, Feb. 1975, 15–16.
7. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 44.
8. Див. “After 60 Years ‘Still in Love’”, *Church News*, Sept. 14, 1986, 4, 10.
9. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 58.
10. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 55; див. також розділ 7 у цій книзі.
11. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
12. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
13. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 62.
14. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
15. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 53.
16. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 63.
17. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 75.
18. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 79.
19. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 79.
20. Eugene J. Neff, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 84.
21. Eugene J. Neff, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
22. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
23. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
24. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 96.
25. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 88.

26. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 89.
27. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 92.
28. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 85–89.
29. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 99–100, 101, 115.
30. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 115.
31. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 100.
32. Barbara Benson Walker, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 130.
33. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 121.
34. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 121.
35. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 174; including quotations from Ezra Taft Benson, personal journal, July 26, 1943.
36. Ezra Taft Benson, personal journal, July 26, 1943; quoted in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 174–75; орфографію стандартизовано.
37. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 176.
38. Див. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson* (1989), 7.
39. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 152–153.
40. George Albert Smith, in *A Labor of Love*, 7.
41. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love*, 7–8.
42. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love*, 120.
43. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 154.
44. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 155.
45. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 153–155.
46. Див. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 155–156.
47. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 156.
48. Див. Frederick W. Babbel, *On Wings of Faith* (1972), 28–33, 46–47, 106–108, 111–112, 122, 131–134, 136, 154.
49. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 152.
50. Thomas S. Monson, “President Ezra Taft Benson—A Giant among Men”, *Ensign*, July 1994, 36.
51. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 37.
52. Див. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1948, 83.
53. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1948, 86.
54. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1962, 104.
55. Див. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1948, 85.
56. Див. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1962, 104–105.
57. See Ezra Taft Benson, in Conference Report, Oct. 1954, 121.
58. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Oct. 1962, 19.
59. Ezra Taft Benson, *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower* (1962), 3–4.
60. David O. McKay, in *Cross Fire*, 5.
61. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 10.
62. Dwight D. Eisenhower, in *Cross Fire*, 12.
63. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 12.
64. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 13.
65. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 355.
66. Ezra Taft Benson, in Sheri Dew, “President Ezra Taft Benson: Confidence in the Lord”, *New Era*, Aug. 1989, 36.
67. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 313, 345.
68. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 331.
69. Див. розділ 2 в цій книзі.
70. Dwight D. Eisenhower, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 292.
71. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 292.
72. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 297–299.
73. David O. McKay, in *Cross Fire*, 519.
74. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1961, 113.
75. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 358.
76. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 355.

77. Ezra Taft Benson, "A Witness and a Warning", *Ensign*, Nov. 1979, 31.
78. Ezra Taft Benson, "The Constitution—A Glorious Standard", *Ensign*, May 1976, 91.
79. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1960, 99.
80. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Oct. 1968, 17.
81. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Oct. 1948, 98.
82. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Oct. 1950, 143–144.
83. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 485–488.
84. Див. Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 270–271.
85. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430–431.
86. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 429–430.
87. Ezra Taft Benson, in Thomas S. Monson, "A Provident Plan—A Precious Promise", *Ensign*, May 1986, 63.
88. Mark E. Petersen, "President Ezra Taft Benson", *Ensign*, Jan. 1986, 2–3.
89. Ezra Taft Benson, in *Church News*, Nov. 17, 1985, 3.
90. Ezra Taft Benson, "A Sacred Responsibility", *Ensign*, May 1986, 78.
91. Див., наприклад, "The Book of Mormon Is the Word of God", *Ensign*, May 1975, 63–65; "A New Witness for Christ", *Ensign*, Nov. 1984, 6–8; див. також *Ezra Taft Benson: A Biography*, 491–493.
92. Ezra Taft Benson, "Cleansing the Inner Vessel", *Ensign*, May 1986, 5–6.
93. Джозеф Сміт, процитовано у Вступі до Книги Мормона.
94. Ezra Taft Benson, "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", *Ensign*, Nov. 1986, 7.
95. Ezra Taft Benson, "Beware of Pride", *Ensign*, May 1989, 4.
96. Див. розділ 10 в цій книзі.
97. Howard W. Hunter, "A Strong and Mighty Man", *Ensign*, July 1994, 42.
98. Ezra Taft Benson, "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", 4, 5.
99. Ezra Taft Benson, "Born of God", *Ensign*, July 1989, 4.
100. Ezra Taft Benson, "Come unto Christ", *Ensign*, Nov. 1987, 84.
101. Ezra Taft Benson, "Jesus Christ: Our Savior and Redeemer", *Ensign*, June 1990, 6.
102. Див. Russell M. Nelson, "Drama on the European Stage", *Ensign*, Dec. 1991, 16.
103. Howard W. Hunter, "A Strong and Mighty Man", 42.
104. Thomas S. Monson, "The Lord Bless You", *Ensign*, Nov. 1991, 87.
105. Див. Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 315.
106. Gordon B. Hinckley, "Farewell to a Prophet", 40.
107. Див. Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 317–318.
108. Thomas S. Monson, "President Ezra Taft Benson—A Giant among Men", *Ensign*, July 1994, 36.

Як Спаситель навчав багатого юнака, ми виявляємо свою любов до Господа, коли допомагаємо іншим людям (див. Матвії 19:16–21).

Найбільша заповідь— любіть Господа

*“Якщо ми ставимо Бога на перше місце,
усе інше займає належне місце або
зникає з нашого життя”.*

З життя Езри Тефта Бенсона

Життя Президента Езри Тефта Бенсона віддзеркалювало його любов до Господа та його тверде зобов'язання жити за євангелією. Хтось із його родичів одного разу сказав: “Для Езри та його сім'ї релігія є способом життя—тим, чим слід жити сім днів на тиждень. Вона в нього на першому місці в його міркуваннях, коли приходить час приймати рішення”¹.

Не лише сім'я Бенсонів, а й сторонні люди помічали любов Президента Бенсона до Господа. У 1939 р. Президент Бенсон, який на той час служив президентом колу, був запрошений до Вашингтона, округ Колумбія, щоб зустрітися з керівниками Національної ради фермерських кооперативів. “Оцінивши його здібності та почувши його відповіді на запитання, рада довірених осіб запропонувала йому зайняти в тій організації посаду виконавчого секретаря. ... І хоч він був у захопленні від такої несподіваної пропозиції, усе ж не захотів прийняти її. Як він розумів, ця робота вимагатиме лобювання певних інтересів, що відбуватиметься під час вечірок з коктейлями, а це було не сумісним з його релігією.

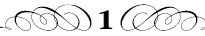
“Містере Бенсон,—відповів суддя Джон Д. Міллер, голова цієї ради,—саме тому ми вас і вибрали. Ми знаємо, якими є ваші норми”. Отримавши від цієї ради цілковите запевнення в тому, що від нього не очікується знаходити вирішення проблем сільського господарства за склянками коктейлів, він з радістю

погодився зайняти цю посаду, але тільки після того, як він порадиться з Першим Президентством та своєю дружиною”².

Президент Бенсон навчав, що ми виявляємо свою любов до Господа своїм бажанням виконувати Господню волю. Він сказав: “Я хочу, щоб кожний святий останніх днів міг би сказати і відчувати це всім своїм серцем: “Мій Боже, зроблю все, що Ти сказав, Подолаю шляхи земні, казатиму все, що в уста мої вклав, Прийму, що пошлеш Ти мені” [див. *Гімни*, № 162]. Якби ми могли зробити все це, то нам було б забезпечено максимальне щастя тут і піднесення в цілестіальному царстві Бога після цього”³.

У проповіді на квітневій генеральній конференції 1988 р.—проповіді, яка лягла в основу цього розділу,—Президент Бенсон зосередив увагу на першій і найбільшій заповіді: любити Бога. Стосовно цієї проповіді старійшина Френсіс М. Гіббонс, сімдесятник, зауважив: “Усе, заради чого працював Президент Езра Тефт Бенсон, усе, що він відстоював, і все, на що він сподівався,—стосовно себе, своєї сім’ї і Церкви—він передав у цій проповіді”⁴.

Учення Езри Тефта Бенсона

Перша і найбільша заповідь—любити Господа.

Найбільше випробування в житті—послух Богу. “І в цьому ми випробуємо їх,—сказав Господь,—щоб подивитися, чи робитимуть вони все, що Господь Бог їхній накаже їм” (Авраам 3:25).

Найбільше завдання в житті—дізнатися, якою є воля Господа, і потім виконувати її.

Найбільша заповідь в житті—любити Господа.

“Прийдіть до Христа,—закликає Мороній у своєму заключному свідченні,— ... і люб[ить] Бога з усією вашою могутністю, розумом і силою” (Мороній 10:32).

Це і є перша й найбільша заповідь: “Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї!” (Марк 12:30; див. також Матвій 22:37; Повторення Закону 6:5; Лука 10:27; Мороній 10:32; УЗ 59:5).

Саме ця чиста любов Христа, яка названа милосердям і про яку свідчить Книга Мормона, є найважливішим з усього—вона ніколи не минає, вона довго терпить, її повинні мати всі люди і без неї вони—ніщо (див. Мороній 7:44–47; 2 Нефій 26:30).

“Отже, мої улюблені браття,—благає Мороній,—моліться Батькові з усією енергією вашого серця, щоб вас було сповнено цією любов’ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа; щоб ви могли стати синами Бога; щоб коли Він явиться, ми могли бути такими, як Він” (Мороній 7:48).

У завершальних розповідях як про яредійців, так і про нефійців Мороній записує, що якщо люди не матимуть цієї чистої любові Христа, яка називається милосердям, вони не зможуть ні успадкувати місце, яке Христос підготував в оселях Свого Батька, ні спастися в царстві Бога (див. Етер 12:34; Мороній 10:21).

Плід, який скуштував Легій у своєму видінні і який сповнив його душу надзвичайною радістю, і який був найбажанішим з усього,—це була любов Бога⁵.

Думаючи про милосердя, я ... думаю про свого батька і той день, коли його було покликано на місію [див. сс. 4–6 цієї книги]. Я припускаю, дехто у світі може сказати, що прийняття ним цього покликання було доказом того, що насправді він не любив свою сім’ю. Залишити на два роки самих вдома сімох дітей і вагітну дружину, хіба ж це може бути справжньою любов’ю? Однак у мого батька було ширше розуміння любові. Він знав, що “тим, хто любить Бога, ... усе допомагає на добре” (Римлянам 8:28). Він знав: найкраще, що він міг би зробити для своєї сім’ї,—це послухатися Бога⁶.

Любити Бога всім вашим серцем, усією вашою душею, усім вашим розумом і всією вашою силою—справа всепоглинаюча і всеохоплююча. Байдужим її не зробити. Це цілковите зобов’язання всього нашого ества—фізичного, розумового, емоційного і духовного—любити Господа.

Широта, глибина і висота цієї любові до Бога проникає в кожную сферу життя людини. Наші бажання, будь вони духовні

*Йосип із Єгипту волів краще потрапити у в'язницю,
ніж перестати бути вірним Богу.*

чи матеріальні, мають коренитися в любові до Господа. Центром наших думок і прихильностей має бути Господь. “Нехай всі твої думки будуть націлені на Господа,—сказав Алма,—так, нехай любов твого серця буде спрямована на Господа завжди” (Алма 37:36)⁷.

2

**Ми виявляємо любов до Бога, ставлячи
Його на перше місце у своєму житті.**

Чому Бог дав першу заповідь першою? Тому що Він знав: якщо ми справді любимо Його, то схочемо виконувати всі інші Його заповіді. “Бо то любов Божа,—каже Іван,—щоб ми додержували Його заповіді” (1 Івана 5:3; див. також 2 Івана 1:6).

Ми повинні поставити Бога перед усім іншим в нашому житті. Він повинен стати першим, як Він і проголошує у першій зі Своїх Десяти заповідей: “Хай не буде тобі інших богів передо Мною!” (Вихід 20:3).

Коли ми ставимо Бога на перше місце, усе інше займає належне місце або зникає з нашого життя. Наша любов до Господа буде управляти нашими уподобаннями, тим, як ми витратимо час, нашими інтересами, вона визначить порядок наших пріоритетів.

Ми повинні ставити Бога перед *будь-чим іншим* у нашому житті.

Коли Йосип був у Єгипті, що саме стало на перше місце в його житті—Бог, його робота чи дружина Потіфара? Коли вона спробувала звабити його, він, відповідаючи, сказав: “Як же я вчиню це велике зло, і згрішу перед Богом?” (Буття 39:9).

Йосипа кинули у в'язницю через те, що він поставив Бога на перше місце. Якби ми опинилися перед подібним вибором, кому або чому ми передовсім виявили б свою вірність? Чи може важливішим за Бога бути для нас безпека, мир, пристрасті, багатства і людська пошана?

Коли Йосип змушений був вибирати, то він більше переймався тим, щоб догодити Богу, а не дружині свого роботодавця. Коли нам доводиться зробити вибір, то переймаємося ми більше тим, щоб догодити Богу, чи своєму начальнику, вчителю, сусіду або людині, з якою ходимо на побачення?

Господь сказав: “Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене недостойний” (Матвій 10:37). Одне з найважчих з усіх випробувань—це коли нам необхідно вибрати: догодити Богу чи догодити комусь, кого ми любимо або поважаємо, особливо члену сім'ї.

Нефій зустрівся з таким випробуванням і належно його пройшов, коли його хороший батько тимчасово виявив своє невдоволення Господом (див. 1 Нефій 16:18–25). Йов тримався у своїй невинності перед Господом, хоч його дружина й казала, щоб він прокляв Бога та помер (див. Йов 2:9–10).

У Писаннях сказано: “Шануй свого батька та матір свою” (Вихід 20:12; див. також Мосія 13:20). Іноді людина повинна вибрати шанувати Небесного Батька більше, ніж земного батька.

Для нас Бог, Батько наших духів, має бути важливішим за все в нашому житті. Він має попереднє батьківське право вимагати нашого вічного благополуччя—і воно поперед усіх інших уз, які можуть об'єднувати нас тут або у майбутньому житті.

Бог, наш Батько; Ісус, наш Старший Брат і наш Викупитель; і Святий Дух, Свідок, є досконалими. Вони знають нас найкраще і люблять найбільше, і не залишать незробленим нічого з того, що необхідне для нашого вічного благополуччя. Чи ж можна не любити Їх за це й не шанувати їх першими?

Є вірні члени Церкви, які приєдналися до неї, незважаючи на заперечення з боку своїх земних родичів. Поставивши Бога на перше місце, багато хто з них пізніше став знярядям у приведенні тих дорогих їм людей у царство Бога.

Ісус сказав: “Я завжди чиню, що [Богу] до вподоби” (Іван 8:29).

Яка атмосфера в наших домівках? Чи стараємося ми поставити Господа на перше місце й догодити Йому?

Батьки, Господу приємно, якщо у вашому домі щодня проводиться сімейна молитва і вивчення Писань? А як щодо проведення кожного тижня домашнього сімейного вечора та періодичного проведення часу індивідуально з вашою дружиною та кожною дитиною? А якщо ваша дитина тимчасово збилася з дороги, то, як ви вважаєте, приємно було б Господу і шанував би Він вас за ваші зусилля, якщо ви й далі будете продовжувати жити зразковим життям, постійно молитися й часто поститися за цю дитину та подавати ім'я того сина чи тієї дочки у храмовий молитовний список?

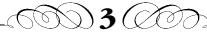
Ви, матері, кому дано особливе завдання виховувати молодь Сіону праведною, чи ставите ви на перше місце Бога, шануючи своє божественне покликання? ... Наші матері ставлять Бога на перше місце, виконуючи свою найвищу місію у стінах власної домівки.

Діти, ви молитесь за своїх батьків? Ви стараєтеся підтримати їх в їхніх благородних зусиллях? Вони помилятимуться, як і ви, та вони мають виконати божественну місію у вашому житті.

Ви допоможете їм виконати її? Ви будете більше шанувати їхнє ім'я і будете втішати й підтримувати їх в їхньому літньому віці?

Якщо комусь хочеться взяти шлюб з вами поза храмом, то кому ви намагаєтесь догодити—Богу чи людині? Якщо ви наполягаєте на храмовому шлюбі, то будете приємні Господу і благословите людину, з якою хочете одружитися. Чому? Тому що та людина або стане гідною, щоб увійти у храм,—що буде благословенням,—або залишить вас,—що теж може бути благословенням,—бо ніхто з вас не повинен хотіти бути під чужим ярмом (див. 2 Коринтянам 6:14).

Ви повинні бути готовими увійти в храм. Тоді ви будете знати, що не існує нічого достатньо хорошого, щоб одружитися не в храмі. Якщо такі люди є, а це добре, то вони будуть тримати себе в такому стані, щоб вони також могли одружитися в храмі⁸.

Коли ми вибираємо ставити Бога на перше місце у своєму житті, до нас рясно приходять Його благословення.

Чоловіки і жінки, які спрямовують своє життя до Бога, виявлять, що Він може зробити набагато більше в їхньому житті, ніж здатні вони самі. Він поглиблюватиме їхню радість, розширюватиме їхнє бачення, стимулюватиме їхній розум, зміцнюватиме їхні м'язи, підніматиме їхній дух, збільшуватиме їхні благословення, примножуватиме їхні можливості, втішатиме їхню душу, даватиме їм друзів і зливатиме на них спокій. Той, хто загубить своє життя у служінні Богу, знайде життя вічне⁹.

Бог попросив Авраама принести в жертву Ісака. Якби Авраам любив Ісака більше, ніж Бога, то чи погодився б він на це? Як Господь зазначає в Ученні і Завітах, і Авраам, і Ісак тепер сидять як боги (див. УЗ 132:37). Вони були готові принести жертву або бути принесеною жертвою, як вимагав Бог. У них була глибша любов і повага один до одного, бо вони обоє були готові поставити Бога на перше місце.

Книга Мормона навчає, що “певно є потреба в тому, щоб була протилежність у всьому” (2 Нефій 2:11)—так воно і є. Протилежність дає вибір, а вибір приносить наслідки—хороші або погані.

Книга Мормона пояснює, що люди “вільні вибрати волю і вічне життя через великого Посередника для всіх людей або вибрати неволю і смерть, що чекають на них у полоні та під владою диявола” (2 Нефій 2:27).

Бог любить нас; диявол нас ненавидить. Бог хоче, щоб ми мали повноту радості, як її має Він. Диявол хоче, щоб ми були такими ж нещасними, як він. Бог дає нам заповіді, щоб благословити нас. Диявол же хотів би, щоб ми порушували ці заповіді, щоб проклясти нас.

Кожного дня, постійно, ми вибираємо, керуючись своїми бажаннями, своїми думками і своїми діями, хочемо ми бути благословенними чи проклятими, щасливими чи нещасними. Одне з випробувань життя полягає в тому, що зазвичай ми не отримуємо відразу повного благословення за праведність чи повного прокляття за злочестивість. Певно, що вони прийдуть, але часто на них доводиться чекати якийсь час, як це було у випадку з Йовом і Йосипом.

А тим часом злочестиві вважають, що їм все сходить з рук. Книга Мормона навчає, що злочестиві “мають радість на час, а поступово приходять кінець, і їх зрубано і кинуте у вогонь, звідкіля немає повернення” (3 Нефій 27:11).

У цей час випробування праведні повинні продовжувати й далі любити Бога, довіряти Його обіцанням, бути терпеливими і впевненими, як сказав поет: “Хто виконує Божу роботу, той отримає Божу винагороду”. ...

Я свідчу вам, що Божа винагорода—найкраща з винагород, про яку цей світ чи якийсь інший світ нічого не знає. І вона прийде у повній рясноті лише до тих, хто любить Господа і ставить Його на перше місце.

Велике випробування в житті—послух Богу.

Велике завдання в житті—дізнатися, якою є воля Господа, і потім виконувати її.

Велика заповідь в житті—“Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї” (Марк 12:30).

Нехай же Бог благословить нас, щоб ми ставили цю першу заповідь першою і, як результат, знайшли мир у своєму житті та вічне життя з повнотою радості в житті прийдешньому¹⁰.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- У підрозділі 1 Президент Бенсон навчає про “найбільшу й найпершу заповідь” (Матвій 22:38). Чому, на вашу думку, ця заповідь повинна бути для нас першою? Які висновки ви можете зробити, беручи до уваги те, як Президент Бенсон пов’язував милосердя з виконанням цієї заповіді?
- Що для вас означає “ставити Бога на Перше місце”? (Деякі приклади див. у підрозділі 2). Коли вам доводилося бачити, що “усе інше займає належне місце або зникає з нашого життя”, якщо ми ставимо Бога на перше місце?
- Поміркуйте над обіцяннями Президента Бенсона людям, які “спрямовують своє життя до Бога” (підрозділ 3). Які ви бачили приклади того, що люди спрямовували своє життя до Бога? Як Бог робив цих людей кращими, ніж вони могли б стати такими самотужки?

Відповідні уривки з Писань

Ісус Навин 24:14–15; Матвій 6:33; 7:21; Іван 14:15, 21–24; 17:3; 1 Коринтянам 2:9; 1 Нефій 3:7; Мороній 10:32

Допомога вчителю

“Переконайтеся, що ви не вважаєте себе тим “справжнім вчителем”. Вважати так означає допускати серйозну помилку. ... Стережіться, аби не стати вам на цей шлях. Головна роль вчителя—підготувати шлях, йдучи яким, люди матимуть можливість для духовного зростання з Господом” (Джин Р. Кук, процитовано в *Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 41).

Посилання

1. *Descendants of the George T. Benson Jr. Family* (1968), н.п.
2. Merlo J. Pusey, "Ezra Taft Benson: A Living Witness for Christ", *Improvement Era*, Apr. 1956, 269.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 344.
4. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 313.
5. In Conference Report, Apr. 1988, 3; див. також *Ensign*, May 1988, 4.
6. "Godly Characteristics of the Master", *Ensign*, Nov. 1986, 47–48.
7. In Conference Report, Apr. 1988, 3; див. також *Ensign*, May 1988, 4.
8. In Conference Report, Apr. 1988, 3–5; див. також *Ensign*, May 1988, 4–6.
9. "Jesus Christ—Gifts and Expectations", *Ensign*, Dec. 1988, 4.
10. In Conference Report, Apr. 1988, 5–6; див. також *Ensign*, May 1988, 6; line from poem by Denis A. McCarthy as quoted in Ralph S. Cushman, *The Message of Stewardship* (1922), 191.

Моліться завжди

“Я б смиренно закликав усіх ... бути у тісному контакті з нашим Небесним Батьком через молитву”.

З життя Езри Тефта Бенсона

“Пораду покладатися на молитву я цінував впродовж всього життя вище майже за всі інші поради, які отримав,—сказав Президент Езра Тефт Бенсон.— Вона стала невід’ємною частиною самого мене, якорем, постійним джерелом сили й основою для мого знання того, що є божественним.

“Пам’ятай: що б ти не робив або де б ти не був, ти ніколи не самотній,—такою була звична порада мого батька мені, тоді ще хлопчика.— Наш Небесний Батько завжди поряд. Ти можеш звернутися до Нього й отримати Його допомогу через молитву”. Я переконався, що ця порада істинна. Завдяки Богу ми можемо звернутися й отримати доступ до тієї невидимої сили, без якої жодна людина не може зробити щось якнайкраще”¹.

Президент Бенсон дослухався до цієї поради в кожній сфері свого життя. Отримавши призначення стати міністром сільського господарства Сполучених Штатів, він “з молитвою і ретельно” відбирав людей, з якими працюватиме, “просячи Бога, дати [йому] дух проникливості”². Під час першого засідання він спитав, “чи буде хтось проти того, щоб відкривати їхні засідання молитвою. Проти не було жодного. І так складалася традиція, яку [він] постійно підтримував вісім років. Він пропонував кожному співробітнику по черзі промовляти вступну молитву”³. Його колеги стали цінувати цю традицію, хоч спочатку, ймовірно, й відчували себе дещо ніяково. Пізніше один із співробітників визнав, що дехто з тих людей не молилися вголос аж з часу, коли були дітьми. “Ми затиналися й бурмотіли слова,—розповідав

“Якщо ми розвиваємося у праведності---зростаємо благодаттю у Бога,---ніщо не може зайняти місце молитви”.

він.— Однак бос [Президент Бенсон] ніколи не давав відчутти, що помічає це. А після кількох спроб кожний вже відчував себе спокійно. Чи допомогло це? Ну, я б сказав, що коли ви так розпочинаєте засідання, то люди зважають на думки інших, а не тільки особисті. Ви дуже швидко приходите до згоди стосовно того, що *необхідно* зробити в якійсь ситуації”⁴.

Братам Президента Бенсона у Першому Президентстві та Кворумі Дванадцятьох Апостолів також було на користь те, що він мав таку молитовну натуру. Президент Гордон Б. Хінклі, який служив першим радником Президента Бенсона у Першому Президентстві, сказав:

“Я ставав з ним на коліна і чув його молитви.

Його молитви завжди були цікавими. Майже всі вони без винятку були вираженням вдячності. Він просив дуже мало про що. Він дякував за дуже багато чого.

Він дякував Господу за життя, за сім’ю, за євангелію, за віру, за сонячне світло і дощ, за красу природи і за волелюбні прагнення людини. Він дякував Господу за друзів і товаришів. Він висловлював любов до Спасителя і вдячність за Його спокутну жертву. Він дякував Господу за можливість служити людям”⁵.

Президент Бенсон та його дружина, Флора, створили дім, де кожний молився, індивідуально та разом. Їхній син Марк зауважив: “Коли тато ставав на коліна молитися, він не поспішав. За його словами було щось більше, ніж їхнє значення. Було чітко й добре зрозуміло, що він спілкувався з нашим Небесним Батьком”⁶. Президент і сестра Бенсон навчали своїх дітей молитися, щоб особисто мати провід і силу, а також молитися одне про одного. Одного разу близька до сім’ї людина помітила вплив цих навчань, коли відвідала сесію генеральної конференції з Бенсонами. Вона написала:

“Якось квітневого дня ... я виявила одне з джерел сили генеральних авторитетів.

Я сиділа разом із шістьма дітьми старійшини Бенсона; одна з його дочок була моєю сусідкою в гуртожитку коледжу. Моя цікавість зросла, коли Президент [Девід О.] Мак-Кей підвівся й оголосив наступного промовця. Я з повагою дивилася, як

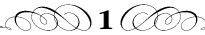
старійшина Бенсон, з яким я ще не зустрічалась, підійшов до мікрофона. Це був ставний чоловік, зростом вище 1,8 м. Він ... був людиною, відомою на міжнародному рівні як міністр сільського господарства США і особливий свідок Господа, людиною, яка здавалася спокійною і впевненою, людиною, яка зверталася до людей по всьому світу. Несподівано я відчула дотик до моєї руки. Маленьке дівча прихилилося до мене й палко прошепотіло: “Моліться за тата!”

Дещо здивована, я подумала: “Ці слова передаються по ряду, і мені треба передати їх далі. Я повинна сказати: “Моліться про старійшину Бенсона?” Я повинна сказати: “Вам треба молитися за свого батька”? Відчуваючи спонуку негайно діяти, я нахилилася і просто прошепотіла: “Моліться за тата”.

Я спостерігала, як цей шепіт пройшов по ряду до місця, де сиділа сестра Бенсон, її голова вже була схилена у молитві. ...

Проходили роки, генеральні конференції розпочиналися й закінчувалися, і кожного разу, коли Президент Бенсон вставав, щоб виступити, я думала: “Його діти, розкидані по всьому континенту, об’єднуються зараз у молитві за свого батька”⁷.

Учення Езри Тефта Бенсона

Ісус Христос навчав, що ми повинні молитися завжди.

Під час Свого служіння на землі Ісус дав нам зразок, як треба молитися:

“Ви ж моліться отак: “Отче наш, що еси на небесах! Нехай святиться Ім’я Твоє,

нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі.

Хліба нашого насущного дай нам сьогодні.

І прости нам довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим.

І не введи нас у випробування, але визволи нас від лукавого. Бо Твоє є царство, і сила, і слава навіки. Амінь” (Мт. 6:9–13).

А далі Він настановляв: “Треба молитися завжди, і не занепадати духом” (Лука 18:1).

“Пильнуйте й молитесь,—сказав Він,—щоб не впасти на спробу” (Мт. 26:41).

У цьому розподілі Він нагадував: “Моліться, щоб Злочестивий не мав сили в вас і не усунув вас з вашого місця” (УЗ 93:49).

Спаситель проголосив Джозефу Сміту: “І нічим людина не ображає Бога, або ні на кого Його гнів не запалено, крім тих, хто не визнає Його руку в усьому і не слухається Його заповідей” (УЗ 59:21).

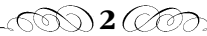
Ми маємо цю настанову від нашого воскреслого Господа з часу, коли Він служив серед нефійського народу у Західній півкулі: “Ви повинні завжди пильнувати і молитися, щоб вас не спокусив диявол і не забрав у свій полон. ...

Ви повинні пильнувати і молитися завжди, щоб не увійти у спокусу; бо Сатана жадає володіти вами, щоб він міг просіяти вас, як пшеницю.

Отже, ви завжди повинні молитися Батькові в Моє ім'я;

І чого б ви не попросили у Батька в Моє ім'я, того, що є правильним, віруючи, що отримаєте, ось це буде дано вам” (3 Неф. 18:15, 18–20)⁸.

Якщо ми розвиваємося у праведності—зростаємо благодаттю у Бога,—ніщо не може зайняти місце молитви. І тому я благаю вас надавати молитві—щоденній молитві—потаємній молитві—головне місце у вашому житті. Нехай ні дня не проходить без неї. Упродовж всієї історії світу спілкування із Всемогутнім було джерелом сили, натхнення і просвітлення для тих чоловіків і жінок, які змінили на краще долю людей і народів⁹.

Сім'ї, які моляться разом, благословляються тим, що мають тісніші узи і небесний мир.

Господь вказує, що це відповідальність батьків—учити своїх дітей молитися [див. УЗ 68:28]. Це не означає навчати молитися

*“Нам потрібний цей освячуючий вплив, що
приходить ... через сімейну молитву”.*

тільки потаємно. Я впевнений, це означає навчати прикладом через сімейну молитву. Нам потрібний цей освячуючий вплив, що приходить від виявлення набожності вдома—через молитву сім’єю¹⁰.

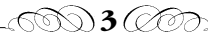
Нам потрібно сім’ями ставати на коліна для сімейної молитви, увечері і вранці. Просто додати кілька слів до благословення їжі, що вже стає для деякого традицією, недостатньо. Нам треба молитися на колінах і дякувати¹¹.

Молитва була і є постійним якорем для набуття сили і джерелом спрямування в наших сімейних справах. Я пам’ятаю, як ставав на коліна поруч зі своїми малими дітьми, допомагаючи їм молитися в їхньому ранньому віці, а потім пізніше спостерігаючи, як старші брати і сестри вже допомагали молодшим. У нас була вечірня і ранкова сімейна молитва, коли дітям надавалась

можливість промовляти молитву для всіх, і ми промовляли особливі молитви для вирішення конкретних проблем. У сімейній молитві, наприклад, згадувалося про [церковні] доручення дітей. ... Ми просили про допомогу, коли у когось із дітей попереду був важкий екзамен у старших класах. Особливо в молитві згадувалися члени сім'ї, [які були] далеко від дому. ... Це особливе згадування в наших сімейних молитвах про конкретні турботи приносило заспокоєння, упевненість і силу членам сім'ї, коли вони стикалися з непростими проблемами або мали виконати складні доручення¹².

Труднощі й роздратування дня поступово зникають, коли сім'я звертається разом по допомогу до небес. Єдність зміцнюється. Узи любові й прихильності стають міцнішими, і приходить небесний мир.

У таких домівках члени сім'ї моляться усамітно ввечері і вранці. Особисті й сімейні проблеми впевнено розв'язуються після прохання прихильності небес. У серцях молодих людей, які долучаються до такої сімейної благочестивості, немає злих намірів серця, коли вони потім йдуть з дому на вечірні розваги. Ці [молоді люди] будуть стримуючим фактором у групі, коли там виникатимуть привабливі спокуси. Батьки, які огортають своїх дітей чудовим впливом щоденного благочестя, роблять свій внесок у захист ... сім'ї¹³.

Ми можемо поліпшити своє спілкування з нашим Небесним Батьком.

Ось п'ять способів для поліпшення нашого спілкування з Небесним Батьком.

1. *Ми повинні молитися часто.* Нам слід бути наодинці з Небесним Батьком щодня принаймні два або три рази—“зранку, і опівдні, і ввечері”, як вказано в Писаннях. (Алма 34:21). Крім того, нам сказано молитися завжди. (Див. 2 Неф. 32:9; УЗ 88:126). Це означає, що наші серця мають бути сповненими молитви, мають бути спрямованими у молитві до Небесного Батька постійно. (Див. Алма 34:27).

2. *Нам слід знайти підходяще місце, де б ми могли розміркувати й молитися.* Нам дано пораду молитися “у [н]аших комірчинах, і [н]аших таємних місцях, і у [н]ашій пустині”. (Алма 34:26). Це має бути місце, де б нам не заважали, де б ми могли усамітнитися. (Див. 3 Неф. 13:5–6).

3. *Нам слід підготуватися до молитви.* Якщо ми відчуваємо, що нам не хочеться молитися, то нам слід молитися доти, поки відчуємо, що хочемо молитися. Нам слід бути смиренними. (Див. УЗ 112:10). Нам слід молитися про прощення й милосердя. (Див. Алма 34:17). Ми повинні прощати кожному, до кого маємо погані почуття. (Див. Марк 11:25). Але Писання попереджують, що наші молитви будуть марними, якщо ми “відверне[мося від] нужденного і роздягненого, і не навідає[мося] до хворого і стражденного, і не поділи[мося своїм] майном”. (Алма 34:28).

4. *Наші молитви мають бути змістовними і доречними.* Нам слід уникати вживання в кожній молитві одних і тих самих фраз. Кожний з нас образився б, якби хтось із друзів кожного дня казав нам одні й ті самі слова, ставився до розмови з нами як до рутинної роботи і не міг би дочекатися її закінчення, щоб включити телевизор і забути про нас.

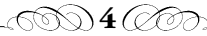
Про що нам слід молитися? Нам слід молитися про свою роботу, про захист від сили наших ворогів та диявола, про наше благополуччя і благополуччя тих, хто нас оточує. Нам слід радитися з Господом стосовно наших рішень і справ. (Див. Алма 37:36–37). Нам слід бути достатньо вдячними, щоб віддавати подяку за все, що маємо. (Див. УЗ 59:21). Нам слід визнавати Його руку в усьому. Невдячність—один з наших найбільших гріхів.

Господь проголосив в сучасному одкровенні: “І того, хто сприйматиме все з вдячністю, буде уславлено; і те, що від цієї землі, буде додано йому стократ і більше”. (УЗ 78:19).

Нам слід просити те, що нам потрібно, слідкуючи, щоб не просити того, що пішло б нам на шкоду. (Див. Якова 4:3). Нам слід просити про силу, щоб долати свої труднощі. (Див. Алма 31:31–33). Нам слід молитися про натхнення і благополуччя Президента Церкви, генеральних авторитетів, президента свого колу, свого єпископа, президента свого кворуму, своїх домашніх

учителів, членів сім'ї та своїх громадських лідерів. Можна було б дати ще й інші поради, але з допомогою Святого Духа ми будемо знати, про що нам слід молитися. (Див. Рим. 8:26–27).

5. *Висловивши своє прохання через молитву, ми маємо відповідальність сприяти його здійсненню.* Нам слід слухати. Можливо, поки ми ще стоїмо на колінах, Господь вже хоче дати нам раду¹⁴.

**Господь думає про нас і готовий відповісти на
наші молитви, коли ми довіряємо передовсім
Йому і робимо те, що є правильним.**

В молитві є сила. Усе можливе завдяки молитві. Саме завдяки молитві небеса були відкриті в цьому розподілі. Молитва чотирнадцятирічного юнака у Священному гаю відкрила новий розподіл євангелії і дала побачити Батька і Сина, коли Вони з'явилися як прославлені небесні істоти перед цим юнаком, Джозефом [див. Джозеф Сміт—Історія 1:11–17]¹⁵.

Це моє свідчення, мої брати і сестри, і друзі: Бог справді чує молитви і відповідає на них. Я ніколи в цьому не сумнівався. Уперше я вчився молитися в дитинстві, ще на колінах у матері; як молодий чоловік у свої юні роки; як місіонер у чужих землях; як батько; як провідник Церкви; як державний діяч, я знав і знаю без будь-якого питання, що для чоловіків і жінок можливо у смиренні й молитві прагнути і досягнути тієї Невидимої Сили; мати відповіді на молитви. Людина не вистоїть сама або принаймні їй не потрібно залишатися самій. Молитва відкриє двері; молитва усуне бар'єри; молитва допоможе у важкому становищі; молитва дасть внутрішній мир і втішення, коли ми переживаємо напруження, стрес і труднощі. Дякую Богу за молитву¹⁶.

Навіть у часи випробувань і неспокою можливо наблизитися до Господа, відчути Його вплив та Його підтримуючу силу—людина ніколи не залишиться сама, якщо тільки усмирить себе перед Всемогутнім. Я вдячний за це свідчення, за цю впевненість¹⁷.

Я з власного досвіду знаю ефективність і силу молитви. ...

У 1946 р. Президент Джордж Альберт Сміт доручив мені поїхати у зруйновану війною Європу й відновити діяльність наших місій на території від Норвегії до Південної Африки та запровадити програму розподілу гуманітарної допомоги.

Ми влаштували свій головний офіс в Лондоні. Потім ми досягли попередніх домовленостей з військовими на континенті. Одним з перших, з ким я хотів побачитися, був командувач американських військових сил в Європі. Він знаходився у Франкфурті, Німеччина.

Прибувши у Франкфурт, ми з товаришем хотіли добитися, щоб нам призначили зустріч з цим генералом. Офіцер, який записував на зустріч з генералом, сказав: “Джентльмени, у вас не буде жодної можливості зустрітися з генералом щонайменше протягом трьох днів. Він дуже зайнятий, і весь його час вже розписаний”.

Я сказав: “Наша зустріч з ним дуже важлива, і ми не можемо чекати так довго. Завтра у нас призначена зустріч у Берліні”.

Він сказав: “Мені шкода”.

Ми вийшли з будівлі, пішли до нашого автомобіля, зняли головні убори й об’єдналися в молитві. Потім ми повернулися в цю будівлю й побачили іншого офіцера на місці, де записувалися на зустріч з генералом. Не пройшло й п’ятнадцяти хвилин, як ми вже були в товаристві генерала. Ми помолилися про те, щоб нам вдалося зустрітися з ним і зворушити його серце, знаючи, що всі гуманітарні вантажі, які надходять з будь-якого джерела, мали передаватися для розподілення в руки військових. Наша мета, як ми пояснили генералу,—розподілити наші власні вантажі з допомогою серед наших людей через наші власні канали, а також передати подарунки для загального харчування дітей.

Ми розказали про програму благополуччя і те, як вона діє. Зрештою він сказав: “Добре, джентльмени, продовжуйте цю справу і збирайте свою допомогу; а на той час, коли ви її зберете, політика може змінитися”. Ми сказали: “Генерале, наша допомога вже зібрана; вона завжди збирається. Упродовж двадцяти чотирьох годин після того як ми зв’яжемося з Першим

*Старійшина Езра Тефт Бенсон з товаришами
молилися про провід, коли організували надання
допомоги в Європі після Другої світової війни.*

Президентством Церкви в Солт-Лейк-Сіті, вагони з допомогою вже будуть відправлені в Німеччину. Ми маємо багато комор, заповнених всім необхідним”.

Тоді він сказав: “Я ніколи не чув про таких передбачливих людей”. Його серце зворушилося, як ми того й просили у молитві. Перед тим як вийти з його штабу, ми отримали письмовий дозвіл самим розподіляти допомогу, яку ми надаємо, нашим людям через наші власні канали.

Душу заспокоює знання, що Бог думає про нас і готовий відповісти, якщо ми передовсім довіряємося Йому і робимо те, що є правильним. Немає місця для страху серед чоловіків і жінок, які покладають свою довіру на Всемогутнього, які без жодних сумнівів упокорюють себе, прагнучи отримати божественний провід через молитву. Хоч стаються гоніння, хоч приходять невдачі, у молитві ми можемо знайти заспокоєння, тому що Бог

буде промовляти мир душі. Той мир, той дух ясності є найбільшим благословенням у житті.

Хлопчиком в Аароновому священстві я вивчив цей маленький віршик про молитву. Він назавжди запам'ятався мені:

*“Я не знаю, як це відбувається,
Але знаю, Бог відповідає на молитву.
Я знаю, що Він дав Своє Слово,
Що каже мені: “Молитва завжди почута,
І на неї—раніше чи пізніше—відповідь буде”.
І тому я молюся й спокійно чекаю.
Я не знаю, чи прийде благословення, якого я бажую,
Так, як я думав;
Але залишаю свої молитви Йому Самому,
Чия мудрість вища за мою,
Я впевнений, Він відповість мені,
Або пришло якусь відповідь, яка буде набагато кращою
за ту, що я прошу”.*

... Я свідчу вам, мої улюблені брати і сестри, що Бог живе. Він не мертвий. ... Я свідчу, що є на небесах Бог, Який чує молитви й відповідає на них. Я знаю, що це істина. Я смиренно закликаю усіх ... перебувати у близькому контакті з нашим Небесним Батьком через молитву. Ніколи ще в цьому розподілі евангелії не було більшої потреби в молитві. Я палко благаю, щоб ми постійно поклалися на Небесного Батька і сумлінно старалися поліпшувати своє спілкування з Ним¹⁸.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон сказав, щоб у нас “ні дня не проходило” без особистої молитви (підрозділ 1). Які благословення ви отримали завдяки особистій молитві?
- У підрозділі 2 Президент Бенсон нагадує про кілька благословень, що приходять в сім'ї, які регулярно моляться разом. Коли ви бачили підтвердження того, що сімейна молитва приводить до таких благословень? Що ми можемо робити, аби сімейна молитва стала пріоритетом?

- Поміркуйте над п'ятьма порадами Президента Бенсона у підрозділі 3. Як кожна з цих порад може допомогти нам “поліпшити своє спілкування з нашим Небесним Батьком”? Подумайте, що ви будете робити для виконання цієї поради?
- Як можуть слова Президента Бенсона, наведені у підрозділі 4, допомогти людині, що сумнівається в силі молитви? Які слова свідчення ви могли б додати до свідчення Президента Бенсона?

Відповідні уривки з Писань

Якова 1:5–6; Енош 1:1–8; 3 Нефій 14:7–8; УЗ 10:5; 19:38; 88:63

Допомога у вивченні

Принцип—це істина, яка направляє у прийнятті рішень і у вчинках. “Читаючи, запитуйте себе: “Якого принципу євангелії навчає цей уривок? Як саме я можу застосувати його у житті?” (Навчати—немає покликання величнішого (2000), с. 17).

Посилання

1. “Prayer”, *Ensign*, May 1977, 32.
2. *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower* (1962), 31.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, (1987), 268.
4. Процитовано в *Ezra Taft Benson: A Biography*, 268.
5. Gordon B. Hinckley, “Farewell to a Prophet”, *Ensign*, July 1994, 40.
6. Процитовано в *Ezra Taft Benson: A Biography*, 140.
7. Elaine S. McKay, “Pray for Dad”, *New Era*, June 1975, 33.
8. “Pray Always”, *Ensign*, Feb. 1990, 2.
9. In Conference Report, Apr. 1966, 131.
10. In Conference Report, Oct. 1947, 24.
11. In Conference Report, Oct. 1950, 147.
12. “Family Joys”, *New Era*, Jan. 1973, 4.
13. In Conference Report, Apr. 1949, 197–98.
14. “Pray Always”, 2, 4.
15. In Conference Report, Oct. 1956, 108.
16. In Conference Report, Oct. 1956, 104.
17. In Conference Report, Apr. 1953, 39.
18. “Prayer”, 33–34; poem titled “Prayer” by Eliza M. Hickok, as quoted from *Best Loved Religious Poems*, ed. James Gilchrist Lawson (1933), 160.

*Ісус Христос у доземному існуванні підтримав план спасіння, даний
Небесним Батьком, за яким зберігалася наша свобода вибору.*

Свобода вибору— вічний принцип

“Свобода вибору була дана всім нам, щоб приймати важливі рішення, які будуть позначатися на нашому спасінні. Ті рішення впливають на наше щастя у вічності”.

З життя Езри Тефта Бенсона

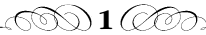
Живучи й працюючи на фермі, Езра Тефт Бенсон дізнався про наслідки правильних рішень. Він пригадував: “Я зростав, вірячи, що бажання і здатність працювати—це основна складова успішного фермерства. Старанна праця з розумом—ось що є ключем. Скористуйтеся ним, і у вас з’явиться багато шансів на успіх”¹. З молодості Езра засвоїв, що він та його сім’я будуть мати більше харчів, якщо дбайливо оброблятимуть свій город. Він засвоїв: якщо він хоче, щоб сім’я успішно веда свій молочний бізнес, то повинен прийняти рішення кожного дня вставати рано, щоб подоїти корів². Він бачив, що коли він прийняв рішення старанно працювати, місцеві фермери наймали його проривати буряки і вантажити сіно³. Він бачив, що випробування приходять навіть до вірних, але він також бачив, що і люди, і сім’ї можуть вирішити ставитися до цих випробувань так, щоб це допомагало їм бути щасливими й успішними⁴.

Для юного Езри Тефта Бенсона наслідки правильних рішень могли вимірюватися відрами молока, вантажівками сіна і щедрою платнею за день напруженої праці. Інші наслідки правильних рішень було важче виміряти, але вони були тривалішими. Наприклад, спостерігаючи за своїми батьками, він відчував радість, мир і силу, які приходять, коли члени сім’ї вибирають бути вірними одне одному і Господу⁵. Він дізнався, що закон

жнив—“що тільки людина посіє, те саме й пожне” (Галатам 6:7)—стосується духовних справ так само, як і фізичної праці.

Виходячи з цього досвіду, Президент Езра Тефт Бенсон часто нагадував святим останніх днів та іншим людям про важливість свободи вибору—свободи “вибирати курс, яким вони мають йти”⁶. Його вчення про принцип свободи вибору містить більше, ніж просто нагадування “вибирати між правильним і хибним”⁷. Він говорив про свободу вибору як про здатність “приймати важливі рішення, які будуть позначатися на нашому спасінні” і які будуть “впливати на наше щастя у вічності”⁸. Він заохочував святих останніх днів та інших людей використовувати їхню свободу вибору, щоб “діяти самим”, не чекаючи, аби їм у всьому наказували⁹. Принцип свободи вибору, сказав він, “проходить золотою ниткою через весь євангельський план Господа задля благословення Його дітей”¹⁰.

Учення Езри Тефта Бенсона

Свобода вибору, тобто свобода волі,—це вічний принцип, даний Богом.

Я свідчу, що ми—духовні діти люблячого Бога, нашого Небесного Батька (див. Дії 17:29; 1 Неф. 17:36). Він має чудовий план спасіння, завдяки якому Його діти можуть бути такими ж досконалими, як Він, і можуть мати ту повноту радості, яку має Він. (див. 1 Неф. 10:18; 2 Неф. 2:25; Алма 24:14; 34:9; 3 Неф. 12:48; 28:10).

Я свідчу, що в нашому доземному стані наш Небесний Брат у душі, Ісус Христос, став нашим висвяченим наперед Спасителем у Батьковому плані спасіння. (див. Мосія 4:6–7; Алма 34:9). Він—керманець нашого спасіння і лише завдяки Йому ми можемо повернутися до нашого Небесного Батька, щоб отримати повноту радості. (див. Євр. 2:10; Мосія 3:17; Алма 38:9).

Я свідчу, що Люцифер також був на нараді на небесах. Він прагнув знищити свободу волі людини. Він повстав. (див. Мойсей 4:3). Була війна на небесах, і третина воїнства була скинута на землю і не могла мати тіла. (див. Об. 12:7–9;

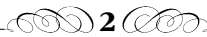
УЗ 29:36–37). Люцифер—вічний ворог всієї праведності і прагне нещастя для всього людства. (Див. 2 Неф. 2:18, 27; Мосія 4:14)¹¹.

Основним питанням на тій доземній нараді було: “Діти Бога матимуть необмежену свободу волі, щоб вибирати курс, яким мають іти, будь він хороший або поганий, чи ж їх будуть примушувати і змушувати бути слухняними?” Христос і всі, хто пішов за Ним, підтримали першу пропозицію—свободу вибору; Сатана ж відстоював другу—примус і силу¹².

З Писань ясно, що була велика війна на небесах, боротьба за принцип свободи, за право вибирати. (Див. Мойсей 4:1–4; УЗ 29:36–38; 76:25–27; Об. 12:7–9)¹³.

Війна, що почалася з цього питання на небесах, ще не закінчилась. Конфлікт продовжується на полі битви земного життя¹⁴.

Свобода вибору—це вічний принцип, даний Богом. Величний план свободи—це план евангелії. У ньому немає примусу; немає нав’язування, немає залякування. Людина вільна прийняти евангелію або відкинути її. Людина може прийняти її, а потім відмовитися жити за нею, або ж людина може прийняти її і жити за нею повною мірою. Але Бог ніколи не буде змушувати нас жити за евангелією. Він буде переконувати через Своїх слуг. Він буде кликати нас, і Він буде направляти нас, і Він буде переконувати нас та заохочувати, і Він буде благословляти нас, якщо ми будемо відгукуватися на це, але Він ніколи не буде тиснути на людський розум. (Див. *Гімни*, № 140)¹⁵.

Це життя є часом перевірки, під час якої ми вільні вибирати між добром і злом.

Аврааму було показано духовних дітей нашого Небесного Батька до того, як вони прийшли на землю. Йому також було показано сотворіння землі, і Господь сказав йому: “І в цьому ми випробуємо їх, щоб подивитися, чи робитимуть вони все, що Господь Бог їхній накаже їм”. (Авраам 3:25). Це божественне твердження також говорить про право на вибір¹⁶.

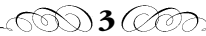
Це життя—випробування: випробування, під час якого ви і я перевіряємо свій характер, випробування, яке має вічні наслідки

для кожного з нас. І ось тепер настав наш час і наша пора—як і для кожного покоління—дізнатися про свої обов'язки і виконувати їх¹⁷.

Те, що злочестя Господу неприємне, це правда. Те, що Йому хочеться, аби його не було, теж правда. Те, що Він буде допомагати тим, хто протриває нечестю, це правда. Але те, що Він дозволяє, аби нечестя взагалі ставалося через Його дітей тут, у смертному житті, є доказом того, що Він дав їм свободу вибирати, але зберіг за Собою підставу для остаточного суду для них¹⁸.

Не існує зла, яке б [Ісус Христос] не міг зупинити. Усе—в Його руках. Ця земля—в Його повноправному володінні. І все ж Він дозволяє злу діяти, щоб ми могли робити вибір між добром і злом¹⁹.

Життя—це час випробування у вічному існуванні людини, під час якого їй дається ... право вибирати між правильним і хибним. ... За цим вибором приходять надзвичайно важливі наслідки, і не лише в цьому житті, а й, що ще важливіше, в житті прийдешньому. Існують межі, які Сатана перейти не може. У цих межах йому в даний час дозволено пропонувати несправедну альтернативу Божим праведним принципам, таким чином людям дозволяється вибирати між добром і злом і тим самим визначати стан, в якому вони перебуватимуть у наступному житті²⁰.

**Ми користуємося своєю свободою вибору,
щоб приймати рішення, які визначають
наше щастя тут і впродовж вічності.**

Бог любить вас, як Він любить всіх і кожного зі Своїх дітей, і Його бажання, мета і слава—це щоб ви повернулися до Нього чистими і не запламованими, довівши свою гідність, аби мати вічну радість у Його присутності.

Ваш Батько Небесний уважно спостерігає за вами. Він дав вам заповіді, щоб направляти вас, дисциплінувати вас. Він також дав вам свободу вибору—свободу волі—“щоб подивитися, чи робитим[ете] в[и] все, що Господь Бог [ваш] накаже”. (Авр.

3:25). Його царство тут, на землі, добре організоване, і ваші провідники присвячують себе, щоб допомагати вам. Знайте ж про нашу постійну любов, нашу турботу і молитви.

Сатана також уважно спостерігає за вами. Він прагне вашої загибелі. Він не дисциплінує вас заповідями, натомість пропонує свободу “робити те, що вам заманеться”. ... Програма Сатани— “бери зараз, а плати пізніше”. Він прагне, щоб усі ми були нещасними, як і він [див. 2 Нефій 2:27]. Програма Господа—щастя тепер і вічна радість завдяки життю за євангелією²¹.

Ми вільні вибирати, однак ми не вільні змінити наслідки свого вибору²².

Очевидно, що малим було б випробування віри, якби ми відразу ж отримували свою повну винагороду за кожну добру справу або негайне покарання за кожний гріх. Але те, що врешті-решт розплата прийде для кожного, у цьому немає жодних сумнівів²³.

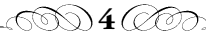
Хоч людина й може отримати певне тимчасове задоволення від гріха, однак остаточний результат—нещастя. “Злочестивість ніколи не була щастям”. (Алма 41:10). Гріх призводить до розладу з Богом і пригнічує дух. Тому людині було б добре перевіряти себе, щоб побачити, чи знаходиться вона у злагоді з усіма Божими законами. Кожний закон, якого дотримуються, приносить певне благословення. Кожний закон, який порушується, приносить певний сум. Ті, хто обтяжений відчаєм, повинні прийти до Господа, бо ярмо Його любе і тягар Його легкий. (Див. Мт. 11:28–30)²⁴.

Найважливіша справа в житті кожного—приймати рішення. Хоч одним з найбільших дарів Бога людині є ... право вибирати, Він також поклав на людину й відповідальність за її вибір. ... Ми самі налаштовуємо своє життя у напрямку до успіху або провалу. Ми можемо вибирати не тільки свої кінцеві цілі, але й, у багатьох випадках, визначати та вирішувати самі для себе, як саме ми будемо досягати тих цілей; а наша працелюбність або відсутність її визначає швидкість, з якою вони можуть бути досягнуті. Це вимагає особистого зусилля й енергії і не обійдеться без протидії чи конфлікту²⁵.

Доля людства і всієї цивілізації залежить від того, буде людина використовувати свою ... свободу вибору для того, щоб керувати собою, чи для того, щоб на свій страх і ризик ігнорувати вічні закони і пожинати наслідки. Отже, реальні проблеми сьогодення—це проблеми не економічні чи політичні. Вони—духовні, а це означає, що людина повинна навчитись слухатися законів, які Бог дав людству²⁶.

Свобода вибору була дана усім нам, щоб приймати важливі рішення, які будуть позначатися на нашому спасінні. Ті рішення впливають на наше щастя у вічності²⁷.

Наші рішення зробили нас тими, якими ми є. Наша вічна доля буде визначатися рішеннями, які ми ще будемо приймати²⁸.

Рішення надзвичайної важливості вимагають від нас зусиль і молитви.

Якщо ми хочемо прийняти правильні рішення, які б прийняв і Христос, то перш за все повинні жити так, щоб ми могли простягнути руку й мати доступ до тієї невидимої сили, без якої жодна людина не може самостійно прийняти найкраще рішення.

Одним з найважливіших рішень цієї епохи було, коли хлопчик Джозеф Сміт вирішив, що йому слід прислухатися до поради, яка знаходиться в книзі Якова: “А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє,—і буде вона йому дана. Але нехай просить із вірою, без жодного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер”. (Якова 1:5–6).

Спасіння мільйонів чоловіків і жінок у цьому розподілі повноти часів залежить від цього рішення! Ми повинні пам'ятати, що самі люди відіграють важливу роль і що рішення, які вони приймають, можуть значною мірою впливати на життя інших людей²⁹.

Господь сказав: “Стукайте—і відчинять вам” (3 Нефій 14:7; Матвій 7:7). Іншими словами, нам необхідно докладати зусилля³⁰.

Господь хоче, щоб ми застосовували свою свободу вибору, щоб “завзято займатися доброю справою” (УЗ 58:27).

Мудрі рішення, як правило, приймаються після праці, боротьби й зусиль, підкріплених молитвою. На це ясно вказує відповідь Господа на марні старання Олівера Каудері: “Але, ось, Я кажу тобі, що ти повинен з’ясувати це повністю своїм розумом; потім ти повинен спитати Мене, чи це правильно, і якщо це правильно, Я зроблю так, щоб твої груди запалали зсередини; отже, ти відчуєш, що це правильно”. (УЗ 9:8).

А тому давайте почнемо, сказавши, що палкий пошук нашого Небесного Батька, віра в те, що Він відповість на наші молитви є втішаючою основою, на якій і треба починати. ... Господь не може брати воду із сухої криниці, тому ми повинні робити свою частину. Іноді намагання знайти правильне рішення вимагає дуже багато сил, досліджень і довготерпіння³¹.

При прийнятті життєво важливих рішень піст, поєднаний з молитвою, може принести чудову духовну проникливість³².

 5

**Ми є представниками самих себе,
і Господь очікує, що ми будемо робити
добрі справи за своєю власною волею.**

У 1831 р. Господь сказав Своїй Церкві:

“Бо ось, це не годиться, щоб Я на все давав накази; бо кого в усьому примушують, той є лінивим і немудрим слугою; отже він не отримає винагороду.

Істинно Я кажу, люди мають завзято займатися доброю справою, і робити багато чого за своєю власною вільною волею, і вершити багато праведності;

Бо є в них сила, завдяки якій вони є вільними в собі. І якщо люди творять добро, вони ні в якому разі не втратять свою винагороду.

Але той, хто не робить нічого, доки йому не накажуть, і сприймає наказ з непевним серцем, і виконує його ліниво, того проклято”. (УЗ 58:26–29).

Цілі Господа—ці величні прагнення—залишаються тими ж: спасіння і піднесення Його дітей.

Зазвичай Господь ставить перед нами загальні цілі, яких потрібно досягти, і дає деякі вказівки, яких треба для цього дотримуватися, однак, Він очікує, що деталі й способи дій ми будемо знаходити самі. Методи і способи дій, як правило, розробляються завдяки дослідженню, молитві і такому життю, коли ми можемо отримати підказки від Духа й дотримуватися їх. Менш духовно розвиненим людям, наприклад, тим, хто жив у дні Мойсея, необхідно було наказувати багато в чому. Сьогодні ті, хто духовно пильний, дивляться на ці цілі, звіряються з настановами, даними Господом і Його пророками, а потім з молитвою діють—не чекаючи, щоб їм наказували “у всьому”. Таке ставлення готує людину до божества. ...

Іноді Господь з надією чекає, що Його діти діятимуть самі, а коли вони цього не роблять, то втрачають більшу нагороду, і Господь або повністю знімає це питання і дає їм страждати від наслідків, або ж вимушений буде “по буквам” роз’яснити його

більш докладно. Звичайно ж, я боюся, що чим більше Йому доводиться роз'яснювати все “по буквах”, тим меншою стає наша винагорода³³.

Нам слід “завзято займатися” доброю справою і залишити цей світ кращим після того, як ми підемо з нього.³⁴

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Які ви бачили докази того, що “війна, що почалася ... на небесах, ще не закінчилась”? (Див. підрозділ 1). Що ми можемо робити, аби й далі відстоювати принцип свободи вибору?
- Люди часто роздумують, чому Бог дозволяє існувати злу в цьому світі. Як учення Президента Бенсона, уміщені у підрозділі 2, допомагають відповісти на це запитання?
- Як ми можемо допомогти дітям і молоді зрозуміти істини, вміщені у підрозділі 3? Як ми можемо допомогти дітям і молоді зрозуміти наслідки рішень, які ми приймаємо?
- Поміркуйте над порадою Президента Бенсона стосовно того, як приймати “відповідні рішення, які б прийняв і Христос” (підрозділ 4). Що ви дізналися про молитву, поєднану зі старанними зусиллями, під час прийняття рішень?
- Що для вас означають слова “завзято займатися доброю справою”? Як змінюється ваше життя, коли ви робите добрі справи “за своєю власною вільною волею”, а не чекаєте, щоб вам наказали їх робити? (Підрозділ 5).

Відповідні уривки з Писань

Повторення Закону 11:26–28; Ісус Навин 24:15; 2 Нефій 2:14–16; Алма 42:2–4; Геламан 14:30–31; УЗ 29:39–45; 101:78

Допомога вчителю

Обговорення у невеликих групах дає “можливість якомога більшої кількості учнів узяти участь в уроці. Ті учні, які переважно неактивні на уроці, можуть ділитися своїми ідеями в невеликих групах, що вони не зробили б перед всім класом” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 159).

Посилання

1. Процитовано в Gene Allred Sessions, *Latter-day Patriots* (1975), 77–78.
2. Див. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, (1987), 18–19, 34.
3. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 40–41.
4. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 19–20.
5. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 17, 22, 25–26, 29–31, 34–37.
6. “The Constitution—A Glorious Standard”, *Ensign*, Sept. 1987, 6.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1975), 402.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 24.
9. Див. Conference Report, Apr. 1965, 122.
10. In Conference Report, Oct. 1966, 121.
11. “I Testify”, *Ensign*, Nov. 1988, 86.
12. “The Constitution—A Glorious Standard”, 6.
13. In Conference Report, Oct. 1966, 121.
14. “The Constitution—A Glorious Standard”, 6.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 82.
16. *So Shall Ye Reap* (1960), 221.
17. In Conference Report, Apr. 1967, 59.
18. *Strength for the Battle: An Address Given by Ezra Taft Benson at the New England Rally for God, Family and Country* (1966), 14–15.
19. *Come unto Christ* (1983), 132.
20. *God, Family, Country*, 402.
21. “A Message to the Rising Generation”, *Ensign*, Nov. 1977, 30.
22. *Come unto Christ*, 40.
23. *God, Family, Country*, 326.
24. “Do Not Despair”, *Ensign*, Oct. 1986, 2.
25. *God, Family, Country*, 145.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 83–84.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 24.
28. *God, Family, Country*, 143.
29. *God, Family, Country*, 144.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 451.
31. *God, Family, Country*, 149.
32. *God, Family, Country*, 152.
33. In Conference Report, Apr. 1965, 121–122.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 676–677.

У важкі часи живіть радісно

“Щастя тут і зараз приходить завдяки тому, що ми вільно, з любов’ю й радістю визнаємо Божу волю щодо нас та виконуємо її в усіх відношеннях і у всіх справах, великих і малих”.

З життя Езри Тефта Бенсона

Одним з перших доручень Президенту Езрі Тефту Бенсону як апостола було надати допомогу святим в Європі після Другої світової війни. Під час поїздки в Німеччину він зустрів вірних людей, які були здатні бачити не лише руйнування, що були навколо них. Він написав у своєму щоденнику:

“Найбільші руйнування я побачив сьогодні. ... Їдучи вулицями [Берліна] і йшовши пішки там, де їх неможливо було проїхати в авто, ... я бачив виснажених жінок, які з гарячковістю платили непомірні ціни за картопляні лушпайки. ... Я бачив старих чоловіків і жінок з маленькими сікачами, які завзято вирубували пні й коріння дерев, намагаючись набрати собі хоч якогось палива, а потім вони, неначе в’ючні тварини, тягли кілька кілометрів це додому на чомусь такому, що могло котитися: починаючи від двоколісних візків, які колись були дитячими колясками, і до невеличких тачок.

Пізніше в холодному напівзруйнованому залі, що знаходився на третьому поверсі будинку на розбомбленій вулиці, я зустрівся на зборах конференції з 480-ма замерзлими, виснаженими голодом, але вірними святими останніх днів. Світло їхньої віри надихало. ... Там відчувалися не гіркота чи гнів, а приємна взаємність та виявлення віри в євангелію”¹.

Президент Езра Тафт Бенсон подавав приклад, як жити радісно.

“Жоден член Церкви не написав хоч якоїсь скарги на свої обставини, хоч дехто з них, як ми бачили на власні очі, був на останній стадії виснаження.

... Наші святі ... сповнені надії, мужності й віри, і повсюди вони бадьоро дивляться вперед, виявляючи найглибшу віру в євангелію і своє членство у Церкві. Це було одним з найвражачих виявів реальних плодів євангелії, побачених нами в житті чоловіків і жінок”².

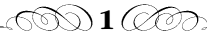
Президент Бенсон також бачив приклади надії й оптимізму і в себе вдома, де багато хто з його товаришів-фермерів залишався в доброму настрої, навіть зустрівшись з великими труднощами. Він розповідав:

“Я згадую, як був на зборах у Бенкрофті, Айдахо. ... У нас чудово пройшли збори, і після їхнього закінчення до мене підійшли привітатися кілька присутніх там чудових фермерів, серед них був і брат Йост; і я запитав його: “Брате Йост, як там справи йдуть на фермі?” Брат Йост відповів: “Та справи йдуть добре, брате Бенсон, ось тільки у мене тепер на 20 тисяч доларів менше, ніж я мав три дні тому”. Я сказав: “У чому справа—знову мороз?” Він сказав: “Так, вдарив, коли пшениця саме дозрівала, а ви знаєте, що це означає”. Він сказав: “Уранці збираємося пустити косарки, але все гаразд. У нас ще є трохи пшениці в засіках, а ще й приберегли принаймні частину річного запасу. Ми не будемо голодувати, а там і новий врожай дозріє”. Коли ми відійшли від нього, я сказав своїй дружині: “Який прекрасний дух!”

Ми поїхали до Логана [місто в шт. Юта, приблизно за 80 миль, або 130 кілометрів, від Бенкрофта]. З нами були наші діти, і ми зупинилися на Мейн-стріт, щоб зайти в бакалійну крамницю й купити там трохи печива для дітлахів. І кого ж я мав зустріти на тротуарі, як не брата Йоста. Я сказав: “А вас що привело аж сюди?” Він відповів: “Брате Бенсон, сьогодні наш день іти до храму”. І я сказав: “Бачу, ніяке лихо не може вас зламати, чи не так?” А потім я отримав від нього урок. Він сказав: “Брате Бенсон, коли приходить лихо, храм нам потрібен більш за все”³.

Реагування Президента Бенсона на його власні напасти піднімало тих, хто його знав, так само, як і приклади інших святих зміцнювали його. Старійшина Ніл А. Максвелл, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, описував Президента Бенсона як “обережного спостерігача за подіями, [який] підтримував в собі життєрадісність і веселість, які і нам би не завадило побачити. Така життєрадісність,—сказав старійшина Максвелл,—приходить не від ігнорування розвитку цих подій, а від помічання їх і здатності подивитися через них на обіцяння, пов’язані з тим, що царство зрештою переможе”⁴.

Учення Езри Тефта Бенсона

З вірою в нашого Небесного Батька ми можемо мати надію на майбутнє, оптимізм в наших теперішніх випробуваннях і внутрішній мир.

Усі ми будемо відчувати розчарування й занепад духа, бо це—частина життя. Але якщо ми будемо мати віру, наші невдачі будуть лише на момент, а успіх прийде з наших, здавалось би, невдач. Наш Небесний Батько може творити чудеса через кожного з нас, якщо ми будемо покладатися на Нього й довіряти Йому⁵.

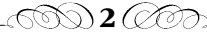
Це велике благословення—мати внутрішній спокій, мати впевненість, мати дух ясності і внутрішнього спокою в часи суперечок і боротьби, в часи смутку і невдач. Душі приносить задоволення те знання, що Бог—біля керма, що Він пам’ятає про Своїх дітей і що ми можемо з повною впевненістю довіритися Йому⁶.

Молитва—постійна молитва—може встановити для нас зв’язок з Богом, нашим найчудовішим джерелом втішення і поради. “Молись завжди, щоб ти міг вийти переможцем”. (УЗ 10:5). “Зібравши всі свої сили, я кликав Бога, щоб Він звільнив мене”—ось як юний Джозеф Сміт описує той метод, який він застосував у Священному гаю, щоб не дати супротивнику знищити себе. (ДС—Іст. 1:16)⁷.

Без віри в нашого Небесного Батька ми не можемо бути успішними. Віра дає нам бачення того, що може статися, надію на майбутнє й оптимізм у наших теперішніх випробуваннях. Там, де є віра, ми не маємо сумніву в остаточному успіху цієї роботи⁸.

З усіх людей ми, святі останніх днів, маємо бути найбільшими оптимістами і найменшими песимістами. Бо хоч ми й знаємо, що “мир буде забрано з землі, і диявол матиме владу над своїм власним володінням”, ми також маємо запевнення, що “Господь матиме владу над Своїми святими, і царюватиме посеред них”. (УЗ 1:35–36).

Маючи впевненість, що Церква буде залишатися єдиною з Богом, Який направляє її вперед у важкі часи, ми тоді маємо й нашу особисту відповідальність дивитися за тим, щоб кожний з нас залишався вірний Церкві та її вченням. “Хто витерпить, аж до кінця,—той буде спасений”. (ДС—Мт. 1:11.)⁹.

Щастя необхідно заробляти з дня у день, але воно варте того.

У нас немає причини, щоб надмірно турбуватися. Живіть за євангелією, виконуйте заповіді. Моліться увечері і вранці в себе вдома. Дотримуйтеся норм Церкви. Намагайтеся жити спокійно й життєрадісно. ... Щастя необхідно заробляти з дня у день. Але воно варте того¹⁰.

Коли Джордж А. Сміт був дуже хворий, провідати його прийшов його двоюрідний брат, пророк Джозеф Сміт. Змучений тоді хворобою чоловік повідомив: “Він [пророк] сказав мені, що я ніколи не повинен впадати у відчай, які б труднощі не прийшли до мене. Якби я потонув у найглибшій впадині Нової Шотландії і на мене звалилися всі Скелясті гори, мені не варто було б розчаровуватися, але триматися, проявляти віру і мужність, і тоді б я нарешті вибрався на верхівку цієї купи”. ...

Бувають часи, коли ви маєте просто праведно триматися і пережити вплив диявола, поки його депресивний дух не полишить вас. Як Господь сказав пророку Джозефу Сміту: “Твоя скрута і твої страждання будуть лише на короткий час;

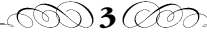
*“Жити щасливо—це зростати в духовній силі,
націлений на досконалість”.*

І тоді, якщо ти витерпиш це достойно, Бог піднесе тебе на висоту”. (УЗ 121:7–8).

Якщо докладати всіх зусиль у досягненні благородних справ, навіть перебуваючи у хмарі пригніченого стану, то це врешті-решт виведе вас на вершину—у сонячне світло. Навіть наш учитель Ісус Христос, Якого наш Батько залишив тимчасово Самого в останньому випробуванні під час розпинання, продовжував виконувати Свою роботу заради дітей людських, а потім, невдовзі по тому, Він був прославлений і отримав повноту радості. Проходячи через свої випробування, ви можете згадувати ваші минулі перемоги й рахувати благословення, які у вас є, впевнено надіючись отримати ще більші, якщо залишитеся вірними. І ви можете мати те певне знання, що в належний час Бог витре всі сльози і що “чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце

людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!” (1 Кор. 2:9)¹¹.

Усе, що робите, робіть з радістю. Живіть радісно. Живіть щасливо. Живіть з ентузіазмом, знаючи, що Бог перебуває не в мороці й меланхолії, а у світлі й любові¹².

Небесний Батько хоче, щоб ми були щасливими, і Він буде благословляти нас за виконання Його волі стосовно нас.

“Люди є, щоб мати радість” (2 Нефій 2:25). Наш Небесний Батько хоче, щоб ми були щасливими. Він очікує від нас, щоб ми були щасливими. Однак немає щастя у пониженні норм. Немає щастя, коли вам не вдається жити за вашою совістю, за тим, що, як ви знаєте, є правильним. Так легко набути звички робити щось, просто трохи понизивши норми. Так легко набути звички чіплятися або критикувати, давати у своєму серці місце для застережень стосовно дечого в Церкві. Так легко для нас стати трохи озлобленими, а потім жити з цим, щоб стати смутними і ходити з сумним обличчям. Сумне обличчя ніколи не перемагає у війні чи любові¹³.

Чи усвідомлюємо ми, що щастя тут і тепер складається з вільного, любовного, радісного визнання Божої волі стосовно нас—і виконання її всіма способами і в усіх справах—великих і малих? Жити досконало—це жити щасливо. Жити щасливо—це зростати в духовній силі, націлений на досконалість. Кожна дія, виконана за Божою волею, стане складовою такого зростання. Не розділяймо на частини наше життя. Єднаймо наше життя, презирливо ставлячись до несправжніх почестей і слави, які приходять не з Божого схвалення. Пам’ятаймо, що справжнє джерело нашої сили і нашого щастя знаходиться поза досяжністю людей і не підвладне обставинам¹⁴

Ми повинні вчитися і ще раз вчитися тому, що тільки приймаючи євангелію любові і живучи за нею, як того навчав Учитель, і тільки виконуючи Його волю, ми можемо розірвати пута невігластва й сумнівів, що зв’язують нас. Ми повинні засвоїти цю просту, велику істину, щоб бути здатними відчувати солодку

радість, яку дає Дух, тепер і вічно. Ми повинні віддатися виконанню Його волі. Ми повинні поставити Його на перше місце у своєму житті. Так, наших благословень ставатиме більше, коли ми ділимося Його любов'ю зі своїм ближнім¹⁵.

“Браття,—сказав Павло,— ... тільки забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду,

я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі”. (Фил. 3:13–14).

Нехай ваш розум буде зосереджений на цілі—бути схожими на Господа, і ви будете позбуватися гнітючих думок, палко прагнучи пізнати Його та виконувати Його волю. “Нехай у вас будуть ті самі думки”,—сказав Павло. (Фил. 2:5). “Звертайтеся до Мене в кожній думці”,—сказав Ісус. (УЗ 6:36). І що буде, коли ми робитимемо так? “Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої”. (Ісаїя 26:3)¹⁶.

Ми ніколи не будемо самотніми, якщо житимемо так, як повинні жити, бо наш Батько завжди буде з нами, щоб благословляти нас. Він хоче, щоб ми були успішними. Він хоче, щоб ми були щасливими. Він хоче, щоб ми досягли цілей, які собі поставили. Він робитиме свою частину, якщо ми зробимо свою¹⁷.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому, на вашу думку, віра в Бога дає нам “надію на майбутнє й оптимізм у наших теперішніх випробуваннях”? Якими б словами поради з підрозділу 1 ви могли поділитися з кимось, хто прагне внутрішнього миру? Чому б ви вибрали ці слова?
- Проглядаючи підрозділ 2, подумайте про час, коли вам потрібно було “праведно триматися” у випробуваннях. Поміркуйте, чого ви набули завдяки тому досвіду. Як саме Господь допомагає нам, коли ми готові витримати випробування праведно?
- Що з вашого досвіду допомогло вам дізнатися, що Небесний Батько хоче для вас щастя й успіху? Як ви вважаєте, чому

“щастя тут і зараз приходить завдяки тому, що ми ... визнаємо Божу волю” стосовно нас? (Див. підрозділ 3).

Відповідні уривки з Писань

Матвій 11:28–30; Іван 14:27; 16:33; Галатам 5:22; Мосія 2:41; Мороній 9:25–26; УЗ 101:11–16

Допомога у вивченні

“Охопіть загальну картину, або швидко прочитавши книгу, розділ чи уривок, або перечитавши заголовки. Намагайтеся зрозуміти контекст і передумови” (*Проповідайте Мою євангелію* [2005], с. 24). Щоб краще зрозуміти розділ чи уривок, його можна прочитати більше одного разу. Роблячи так, ви можете знайти для себе глибокі думки.

Посилання

1. *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson* (1989), 64, 65.
2. *A Labor of Love*, 65.
3. “Receive All Things with Thankfulness”, *New Era*, Nov. 1976, 7–8.
4. Neal A. Maxwell, *Wherefore, Ye Must Press Forward* (1977), 69.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 68.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 68.
7. “Do Not Despair”, *Ensign*, Oct. 1986, 2.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 67.
9. “Do Not Despair”, 2.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 342.
11. “Do Not Despair”, 4–5; ці слова Джозефа Сміта знаходяться в книзі *Учення Президентів Церкви: Президент Джозеф Сміт* (2007), с. 236.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 339.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 361.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 339.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 360.
16. “Do Not Despair”, 5.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 385.

Господь сказал: “Достаточно Моєї благодаті для всіх людей, які упокорюються переді Мною” (Етер 12:27).

Принципи справжнього покаяння

“Для тих, хто платить ціну, яку вимагає справжнє покаяння, обіцяння є надійним.

Ви можете знову бути чистими.

Відчай може зникнути. Приємний мир прощення прийде у ваше життя”.

З життя Езри Тефта Бенсона

Президент Езра Тефт Бенсон у своєму першому виступі на генеральній конференції в якості Президента Церкви сказав: “Шукаючи скерування від Господа, я знову відчув у своєму розумі й серці Господнє проголошення “не говори[ти] цьому поколінню нічого іншого, крім покаяння”. (УЗ 6:9; 11:9). Це було темою кожного з пророків останніх днів”¹.

Навіть ще до свого покликання бути Президентом Церкви Президент Бенсон зробив покаяння важливою темою свого служіння. Зробити це йому порадив Джордж Альберт Сміт, який тоді був президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Президент Сміт у листі, написаному невдовзі після покликання Президента Бенсона в апостольство, зазначив: “Ваша місія відтепер і надалі—знаходити шляхи і засоби для поширення істини і попереджати людей, з якими ви будете контактувати у всі можливі способи, що покаяння буде єдиною панацеєю від хвороб цього світу”².

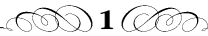
Президент Бенсон з відданістю виконував цей обов’язок, навчаючи євангелії по всьому світу. Він навчав, що “краще підготуватись і запобігти, ніж виправляти й каятись”³. Однак він також зауважив, що “нам всім потрібно каятись”⁴. Він наголошував, що

“могутня зміна” серця пов’язана з покаяттям (див. Алма 5:12–14), і пояснював роль Спасителя у настанні такої зміни:

“Господні зусилля спрямовані зсередини назовні. Світ впливає на нас ззовні всередину. Світ витягає людей з нетрів. Христос витягає нетрі з людської душі, і тоді вони самі витягають себе з нетрів. Світ формує людей, змінюючи навколишнє оточення. Христос змінює людей, які згодом змінюють своє оточення. Світ змінює людську поведінку, однак Христос може змінити саму природу людини. ...

Так, Христос змінює людей, а змінені люди можуть змінити світ”⁵.

Учення Езри Тефта Бенсона

Аби справді покаятись, ми повинні перш за все усвідомити, що євангельський план—це план щастя.

У звичайному розумінні поняття *членство в Церкві* означає, що повне ім’я людини офіційно внесено в записи про членство в Церкві. ...

Але Господь визначає члена Його царства зовсім інакше. У 1828 р. через пророка Джозефа Сміта Він сказав: “Ось, це Мое вчення—той, хто кається й приходить до Мене,—*ось хто є Моя Церква.*” (УЗ 10:67; курсив додано). Для Того, Чиею є ця Церква, членство в ній включає в себе набагато більше, ніж просто бути записаними в її члени.

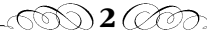
Тому я хотів би вказати на важливі поняття, які ми повинні розуміти й застосовувати, якщо ми справді маємо покаятися і прийти до Господа.

Один з найчастіше використовуваних Сатаною обманів є уявлення, що нібито заповіді Бога призначені, щоб обмежувати свободу і щастя. Молоді люди іноді особливо відчують, що Господні норми, неначе огорожі і ланцюги, не дають їм брати участь в тому, що, як їм здається, приносить найбільшу насолоду в житті. Та це зовсім навпаки. Євангельський план—*це план*, завдяки якому люди направляються до повноти радості. Це перше поняття, на якому я хочу наголосити. Євангельські

принципи—це кроки і настанови, які допомагатимуть нам знайти справжнє щастя і справжню радість.

Розуміючи це, автор псалмів вигукує: “Як я кохаю Закона Твого, ... Твоя заповідь робить мудрішим мене від моїх ворогів. ... Для моєї ноги Твоє слово—світільник, то світло для стежки моєї! ... Я навіки свідоцтва Твої впадкував, бо вони—радість серця мого”. (Пс. 118:97–98, 105, 111).

Якщо ми дійсно хочемо покаятись і прийти до Нього, щоб називатися членами Його Церкви, то ми повинні перш за все збагнути цю вічну істину: евангельський план—*це план щастя. Злочестивість ніколи не приносила, ніколи не приносить і ніколи не буде* приносити нам щастя [див. Алма 41:10]. Порушення Божих законів приносить тільки лихо, приводить в залежність і темряву⁶.

Справжньому покаянню передувє віра в Ісуса Христа.

Друге поняття, яке є важливим для нашого розуміння,—це взаємозв'язок між покаянням і принципом віри. Покаяння—це другий основний принцип евангелії. Перший—що ми повинні мати віру в Господа Ісуса Христа. Чому це так? Чому справжньому покаянню повинна передувати віра в Господа?

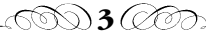
Аби відповісти на це запитання, ми повинні дещо зрозуміти про спокутну жертву Учителя. Легій навчав, що “жодна плоть не може жити в присутності Бога інакше, як тільки через діяння, і милість, і благодать Святого Месії”. (2 Неф. 2:8). Навіть найсправедливіша і найчесніша людина не може спастися лише своїми ділами, бо, як каже нам апостол Павло: “Всі згрішили, і позбавлені Божої слави”. (Рим. 3:23).

Якби не було досконалого, безгрішного життя Спасителя, яке Він добровільно віддав за нас, не могло б бути прощення гріхів.

Отже, покаяння—це більше ніж проста зміна поведінки. Багато чоловіків і жінок у світі демонструють велику силу волі й самодисципліну в подоланні шкідливих звичок і слабкостей плоті. Але в той же час у них не виникає жодної думки про Вчителя, іноді вони навіть відкрито заперечують Його. Така

зміна поведінки, навіть якщо вона й відбувається в позитивному напрямку, не є виявом справжнього покаяння.

Віра в Господа Ісуса Христа—це та основа, на якій повинно відбуватися щире і змістовне покаяння. Якщо ми справді прагнемо позбутися гріха, то повинні спершу шукати Того, Хто є Автором нашого спасіння⁷.

Покаяння супроводжується могутньою зміною серця.

Третій важливий принцип, який нам слід зрозуміти, щоб бути справжніми членами Церкви,—покаяння виявляється не просто у зміні вчинків, а у зміні серця.

Коли цар Веніамин закінчив своє дивовижне звернення в землі Зарагемля, усі люди закричали в один голос, що вони повірили його словам. Вони з упевненістю знали, що його обіцяння стосовно викуплення були дійсними, бо, як вони сказали: “через Духа Господа Вседержителя ... зверш[ено] сильну зміну в нас, або в наших серцях [і зверніть увагу!], що ми вже не маємо бажання чинити зло, але постійно чинити добро”. (Мосія 5:2)⁸.

Чи можуть людські серця змінитися? Так, звичайно! Це відбувається кожного дня у великій місіонерській роботі Церкви. Це одне з найбільш поширеніших сучасних чудес Христа. Якщо воно ще не сталося з вами, то обов’язково станеться.

Наш Господь сказав Никодиму, що “коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства”. (Іван 3:3) ...

Алма стверджує: “І Господь сказав мені: Не дивуйся, що все людство, так, чоловіки і жінки, всі народи, коліна, язика і люди, повинні народитися знову; так, народитися від Бога, змінити свій тілесний і занепалий стан на стан праведності, будучи викупленими Богом, стаючи Його синами і дочками;

І так вони стають новими створіннями; і якщо вони не зроблять цього, вони ніяк не зможуть успадкувати царство Бога”. (Мосія 27:25–26). ...

У четвертому розділі книги Алми описано період в історії нефійців, коли “церква почала зазнавати невдачі у своєму розвиткові”. (Алма 4:10). Алма відповів на цей виклик, відмовившись

*Завдяки покаяттю в Алми молодшого
відбулася дивовижна зміна серця.*

від свого місця головного судді, “і обмежився тільки первосвященством”, обов’язки якого лежали на ньому. (Алма 4:20).

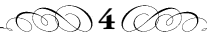
Він приніс людям “щир[е] свідчення” (Алма 4:19), і у п’ятому розділі книги Алми він ставить більше сорока важливих запитань. Відверто говорячи до членів Церкви, він заявив: “Я питаю вас, мої браття по церкві, хіба ви не народжені духовно від Бога? Хіба ви не отримали образ Його у виразі вашого обличчя? Хіба ви не відчули могутню зміну у ваших серцях?” (Алма 5:14).

Він продовжив: “Чи пережили ви перемену в серці, і чи відчули ви, нібито співаєте пісню викупительної любові, я хочу спитати, чи можете ви відчувати це тепер?” (Алма 5:26).

Чи не посилюється вражаюче розвиток Церкви сьогодні, якби збільшилась кількість тих, хто духовно народився? Ви можете уявити собі, якими б стали наші домівки? Чи можете ви уявити собі, що сталося б з дедалі більшою кількістю примірників Книги Мормона в руках дедалі більшої кількості місіонерів, які

знають, як її використовувати, і які були народжені від Бога? Коли це станеться, ми матимемо щедрий урожай душ, як це й обіцяв Господь. Алма, “народжений від Бога”, як місіонер був здатний так впливати словом, що багато інших людей також були народжені від Бога. (Див. Алма 36:23–26)⁹.

Коли з нами відбувається ця могутня зміна, яка приходить тільки через віру в Ісуса Христа і через дію Духа на нас, то ми стаємо неначе новою людиною. Отже, ця зміна нагадує нове народження. Тисячі з вас відчували в собі цю зміну. Ви полишили життя в гріху, іноді в глибокому й огидному гріху, і пам’ятаючи про кров Христа, пролиту за вас, стали чистими. У вас немає більше наміру повернутися на свої старі шляхи. Ви дійсно стали новою людиною. Ось що означає зміна серця¹⁰.

Смуток для Бога веде до справжнього покаяння.

Четверте поняття, на якому б я хотів наголосити, виражене у Писаннях словами “смуток для Бога”, який ми відчуваємо за наші гріхи. У світі неважко знайти чоловіків і жінок, які відчувають жаль за свої неправильні вчинки. Іноді це відбувається тому, що їхні вчинки принесли великий смуток і страждання їм або їхнім рідним. Іноді їхній смуток викликаний тим, що вони попалися і їх було покарано за ці вчинки. Такі мирські відчуття не є складовою “смутку для Бога”.

... В останні дні існування нефійського народу Мормон сказав своєму народу: “Їхній сум був не на покаяння, через великодушність Бога; але швидше це був сум проклятих, через те, що Господь не завжди захоче дозволяти їм мати щастя у гріхові.

І вони не прийшли до Ісуса із скрушеними серцями і упокореними духами, але вони проклинали Бога і хотіли вмерти”. (Морм. 2:13–14).

У Східній півкулі апостол Павло трудився серед людей Коринта. Через певний час надійшли повідомлення про великі проблеми, що існували серед святих, у т.ч. й аморальність (див. 1 Кор. 5:1), і Павло написав гострого листа, сповненого докору. Народ відреагував належним чином і зрештою проблеми були

усунені, бо у своєму другому посланні до них Павло написав: “Я радію тепер не тому, що ви засмутились, а що ви засмутилися на покаяння, бо ви засмутилися для Бога. ...

Бо смуток для Бога чинить каяття на спасіння, а про нього не жалуємо, а смуток світський —чинить смерть”. (2 Кор. 7:9–10).

В обох цих уривках з Писань смуток для Бога визначається як смуток, що веде нас до покаяння.

Смуток для Бога—це дар Духа. Це глибоке розуміння того, що своїми вчинками ми образили нашого Батька і Бога. Це гостре й виразне усвідомлення того, що наша поведінка змусила Спасителя, Того, Хто не знав гріха, найвеличнішого з-поміж усіх, терпіти муку і страждання. Через наші гріхи з кожної Його пори виступила кров. Смуток для Бога і є цією дуже реальною розумовою та духовною мукою й описується у Писаннях як стан, коли людина має “скрушене серце і упокорений дух” (див. 3 Неф. 9:20; Морон. 6:2; УЗ 20:37; 59:8; Пс. 34:18; 51:17; Ісая 57:15). Саме такий стан і є абсолютно необхідним для справжнього покаяння¹¹.

Небесний Батько та Ісус Христос прагнуть побачити, що ми змінюємо своє життя, і Вони допоможуть нам в цьому.

Наступний принцип, який би я хотів обговорити, такий: ніхто настільки не прагне побачити, що ми змінюємо своє життя, як Батько і Спаситель. У книзі Об’явлення міститься переконливе і проникливе запрошення від Спасителя. Він каже: “Ось, Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду” (Об’явлення 3:20). Зверніть увагу, Він не каже: “Я стою біля дверей і чекаю, поки ви постукаєте”. Він кличе, киває нам, просить, щоб ми просто відкрили наше серце і дали Йому увійти.

Цей принцип ще ясніше поданий Моронієм в його важливій проповіді про віру. Господь сказав йому: “Якщо люди прийдуть до Мене, Я покажу їм їхню слабкість. Я даю людям слабкість, щоб вони були покірними; і достатньо Моеї благодаті для всіх людей”. Немає значення, чого нам бракує або якими є наші

слабкості, або в чому ми недостатньо сильні. Його дарів і сил достатньо, щоб все це виправити.

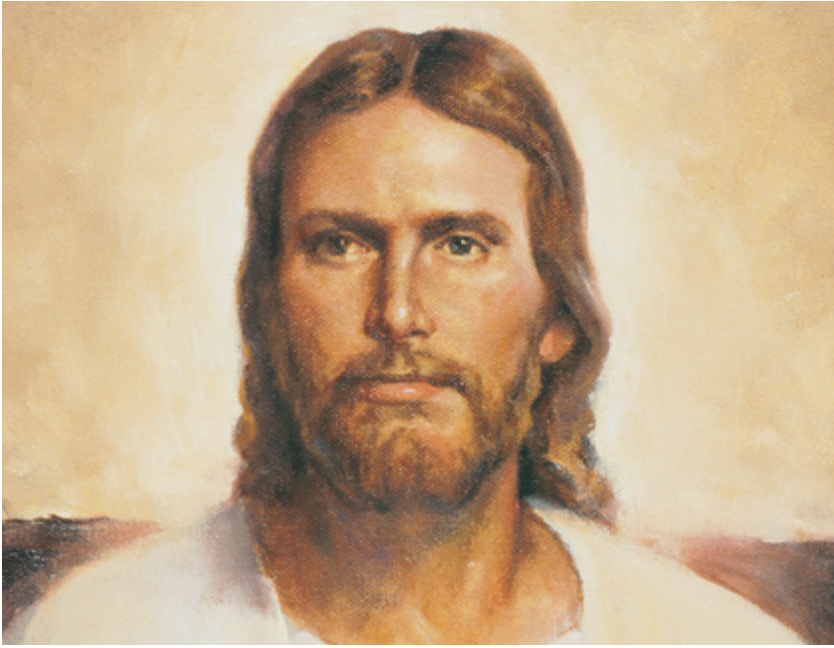
Мороній продовжує словами Господа: “Достатньо моєї благодаті для всіх людей, які упокорюються переді Мною; бо якщо вони упокорюються переді Мною і мають віру в Мене, *то Я вчиню так, щоб слабке стало сильним для них*”. (Етер 12:27; курсив додано).

Яке обіцяння від Господа! Саме джерело наших бід може бути змінене, сформоване і перетворене у міцність і джерело сили. Це обіцяння неодноразово повторюється в тому чи іншому вигляді в багатьох інших уривках з Писань. Ісає сказав: “Він змученому дає силу, а безсилому міць”. (Ісає 40:29). Павлу Господь сказав: “Досить тобі Моєї благодаті,—бо сила Моя здійснюється в немочі”. (2 Кор. 12:9). В Ученні і Завітах ми читаємо: “Того, хто тремтить під Моєю силою, буде зроблено сильним, і той принесе плоди хвали і мудрості”. (УЗ 52:17; див. також 1 Неф. 17:3; 2 Неф. 3:13; УЗ 1:28; 133:58–59)¹².

Одна з найефективніших стратегій Сатани, направлених на тих, кого він спокусив на гріх,—шептати в їхні вуха, що вони не гідні молитися. Він казатиме вам, що Небесний Батько настільки незадоволений вами, що ніколи не буде слухати ваші молитви. Це—брехня, і він каже це, щоб обдурити вас. Сила гріха—величезна. Якщо ми хочемо виплутатися з гріха, особливо з тяжкого, то повинні мати силу більшу, ніж наша власна.

Ніхто не прагне так допомогти вам звільнитися від гріха, як ваш Небесний Батько. Йдіть до Нього. Визнайте свій гріх, сповідайтеся у своєму соромі й вині, а потім благайте Його про допомогу. Він має силу допомогти вам отримати перемогу¹³.

Брати і сестри, ми повинні прийти зі своїми гріхами до Господа у смиренному покаянні і сповненні смутку. Ми повинні благати Його про силу, щоб позбутися їх. Його обіцяння неодмінно виповняться. Він прийде нам на допомогу. Ми знайдемо силу, щоб змінити своє життя¹⁴.

“Справжнє покаяння ґрунтується на вірі в Господа Ісуса Христа і відбувається завдяки їй. Іншого шляху немає”.

6

Ми не повинні втрачати надії, прагнучи стати схожими на Христа.

Шостий і останній пункт, який би я хотів розглянути стосовно процесу покаяння, стосується того, що ми повинні бути обережними, прагнучи стати все більше й більше схожими на Бога, що нам не слід занепадати духом і втрачати надію. Ставати такими, як Христос,—це справа всього життя, і дуже часто зростання і зміни відбуваються повільно, майже невідчутно. У Писаннях містяться надзвичайні історії про чоловіків, життя яких змінилося вражаюче, миттєво, як, наприклад: у Алми молодшого, Павла по дорозі до Дамаска, Еноша, який молився довго, аж до ночі, царя Ламонія. Такі надзвичайні приклади сильних змін, що відбувалися навіть у тих людей, які піддалися гріху, дають впевненість у тому, що Спокута поширюється і на тих, хто перебуває у найглибшому відчаї.

Однак ми повинні бути обережними, коли обговорюємо ці надзвичайні приклади. Хоч вони і реальні та вражаючі, однак це швидше винятки, ніж правила. На кожного Павла, кожного Еноша і кожного царя Ламонія приходяться сотні й тисячі людей, які є свідками того, що процес покаяння дуже непомітний, майже невидимий. День за днем вони наближаються до Господа, ледве усвідомлюючи, що розбудовують богоподібне життя. Вони живуть спокійним життям, виявляючи доброту, служачи і виконуючи обов'язки. Вони подібні до ламанійців, яких, за словами Господа, “було хрищено вогнем і Святим Духом, і вони не знали цього”. (3 Нефій 9:20; курсив додано).¹⁵

Ми не повинні втрачати надію. Надія—це якір для людської душі. Сатана хотів би позбавити нас цього якоря. У цій спробі він може викликати в нас почуття збентеження й бажання здатися. Але ми не повинні втрачати надію. Господу приємне кожне зусилля, навіть ті ледь помітні щоденні зусилля, коли ми стараємося бути більше схожими на Нього. І хоч ми можемо бачити, що нам ще ой як далеко йти дорогою до досконалості, усе ж ми не повинні відмовлятися від надії¹⁵.

Тим, хто платить ціну, якої вимагає щире покаяння, обіцяння неодмінно буде виконане. Ви знову можете бути чистими. Відчай може зникнути. Приємний мир прощення прийде у ваше життя.

Слова Господа, сказані через Ісаю, безперечні: “Прийдіть, і будемо правуватися,—говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин,—стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багряниця,—то стануть мов вовна вони!” (Ісая 1:18).

І в цьому розподілі Господь з такою ж ясністю сказав: “Ось, хто покався у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам'ятаю їх більше” (УЗ 58:42)¹⁶.

Я сподіваюсь, що ми не будемо жити в минулому. Майбутнє людей, які живуть у минулому, не є величним. У нас є дуже помітна тенденція журитися через свої втрати, через прийняті нами рішення, які, як ми думаємо в ретроспективі, були, можливо, неправильними. У нас є дуже помітна тенденція погано ставитися до обставин, в яких ми перебуваємо, думаючи, що

вони могли б бути кращими, якби ми прийняли інші рішення. Ми можемо мати користь від минулого досвіду. Проте давайте не проводити свій час, переймаючись рішеннями, які вже були прийняті, помилками, які вже були зроблені. Давайте жити тепер і в майбутньому¹⁷.

Мої улюблені брати і сестри, прагнучи називатися членами Церкви Христа, її членами в Його розумінні,—членами Церкви, які покалися і йдуть до Нього,—давайте пам'ятати ці шість принципів. Перший, євангелія—це Господній план щастя і покаяння призначено, щоб принести нам радість. Другий, справжнє покаяння ґрунтується на вірі в Господа Ісуса Христа і відбувається завдяки їй. Іншого шляху немає. Третій, справжнє покаяння супроводжується зміною серця, а не тільки зміною поведінки. Четвертий, частиною цієї могутньої зміни серця є відчуття смутку для Бога за наші гріхи. Це й означає мати скрушене серце і упокорений дух. П'ятий, Божих дарів достатньо, щоб нам подолати кожний гріх і кожену слабкість, якщо тільки ми звернемося до Нього по допомогу. І останній, ми повинні пам'ятати, що покаяння у більшості випадків не супроводжується якимось сенсаційними або вражаючими змінами, а відбувається поступово, постійно і в послідовному русі до благочестя.

Якщо ми будемо прагнути включити ці принципи в наше життя і щодня реалізувати їх, то тоді ми будемо більше готові бути членами Церкви Ісуса Христа не тільки числячись в ній у записах. Як справжні члени Церкви, ми маємо право покладатися на Його обіцяння: “Той, хто з Моєї Церкви, і вистоїть у Моїй Церкві до кінця, того встановлю Я на Своїй скелі, і ворота пекла не переможуть їх”. (УЗ 10:69).

Я молюся про те, щоб усі ми змогли одержати для себе це обіцяння¹⁸.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон сказав, що аби справді покаятись, ми перш за все повинні усвідомити, що “євангелійський план—це *план щастя*” і що злочестивість “*ніколи не буде* приносити нам

щастя” (підрозділ 1). Чому, на вашу думку, це розуміння є необхідним у процесі покаяння?

- Чому, коли ми стараємося покаятися, недостатньо змінити тільки поведінку? (Див. підрозділ 2). Як ви вважаєте, чому нам потрібно дивитися на Ісуса Христа, щоб справді покаятися?
- Як ви відчули “могутню зміну серця”, як її пояснено в підрозділі 3? Що ми можемо зробити, аби допомогти іншим відчути цю зміну?
- Як саме “смуток для Бога” відрізняється від жалю деяких людей, який вони відчувають, зробивши неправильний вчинок? (Див. підрозділ 4). Як може мати чи батько або єпископ використати вчення в підрозділі 4, щоб допомогти тим, кому потрібно покаятись?
- Переглядаючи підрозділ 5, які вчення ви знаходите особливо заспокійливими? Чому ці вчення є заспокійливими для вас?
- Свідчачи про силу Спокути Спасителя, Президент Бенсон сказав: “Ми не повинні втрачати надії” (підрозділ 6). Переглядаючи підрозділ 6, які ви знаходите істини про Спокуту, що приносять вам надію?

Відповідні уривки з Писань

Лука 15:11–32; Мосія 4:10–12; 26:30–31; Алма 34:17–18; 3 Нефій 27:19–20; УЗ 18:10–16; 19:15–19

Допомога вчителю

“Вашою основною турботою має бути допомога іншим у вивченні евангелії, а не вражаюче викладання. Цього можна досягти, надаючи можливість тим, кого ви навчаєте, учити один одного” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 64).

Посилання

1. “Cleansing the Inner Vessel”, <i>Ensign</i> , May 1986, 4.	6. “A Mighty Change of Heart”, <i>Ensign</i> , Oct. 1989, 2.
2. In Sheri L. Dew, <i>Ezra Taft Benson: A Biography</i> (1987), 184.	7. “A Mighty Change of Heart”, 2.
3. “The Law of Chastity”, <i>New Era</i> , Jan. 1988, 6.	8. “A Mighty Change of Heart”, 2, 4.
4. In Conference Report, Apr. 1955, 47.	9. “Born of God”, 2, 4.
5. “Born of God”, <i>Ensign</i> , July 1989, 4.	10. “A Mighty Change of Heart”, 4.
	11. “A Mighty Change of Heart”, 4.

12. "A Mighty Change of Heart", 4-5.
13. "The Law of Chastity", 7.
14. "A Mighty Change of Heart", 5.
15. "A Mighty Change of Heart", 5.
16. "The Law of Chastity", 7.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 387.
18. "A Mighty Change of Heart", 5.

“Жодна подія не може бути більш важливою для окремих людей або народів, ніж воскресіння Учителя”.

Ісус Христос, наш Спаситель і Викупитель

“Ми заявляємо про божественність Ісуса Христа. Ми дивимося на Нього як на єдине джерело нашого спасіння”.

З життя Езри Тефта Бенсона

“Я не можу пригадати якийсь час, коли б я не вірив в Ісуса Христа,—казав Президент Езра Тефт Бенсон.— Здається, що реальність Його життя, смерті і воскресіння завжди були частиною мене. Мене виховали в сім’ї праведні батьки, які палко вірили в Христа і свідчили про Нього, за що я їм найбільше вдячний”¹.

Це свідчення про Ісуса Христа було основою життя Президента Бенсона. Воно визначало його пріоритети, направляло його у прийнятті рішень і допомагало проходити випробування. Воно давало йому бачення цілі земного життя, а також давало впевненість в обіцяннях і благословеннях стосовно вічного життя.

Упродовж свого апостольського служіння Президент Бенсон, як особливий свідок Ісуса Христа, часто свідчив про Спасителя. Знаючи, що “іноді запитують: “А мормони християни?”, він свідчив:

“Ми заявляємо про божественність Ісуса Христа. Ми дивимося на Нього як на єдине джерело нашого спасіння. Ми прагнемо жити за Його вченнями і чекаємо на той час, коли Він прийде знову на цю землю, щоб правити і царювати як Цар царів і Господь над панами. Словами одного з пророків Книги Мормона ми кажемо... : “Не буде дано ніяке інше ім’я або іншу путь, чи засіб, якими спасіння може прийти до дітей людських,

тільки в імені Христа, Господа Вседержителя і через нього” (Мосія 3:17)”².

Свою заяву про божественність Ісуса Христа Президент Бенсон часто пов’язував з Книгою Мормона³. “Через Книгу Мормона Бог дав у наші дні реальний доказ того, що Ісус є Христос”,—сказав він⁴. Він навчав, що “основна місія” Книги Мормона—переконати людей в цій істині⁵. “Більше половини всіх віршів у Книзі Мормона стосується нашого Господа”,—зауважив він.— У Книзі Мормона Його називають понад сотнею різних імен. Ці імена мають винятково важливе значення в описанні Його божественної природи”⁶.

Свідчення Президента Бенсона про Спасителя показує, що він відчував особисту близькість до Ісуса Христа.

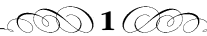
“Я всім своїм серцем люблю Його.

Я смиренно свідчу, що Він сьогодні—Той Самий люблячий, співчутливий Господь, як і тоді, коли Він ходив пильними дорогами Палестини. Він так близько до Своїх слуг на цій землі. Він турбується і любить сьогодні кожного з нас. Ви можете бути в цьому впевнені.

Він живе сьогодні як наш Господь, наш Учитель, наш Спаситель, наш Викупитель і наш Бог.

Нехай же Бог благословить усіх нас, щоб ми вірили в Нього, прийняли Його, поклонялися Йому, цілком довіряли Йому і йшли за Ним”⁷.

Учення Езри Тефта Бенсона

Через Свою безмежну любов до нас Ісус Христос викупив нас від фізичної і духовної смерті.

Ніщо не мало на цій землі настільки великого впливу, як життя Ісуса Христа. Ми не можемо уявити своє життя без Його вчень. Без Нього ми б загубилися серед міражів вірувань і поклоніння, породжених через страх і темряву там, де панують чуттєвість і матеріалізм. Ми так далеко від досягнення мети, яку Він поставив нам, однак ми ніколи не повинні губити її з виду або

забувати, що наше велике сходження до світла, до досконалості не було б можливим без Його вчень, Його життя, Його смерті та Його воскресіння⁸.

Аби хоч якоюсь мірою цінувати [Ісуса Христа] і бути Йому вдячними за те, що Він зробив для нас, ми повинні пам'ятати ось ці надзвичайно важливі істини:

Ісус прийшов на землю, щоб виконати волю нашого Батька.

Він прийшов, знаючи наперед, що Йому доведеться нести тягар гріхів усіх нас.

Він знав, що буде піднятий на хресті.

Він був народжений, щоб бути Спасителем і Викупителем усього людства.

Він був *здатний* виконати Свою місію, бо був Сином Божим і володів владою Бога.

Він *бажав* виконати Свою місію, тому що любить нас.

Жодна смертна істота не мала влади чи здатності викупити інших смертних з їхнього загубленого й занепаłego стану, і ніхто інший не міг добровільно віддати життя й таким чином уможливити загальне воскресіння всіх інших смертних.

Тільки Ісус Христос був здатний і волів виконати таку викупительну справу любові⁹.

Ісус Христос ... прийшов на цю землю у призначений заздалегідь час через царське первородство, яке зберігало Його божественність. У Його природі були поєднані риси Його смертної матері і божественні риси та сили Його Небесного Батька.

Його унікальна спадковість зробила Його спадкоємцем почесного титулу—Єдинопородженого Сина Божого у плоті. Як Син Божий, Він успадкував сили і розум, які не мала жодна людина ні до, ні після. Він був у буквальному значенні Еммануїлом, що означає “з нами Бог”. (Див. Ісаїя 7:14; Мт. 1:23).

І хоч Він був Божим Сином, посланим на землю, та за божественним планом Батька вимагалось, щоб Ісус був підданий усім

“Ніщо не мало на цій землі настільки великого впливу, як життя Ісуса Христа”.

труднощам і випробуванням земного життя. Тому Він і відчував “спокуси, ... голод, спрагу і втому”. (Мосія 3:7).

Аби стати *Викупителем* всіх дітей нашого Батька, Ісус мав бути цілковито слухняним усім законам Бога. Оскільки Він підкорився волі Батька, то зростав “від благодаті до благодаті, доки не отримав повноту” Батькової сили. Отже Він мав “усю владу і на небі, і на землі”. (УЗ 93:13, 17)¹⁰.

Оскільки [Ісус] був Богом—саме Сином Бога—Він міг взяти на Себе вагу й тягар усіх інших людських гріхів. Ісаїя такими словами пророкував про готовність нашого Спасителя зробити це: “Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразами й мучив. ... А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був,—кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас оздоровлено!” (Ісаїя 53:4–5).

Цей святий, самовідданий акт добровільного взяття Ним на Себе гріхів усіх інших людей, є Спокутою. Смертній людині не збагнути, як *Цей Один* міг понести на Собі гріхи за *всіх*. Але ось що я знаю: Він взяв на Себе гріхи всіх і зробив це через Свою безкінечну любов до кожного з нас. Він сказав: “Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються; ... таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом—і Я хотів, щоб Я міг не пити з цієї гіркої чаші і відсахнутися”. (УЗ 19:16, 18).

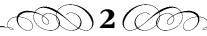
Незважаючи на те нестерпно тяжке випробування, Він усе ж взяв чашу й випив. Він страждав від болю за всіх людей, щоб так не страждати нам. Він терпів приниження й образи від Своїх переслідувачів без скарг чи бажання помсти. Він зніс биття, а потім ганьбу жорстокої страти—на хресті¹¹.

У Гефсиманії і на Голгофі [Ісус] здійснив безкінечну й вічну Спокуту. Це був єдиний найвеличніший вияв любові в записаній історії людства. А потім настали Його смерть і воскресіння.

Таким чином Він став нашим Викупителем—викупивши всіх нас від фізичної смерті і викупивши тих з нас із духовної смерті, хто буде підкорятися законам і обрядам євангелії¹².

Ми можемо ніколи й не зрозуміти і не збагнути у земному житті, як Він здійснив те, що Він здійснив, однак ми не повинні не розуміти, *чому* Він зробив те, що Він зробив.

Усе, що Він зробив, було викликано Його безкорисливою, нескінченною любов'ю до нас¹³.

Ісус Христос вийшов з гробу, і Він живе сьогодні як воскресла істота.

Найважливішими подіями історії є ті, що впливають на найбільшу кількість людей упродовж найдовших періодів часу. За цією міркою, жодна подія не може бути більш важливою для окремих людей або народів, ніж воскресіння Учителя.

Буквальне воскресіння кожної душі, яка жила й померла на землі, є безперечним фактом і до цієї події людина повинна

ретельно готуватися. Славетне воскресіння повинно бути метою кожного чоловіка і кожної жінки, бо воскресіння буде реальністю.

Нічого немає більш абсолютно загального, ніж воскресіння. Кожну живу істоту буде воскрешено. “Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть”. (1 Кор. 15:22).

Записане у Писаннях каже нам, що на третій день після розп'яття Ісуса стався потужний землетрус. Камінь відкотився від входу гробниці. Кілька жінок із числа Його найвідданіших послідовників прийшли до цього місця з пахощами і “не знайшли тіла Господа Ісуса”.

З'явилися ангели і просто сказали: “Чого ви шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес!” (Лука 24:3–6). В історії не існує нічого рівного тому вражаючому проголошенню: “Нема Його тут, бо воскрес!”

Той факт, що наш Господь воскрес, ґрунтується на свідченнях *багатьох* гідних довіри свідків. Воскреслий Господь з'являвся кільком жінкам, двом учням по дорозі в Еммаус, Петру, апостолам; а “потім,—як повідомляв Павло,—з'явився нараз більше як п'ятистам братам, ... А по всіх Він з'явився й мені”. (1 Кор. 15:6, 8). ...

Як один з Його свідків в останні дні, я свідчу, що Він живе сьогодні. Він—воскресла Істота. Він наш Спаситель, наш Господь і Божий Син. Я свідчу, що Він прийде знову як наш прославлений, воскреслий Господь. І день той не далеко. Усім, хто приймає Його як Спасителя і Господа, Його воскресіння у буквальному розумінні означає, що життя не закінчується смертю, бо Він пообіцяв: “Бо живу Я—і ви жити будете”. (Іван 14:19)¹⁴.

Тільки Він один мав силу воскресіння. І на третій день після Свого поховання Він вийшов із гробниці живий і показав Себе багатьом. ... Як один з [Його] особливих свідків, як нас названо у цей час, я свідчу вам, що Він живий. Він живе, маючи воскресле тіло. Не існує ні істини, ні факту, в яких я був би більше впевнений чи більше переконаний, ніж в істинності буквальному воскресіння нашого Господа¹⁵.

3

Ми повинні бути доблесними у своєму свідченні про Ісуса Христа.

Найбезціннішим благословенням, яке доступне для кожного члена Церкви, є свідчення про божественність Ісуса Христа і Його Церкви. Свідчення є одним з небагатьох наших надбань, які ми можемо взяти з собою, коли підемо з цього життя.

Мати свідчення про Ісуса Христа—це володіти знанням через Святого Духа про божественну місію Ісуса Христа.

Свідчення про Ісуса—це знати про божественну природу народження нашого Господа—що Він дійсно є *Єдинонародженим Сином* у плоті.

Свідчення про Ісуса—це знати, що Він був обіцямим Месією і що Він, перебуваючи серед людей, зробив багато великих чудес.

Свідчення про Ісуса означає знати, що закони, дані Ним як учення, є істинними, і потім жити за цими законами й обрядами.

Мати свідчення про Ісуса—це знати, що у Гефсиманському саду Він добровільно взяв на Себе гріхи всього людства, що змусило Його страждати і тілом, і духом та кровоточити кожною порою. Усе це Він зробив, щоб не страждати нам, якщо ми покаємось. (Див. УЗ 19:16, 18).

Мати свідчення про Ісуса Христа—це знати, що Він переможно вийде з могили у фізичному, воскреслому тілі. І тому, що Він живе, буде жити і все людство.

Мати свідчення про Ісуса Христа—це знати, що Бог Батько та Ісус Христос справді з'явилися пророку Джозефу Сміту, щоб започаткувати новий розподіл Його евангелії, аби до Його прирештя спасіння могло бути проповідане всім народам.

Мати свідчення про Ісуса Христа—це знати, що Церква, яку Він встановив у середині часів і відновив у наш час, є, як заявив Господь, “єдиною істинною і живою Церквою на лиці всієї землі” (УЗ 1:30).

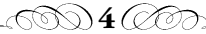
Мати свідчення вкрай необхідно. Але ще важливіше для нас бути доблесними у своєму свідченні.

Свідчення про Ісуса означає, що ми приймаємо божественну місію Ісуса Христа, сприймаємо Його євангелію і виконуємо Його роботу. Воно також означає, що ми приймаємо місію пророка, яку мали Джозеф Сміт та його наступники, і виконуємо їхню пораду. Як сказав Ісус: “Чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно”. (УЗ 1:38).

Говорячи про тих, хто зрештою отримає благословення цестіального царства, Господь сказав Джозефу Сміту:

“Вони ті, хто сприйняли свідчення Ісуса і повірили в Його ім’я, і кого було хрищено за подобою Його поховання, кого було поховано у воді в Його ім’я, і це згідно з заповіддю, яку Він дав”. (УЗ 76:51).

Це ті, хто є доблесними у своєму свідченні про Ісуса, хто, як проголосив Господь, “долає вірою, і кого запечатано Святим Духом обіцяння, Якого Батько проливає на всіх тих, хто є праведним та істинним”. (УЗ 76:53)¹⁶.

Вірити в Ісуса Христа означає цілковито покладатися на Нього і дотримуватися Його вчень.

Фундаментальним принципом нашої релігії є віра в Господа Ісуса Христа. Чому нам потрібно зосереджувати свою впевненість, свою надію і свою довіру на одній окремій особистості? Чому віра в Нього є настільки необхідною, щоб мати спокій в розумі в цьому житті і надію в житті прийдешньому?

Наші відповіді на ці запитання показують, зустрічаємо ми майбутнє з мужністю, надією та оптимізмом чи з побоюваннями, тривогою і песимізмом.

Моє послання і свідчення такі: Тільки Ісус Христос є унікально підготовленим, щоб здійснити ту надію, щоб надати ту впевненість і ту силу, які нам потрібні, аби подолати світ і піднятися над нашими людськими слабкостями. Для цього ми повинні мати віру в Нього та жити за Його законами і вченнями. ...

Віра в Нього—це більше, ніж просто визнання, що Він живий. Це більше, ніж сповідувати вірування.

“Ідіть услід за Мною” (Марк 1:17).

Віра в Ісуса Христа виявляється в цілковитому покладанні на Нього. Як Бог, Він має безмежні силу, розум і любов. Не існує жодної людської проблеми, яку б Він не був здатний розв’язати. Оскільки Він спустився нижче всього (див. УЗ 122:8), Він знає, як допомогти нам піднятися над нашими щоденними труднощами.

Віра в Нього означає мати переконання, що хоч ми й не розуміємо усього, усе розуміє Він. Отже ми повинні сподіватися на Нього “в кожній думці, не вага[тис]я, не б[ояти]ся”. (УЗ 6:36).

Віра в Нього означає вважати, що Він має всю силу над всіма людьми і всіма народами. Не існує жодного зла, яке б Він не міг припинити. Усе—в Його руках. Ця земля—в Його повноправному володінні. І все ж Він дозволяє діяти злу, щоб ми могли робити вибір між добром і злом.

Його євангелія—це ідеальна рекомендація для вирішення всіх людських проблем і соціальних бід.

Але Його євангелія діє виключно тоді, коли застосовується в нашому житті. Отже ми повинні “бенкету[вати] словами Христа; бо ось, слова Христа скажуть [н]ам усе, що [н]ам треба робити”. (2 Неф. 32:3).

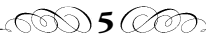
Якщо ми не *живемо* за Його вченнями, то не виявляємо віру в Нього.

Подумайте, наскільки б іншим був світ, якби все людство робило те, що Він сказав: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. ... Люби свого ближнього, як самого себе”. (Мт. 22:37, 39).

Тоді якою б була відповідь на запитання: “Що слід зробити стосовно проблем і скрутного становища, з якими сьогодні стикаються окремі люди, суспільства і країни”? Ось його проста рекомендація:

“Віруйте в Бога; віруйте, що Він є, і що Він створив усе, і на небесах, і на землі; віруйте, що Він має *всю* мудрість, і *всю* силу, і на небесах, і на землі; віруйте, що людина не розуміє всього того, що Господь може розуміти. ...

Віруйте, що ви повинні покаятися у ваших гріхах і відмовитися від них, і упокоритися перед Богом; і просити від щирого серця, аби Він простив вас; і ось, якщо ви вірите всьому цьому, *дивіться, виконуйте це.*” (Мосія 4:9–10; курсив додано)¹⁷.

Ми найбільш благословенні і щасливі, коли стараємося бути схожими на Ісуса Христа.

Одна з цілей цього життя для нас—бути перевіреними, щоб побачити, чи “робитим[емо ми] все, що Господь” наш Бог наказе нам. (Авр. 3:25). Коротко кажучи, нам слід дізнатися про волю Господа і виконувати її. Нам слід наслідувати приклад Ісуса Христа і бути схожими на Нього.

Надзвичайно важливе питання життя має бути таким же, як і питання, поставлене Павлом: “Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив?” (Дії 9:6). ...

Нам потрібно більше чоловіків і жінок Христа, які будуть завжди пам’ятати Його, які будуть виконувати Його заповіді,

що Він дав їм. Найбільше мірило успіху—це бачити, наскільки точно ми можемо йти Його шляхом¹⁸.

Дехто ... готовий померти за свою віру, але не готовий повноцінно жити за нею. Христос і жив, і помер за нас. Завдяки Його Спокуті і тому, що ми йдемо Його слідами, ми можемо здобути найпрекрасніший з усіх дарів—вічне життя, те життя, яким живе Той славетний Вічний—наш Небесний Батько.

Христос запитав: “Якими людьми повинні [ми] бути?” А потім відповів, сказавши, що ми повинні бути такими, як Він є. (3 Неф. 27:27).

Та [людина] є найбільшою і найблагодословеннішою, і найрадіснішою, чие життя якнайбільше відповідає життю Христа. Це не має нічого спільного з земними багатствами, владою чи престижем. Єдиним справжнім випробуванням величі, благословенності, радісності є те, наскільки життя може стати схожим на життя Учителя, Ісуса Христа. Він—правильна дорога, уся істина і багате [на благословення] життя.

Постійне запитання, яке знову й знову приходиться нам на думку і впливає на наше життя, має бути таким: “Господи, що Ти хочеш, щоб я зробив?” (Дії 9:6). Відповідь на це запитання приходиться тільки через Світло Христа і Святого Духа. Щасливі ті, хто живе так, щоб бути сповненими Ними обома. ...

Враховуючи все, що [Ісус Христос] зробив і робить для нас, ми, у свою чергу, могли б щось дати і Йому.

Великим даром Христа для нас були Його життя і Його жертва. Чи не могли б бути нашим маленьким даром Йому наше життя і жертви, не тільки в цьому житті, але й у майбутньому?¹⁹

[Ті, кого] веде Христос, будуть Христові. ... Їхню волю буде поглинуто Його волею. (Див. Іван 5:30). Вони завжди чинять те, що до вподоби Господу. (Див. Іван 8:29). Вони готові не лише померти для Господа, а що більш важливо, вони бажають жити для Нього.

Зайдіть в їхні домівки—й картини на стінах, книги на полицях, звуки музики, їхні слова та вчинки свідчать про те, що вони християни. Вони стоять як свідки Бога в усі часи і в усьому,

і в усіх місцях. (Див. Мосія 18:9). Христос перебуває в їхньому розумі, бо вони звертаються до Нього в кожній думці. (Див. УЗ 6:36). Христос перебуває в їхніх серцях, бо любов їхніх сердець спрямована до Нього завжди. (Див. Алма 37:36).

Майже кожного тижня вони приймають причастя і знову свідчать своєму Вічному Батькові, що бажають узяти на себе ім'я Його Сина, завжди пам'ятати Його і дотримуватися Його заповідей. (Див. Мороній 4:3)”.

Кажучи словами Книги Мормона, вони “бенкету[ють] словами Христа” (2 Неф. 32:3), “говор[ять] про Христа” (2 Неф. 25:26), “втіша[ють]ся у Христі” (2 Неф. 25:26), “ожива[ють] у Христі” (2 Неф. 25:25), і “уславляю[ть] їхнього] Ісуса” (див. 2 Неф. 33:6). Коротко кажучи, вони гублять себе в Господі і знаходять вічне життя. (Див. Лука 17:33)²⁰.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон навчав, що хоч ми й не можемо повністю зрозуміти, *як* Спаситель здійснив Спокуту, ми все ж можемо зрозуміти, *чому* Він її здійснив (див. підрозділ 1). Як саме це розуміння позначилося на вашому житті?
- Вивчаючи підрозділ 2, подумайте про наслідки Воскресіння Спасителя. Як Його Воскресіння вплинуло на ваше життя?
- Чому, на вашу думку, свідчення про Ісуса Христа є “найбезціннішим благословенням”? (Див. підрозділ 3). Що для вас означає бути доблесними у своєму свідченні про Спасителя?
- Обдумайте слова Президента Бенсона про віру в Ісуса Христа (див. підрозділ 4). Як саме цей опис віри в Христа перевершує “просто визнання, що Він живий”?
- Президент Бенсон сказав, що люди, яких “веде Христос”, готові “померти за Господа, але що більш важливо, вони бажають жити для Нього” (підрозділ 5). Що для вас означає жити для Спасителя?

Відповідні уривки з Писань

Іван 10:17–18; 2 Нефій 9:20–24; 31:20–21; Мосія 16:6–11;
3 Нефій 27:20–22; Мороній 7:33; УЗ 19:1–3, 16–19; 76:22–24;
Уложення віри 1:3

Допомога у вивченні

“Коли ви відчуваєте радість від того, що розумієте евангелію, то захочете застосовувати все, про що дізналися. Прагніть жити у злагоді з вивченим. Це зміцнить вашу віру і свідчення та збільшить знання” (*Проповідуйте Мою евангелію* [2005], с. 19).

Посилання

1. “The Meaning of Easter”, *Ensign*, Apr. 1992, 2.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 10.
3. Див. “Come unto Christ”, *Ensign*, Nov. 1987, 83–85; “I Testify”, *Ensign*, Nov. 1988, 86–87.
4. “I Testify”, 86.
5. “Come unto Christ”, 83; див. також “Born of God”, *Ensign*, July 1989, 2.
6. “Come unto Christ”, 83.
7. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, *Ensign*, June 1990, 6.
8. “Life Is Eternal”, *Ensign*, Aug. 1991, 4.
9. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, 4.
10. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, 2.
11. “Jesus Christ: Our Savior, Our God”, *Ensign*, Apr. 1991, 2, 4.
12. “Keeping Christ in Christmas”, *Ensign*, Dec. 1993, 4.
13. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, 4.
14. “The Meaning of Easter”, 2, 4.
15. “Jesus Christ: Our Savior, Our God”, 4.
16. “Valiant in the Testimony of Jesus”, *Ensign*, Feb. 1987, 2.
17. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, 2, 6.
18. “In His Steps”, *Ensign*, Sept. 1988, 5, 6.
19. “Jesus Christ—Gifts and Expectations”, *Ensign*, Dec. 1988, 2, 4.
20. “Born of God”, 4–5.

Послання Першого видіння було “призначене для всіх Батькових дітей, які живуть на лиці землі”.

Джозеф Сміт—знароддя в руках Господа

*“Джозеф Сміт, пророк останніх днів,
був знароддям в руках Господа у відритті
нового розподілу євангелії, останнього і
найвеличнішого з усіх розподілів євангелії”.*

З життя Езри Тефта Бенсона

Служачи місіонером повного дня в Англії на початку 1920-х років, старійшина Езра Тефт Бенсон та його напарники відчували на собі те, що він назвав “великим протистоянням Церкві”. Пізніше він розповідав:

“Газети, журнали, навіть антимормонські [кіно]картини були по всій Великій Британії”. Через таке велике протистояння деякі форми місіонерської роботи, як, наприклад, проведення зборів на вулиці та роздавання брошур, були відмінені. “Але в північній Англії, де ми працювали,—сказав він,—у нас була група людей у філії Саут-Шідс, які були дуже вірними і дуже відданими, і дуже лояльними, і вони запросили мене з моїм напарником прийти та виступити на їхніх причасних зборах. Вони сказали: “Багато хто з наших сусідів не вірять брехні, яка друкується. Якщо ви прийдете, наша невеличка каплиця буде заповнена”.

Тож ми прийняли це запрошення та розпочали підготовку, і я взявся досліджувати, що таке відступництво. Мені подобалась ця тема, і, на мою думку, їм було потрібно знати про це; я працював і досліджував, і я вважав, що зможу говорити на цю тему хвилин п’ятнадцять.

Ми прибули в ту невеличку каплицю, вона була заповнена. Усі виглядали щасливими. Після вступної частини промовляв мій напарник, потім виступав я з такою свободою, якої я не відчував

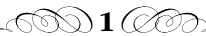
ніколи до цього у своєму житті. І коли я потім сів та поглянув на свій годинник, то виявилось, що я говорив двадцять п'ять хвилин, ні слова не сказавши про відступництво, я навіть і не згадав про відступництво. Я говорив про пророка Джозефа Сміта і свідчив, що він був пророком Бога і що я знав це. Я говорив про появу Книги Мормона як нового свідчення про Христа і свідчив про це. Коли я усвідомив, що відбулося, то не міг стримати сліз.

“По завершенні зборів багато хто зі святих підходили й висловлювали свою вдячність за те, що було сказано про Джозефа Сміта. Вони зауважили: “Кілька наших сусідів сказали: “Ми можемо прийняти все, що стосується Церкви, тільки не Джозефа Сміта”. І тоді дехто з тих самих сусідів підійшли й сказали: “Ми вже готові. Цього вечора ми вже готові. Ми отримали свідчення про те, що Джозеф Сміт—пророк Бога”¹.

Президент Бенсон усе своє життя продовжував шукати нагоди ділитися власним свідченням про покликання Джозефа Сміта. Наприклад, коли він служив міністром сільського господарства Сполучених Штатів, одна радіостанція запропонувала йому вибрати улюблений уривок з Писань, щоб прочитати його у прямому ефірі, і він вибрав фрагмент з “Джозеф Сміт—Історія”, що знаходиться в Дорогоцінній Перлині².

Але насамперед він регулярно приносив своє непохитне й сильне свідчення своїм товаришам-святим. “Джозеф Сміт був пророком Живого Бога,—проголошував він,—одним з найбільших пророків, які будь-коли жили на землі. Він був зняряддям в руках Божих у відкритті великого розподілу евангелії, найважливішого з усіх, що були, і останнього з усіх у підготовці до Другого пришестя Учителя”³.

Учення Езри Тефта Бенсона

Перше видіння Джозефа Сміта було найважливішою подією в цьому світі з часу воскресіння Ісуса Христа.

Уже в юності Джозеф Сміт був шукачем істини. Плутанина, що існувала в тогочасних церквах, змусила його запитати у Бога,

яка з них є істинною. У відповідь на ту молитву, як він стверджував, з'явився стовп яскравого світла. Ось його слова:

“Коли світло було на мені, я побачив двох Осіб, що стояли переді мною у повітрі, блиск і славу Яких неможливо описати. Один з Них звернувся до мене, називаючи мое ім'я, і сказав, указуючи на іншого: *Це Мій Улюблений Син, слухай Його!*” (ДС—Іст. 1:17).

Джозеф запитав у другої особи, якою був Ісус Христос, яка з християнських сект була правильною. Йому було сказано, що до ні одної з них він не повинен приєднуватися, що жодна з них не була правильною⁴.

Якщо Бог Батько і Його Син Ісус Христос приходять на землю, як це сталося в 1820 році, коли вони з'явилися юнаку-пророку, Джозефу Сміту, то це—подія, що стосується не лише жменьки людей. Це—послання й одкровення, призначені для всіх Батькових дітей, які живуть на лиці землі. Це була найважливіша подія, яка будь-коли відбувалася у цьому світі від часу воскресіння Учителя. Іноді я думаю, що ми так близько до нього, що повною мірою й не оцінюємо його значення, важливості та значущості⁵.

Перше видіння пророка Джозефа Сміта—фундаментальний теологічний принцип для Церкви⁶.

Найбільш очевидна істина, яка впливала з досвіду Пророка в 1820 році,—це реальність існування Бога і того, що Ісус Христос дійсно воскрес. Він бачив Їх як окремих, різних прославлених Осіб, Які говорили з ним, як одна людина говорить з іншою⁷.

Я смиренно дякую за знання, яке маю, про те, що Бог Батько і Його Син, Ісус Христос, як прославлені Особи знову приходили на цю землю в наші дні, у цьому розподілі; що вони справді з'явилися хлопчику-пророку. ... Це було найславетніше явлення Бога Батька і Сина, про яке у нас є запис⁸.

 2

Відповідно до новозавітного пророцтва, Джозеф Сміт отримав нове одкровення і його відвідували ангели.

Узагалі вважається, що віра членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів ґрунтується на твердженні того, що Джозеф Сміт є пророком Бога, а також на проголошенні ним того, що Книга Мормона з'явилася завдяки відвідуванню його ангелами у період між 1823 і 1827 роками.

Дізнаючись про такі твердження, деякі люди наполягають: безглуздя здається вважати, що ангели відвідують землю в цю сучасну епоху.

Біблія містить свідчення про те, що Бог керував справами Своєї Церкви на землі впродовж більш як чотирьох тисяч років через одкровення і, коли необхідно, через небесну допомогу.

Описуючи умови, що існуватимуть в останні дні перед Другим пришествям Ісуса Христа, Іван пророкував у Новому Завіті, що перед поверненням Спасителя світ отримає попередження про те, що година Божого суду вже близько. Попередження прийде через ангела з небес, проголошуючого “вічну євангелію”. Послухайте його слова:

“І побачив я іншого Ангола, що летів серед неба, і мав благовістити вічну Євангелію мешканцям землі, і кожному людові, і племені, і язичку, і народові.

І він говорив гучним голосом: “Побійтеся Бога та славу віддайте Йому, бо настала година суду його, і вклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і водні джерела”. (Об’явлення 14:6–7).

Якщо прийняти свідчення Івана Богослова, то слід очікувати й нового одкровення та відвідування небесного посланця.

Наше урочисте свідчення полягає в тому, що цей ангел-посланник з’явився пророку Джозефу Сміту на початку дев’ятого століття. Ця заява про те, що ангел з присутності Бога з’явився пророку в наш час, повністю відповідає пророцтвам з Нового Завіту, а отже має викликати цікавість у кожного чесного шукача істини⁹.

Мороній прийшов до Джозефа Сміта на вивовнення пророцтва.

Увечері 21 вересня 1823 року пророку Джозефу Сміту з'явився ангел. Ім'я того ангела було Мороній. Він був останнім у довгому ряді давніх пророків двох цивілізацій, які жили ... на Американському континенті багато віків тому¹⁰.

3

Книга Мормона є найдивовижнішим доказом покликання Джозефа Сміта бути пророком.

Найдивовижнішим доказом на підтримку твердження Джозефа Сміта про те, що він є промовцем Всемогутнього Бога, було видання літопису, який є писаннями,—Книги Мормона.

Книга Мормона—це літопис давніх жителів Американського континенту та письмові підтвердження про відвідування і священнослужіння Ісуса Христа людям на цьому континенті після Його вознесіння в Єрусалимі. Головна мета цього літопису—переконати наступні покоління в тому, що Ісус є Христос, Син

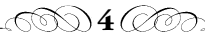
Божий. Отже, Книга Мормона є ще одним свідченням, наряду з Біблією, про божественність Ісуса Христа.

Джозеф Сміт отримав цей давній літопис від небесного посланця, як це й пророкував Іван. Цей ангел з'явився йому і відкрив місцезнаходження давніх літописів, які були написані на металевих пластинах і заховані в землі у кам'яній скрині. У належний час юному пророку були дані ці пластини та засоби, завдяки яким вони були перекладені. Потім ця книга була видана для світу як канонізоване Писання.

Також, відповідно до свідчення Івана, ця книга містить “вічну євангелію”. Тепер її проповідують світу наші місіонери.

Ми запрошуємо вас перевірити істинність нашого свідчення про походження Книги Мормона. Ви можете зробити це, читаючи її і запитуючи нашого Небесного Батька, чи є вона істинною. Я обіцяю вам: якщо ви щирі, то отримаєте підтвердження її істинності через Святого Духа. Мільйони з серйозністю й щирістю свідчать про те, що знають: вона від Бога¹¹.

Якщо Книга Мормона є істинною, тоді Ісус є Христос, Джозеф Сміт був Його пророком, Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є істинною і веде її сьогодні пророк, який отримує одкровення¹².

Бог відновив Своє царство на землі через пророка Джозефа Сміта.

Християнські конфесії у всьому світі молилися впродовж століть, щоб прийшло царство Боже [див. Матвій 6:10]. Ми щиро і публічно заявляємо: сьогодні воно вже тут є!¹³

Молитва чотирнадцятирічного юнака у Священному гаї відкрила новий розподіл євангелії¹⁴.

На виповнення пророцтва Бог знову встановив Своє царство на землі. ...

... Джозеф Сміт був покликаний Богом знову встановити те царство—Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я свідчу, що він виконав цю роботу, що він заклав основу і що він ввірив

Церкві ключі і владу, щоб продовжувати велику роботу останніх днів, яку він розпочав під керівництвом Всемогутнього Бога¹⁵.

Джозефу Сміту з'являлися й інші особи, у т.ч. Іван Христитель і Петро, Яків та Іван, які передали йому повноваження діяти в ім'я Бога (див. ДС—Іст. 1:68–72; УЗ 27:5–13). Церква і царство були відновлені в ці останні дні, а саме Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів, з усіма дарами, правами, силами, ученнями, чинами і благословеннями, що були в Церкві минулих днів. (Див. УЗ 65; 115:3–4)¹⁶.

Пророку Джозефу було наказано йти вперед й бути знаряддям в руках Бога та організувати Церкву, опублікувати для світу—як додаткове свідчення про божественність Ісуса Христа—Книгу Мормона, яка була взята із священних літописів. ...

Це відновлення евангелії, повернення світла та істини призначено для користі і благословення всіх Божих дітей. І так, смиренно і з вдячністю, наші місіонери йдуть у світ, щоб проголошувати наступне: було відступництво від істини, але завдяки великодушності Бога небеса знову розкрилися і евангелію було відкрито людині через Джозефа Сміта, пророка¹⁷.

Джозеф Сміт залишався вірним і відданим до самої до смерті.

Одночасно з розвитком Церкви в ранній період її існування виник і дух протидії та переслідування. Де б не сіялося найдрібніше “зерно гірчичне”, виникали спроби завадити його проростанню¹⁸.

Чотирнадцятирічний юнак відстоював істину проти світу. Бог знав Свого сина, коли його було вибрано. Він знав, що він буде вірним і відданим до самої до смерті¹⁹.

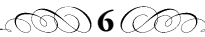
Дехто ставився до свідчення [Джозефа Сміта] з великим презирством і починав придумувати про нього неправдиві історії та переслідувати його. Юний пророк, як і апостол Павло в давнину, не відрікся від свого свідчення, а захищав те, про що заявляв, такими словами:

“Я бачив видіння, я знаю це і я знаю, що Бог це знає, і я не можу та й не смію зрікатися цього. Принаймні я знав, що якби я зрікся цього, то скривдив би Бога і підпав би під осуд”. (ДС—Іст. 1:25)²⁰.

Пророк Джозеф Сміт добровільно пішов на смерть. Він запечатав своє свідчення своїм життям—своєю власною кров’ю. Того фатального дня в Наву, Іллінойс, коли він озирався на своє місто й людей, яких любив, прямуючи своєю дорогою до в’язниці у Картеджі та своєї мученицької смерті, він заявив: “Це—найпрекрасніше місце і найкращі люди під небесами; вони мало що знають про випробування, які чекають на них попереду” [*History of the Church*, 6:554].

Пізніше пророк сказав з почуттям, але спокійно й мужньо: “Я йду, як ягня на заклання; але я спокійний, наче літній ранок. Моя совість чиста від провини перед Богом і перед усіма людьми. Якщо вони заберуть моє життя, то я помру безвинною людиною, і моя кров буде волати з землі про помсту, і про мене скажуть: “Його було вбито холоднокрівно” [*History of the Church*, 6:555]²¹.

Так настав кульмінаційний момент у земному житті пророка Джозефа Сміта, і так він виконав земну частину своєї божественно призначеної місії. Ця земна місія, як він дав зрозуміти, не є завершеною, аж доки вона не буде цілком виконана. Як і у випадку з місією Спасителя, “Агнця, заколеного від закладин світу” [див. Об’явлення 13:8], Джозеф справді був передвисвячений для своєї великої місії²².

Джозеф Сміт стоїть сьогодні на чолі цього останнього і найвеличнішого з усіх розподілів євангелії.

Я знаю, що Джозеф Сміт, хоч він і загинув як мученик за істину, продовжує жити і що стоячи на чолі цього розподілу—найвеличнішого з усіх розподілів євангелії—він і надалі буде так стояти упродовж вічностей, що настануть²³.

Послання Джозефа Сміта—це послання Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, послання мормонізму—це найважливіше послання в цьому світі. І пророк Джозеф Сміт, який живе

сьогодні, продовжує відігравати важливу роль в його спрямуванні тут на землі²⁴.

Аби уявити собі велич земної місії Пророка, ми повинні подивитися на неї у світлі вічності. Він був серед “благородних і великих”, яких Авраам описав так:

“І Господь показав мені, Аврааму, розуми, що були організовані перед тим, як світ був; і серед них усіх було багато благородних і великих;

І Бог побачив ці душі, що хороші вони, і Він стояв посеред них, і Він сказав: Цих Я зроблю Своїми правителями; бо Він стояв серед тих, хто були духами, і Він бачив, що вони хороші; і Він сказав мені: Аврааме, ти—один з них; тебе було обрано до того, як ти народився. (Авраам 3:22–23).

Це стосувалося й Джозефа Сміта. Він також був там. Він також сидів на нараді з тими благородними і великими. Займаючи визначне місце, маючи шанування й визнання, він, безсумнівно, допомагав у плануванні й виконанні великої роботи Господа—“здійснювати безсмертя і вічне життя людини”, спасіння всіх дітей нашого Батька [див. Мойсей 1:39]. Його місія мала і повинна була мати вплив на всіх, хто прийшов на цю землю, усіх, хто потім жив на землі, і на мільйони ще ненароджених.

Пророк Джозеф Сміт пояснив цей вічний факт такими словами: “Кожна людина, яка має покликання служити мешканцям світу, була висвячена на це на Великій нараді на небесах до початку цього світу. Я припускаю, що був висвячений в цей самий чин на тій Великій нараді. Саме цього свідчення я прагну: що я є Божим слугою, а цей народ—Його народ” [див. *History of the Church*, 6:364]. ...

Усе найважливіше у цьому світі або у світі прийдешньому безпосередньо пов’язано з роботою і місією Джозефа Сміта—людиною долі, пророком Бога. Та робота—це спасіння і вічне життя людини. Для цієї величної мети була створена ця земля, покликаються Божі пророки, посилаються небесні посланці і в священних та важливих подіях Сам Бог, Батько всіх нас, у Своїй поблажливості приходить на землю і представляє Свого улюбленого Сина.

Пророк Джозеф Сміт був не лише “одним з благородних і великих”, але він приділяв і далі продовжує приділяти увагу важливим питанням тут, на землі, навіть сьогодні, зі сфер, що вгорі. Бо в очах Господа, Бога цього світу, Який під Батьком, це все—одна велика вічна програма, в якій пророк Джозеф Сміт відіграє важливу роль, і все це завдяки вічному священству й владі Бога²⁵.

Я свідчу вам, що Джозеф Сміт був і є пророком Бога, одним з дійсно великих пророків всіх часів, людиною долі, людиною характеру, людиною відваги, людиною глибокої духовності, Господнім пророком Бога, справді благородною і великою людиною всіх часів²⁶.

Так, Джозеф Сміт, пророк останніх днів, був знярядям в руках Господа у відкритті нового розподілу евангелії, останнього і найвеличнішого з усіх розподілів евангелії”²⁷.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому, на вашу думку, Перше видіння Джозефа Сміта було “найважливішою подією ... з часу воскресіння Ісуса Христа”? (Див. підрозділ 1). Як саме ця подія вплинула на ваше життя?
- Як вона допомогла вам дізнатися про те, що Іван Богослов пророкував про відвідування Моронієм Джозефа Сміта? (Див. підрозділ 2).
- Президент Бенсон сказав, що Книга Мормона є “найдивовижнішим доказом” того, що Джозеф Сміт є пророком (див. підрозділ 3). Як ваше вивчення Книги Мормона вплинуло на ваше свідчення про місію Джозефа Сміта?
- Поміркуйте над словами Президента Бенсона про свідчення у підрозділі 4. Які благословення прийшли до вас і вашої сім’ї завдяки Відновленню евангелії?
- Що ви дізналися із підрозділу 5 про переслідування, які трапляються? Чого ми можемо навчитися з прикладу Джозефа Сміта, що допоможе нам, коли люди будуть випробовувати наше свідчення?

- Стосовно висвячення наперед Джозефа Сміта Президент Бенсон сказав: “Його місія мала і повинна була мати вплив на всіх, хто прийшов на цю землю, усіх, хто потім жив на землі, і на мільйони ще ненароджених” (підрозділ б). Як місія Джозефа Сміта позначилася на всіх тих, хто вже жив на землі? Як вона позначилася на вас особисто?

Відповідні уривки з Писань

Ісає 29:13–14; 2 Нефій 3:3–15; 3 Нефій 21:9–11; УЗ 5:9–10; 135; Джозеф Сміт—Історія

Допомога вчителю

“Просіть членів класу ділитися тим, про що вони дізналися, самостійно вивчаючи цей розділ. Корисним може бути зв’язатися з кількома членами класу впродовж тижня і попросити їх прийти підготовленими, щоб поділитися вивченим” (сторінка vii цієї книги).

Посилання

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 206, 207.
2. Див. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 292.
3. In Conference Report, Apr. 1961, 114.
4. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, *Ensign*, Nov. 1981, 61–62.
5. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 57.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 101.
7. *Come unto Christ* (1983), 74.
8. In Conference Report, Apr. 1958, 60.
9. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, 61.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 46.
11. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, 61.
12. “The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, Jan. 1988, 4.
13. “May the Kingdom of God Go Forth”, *Ensign*, May 1978, 34.
14. In Conference Report, Oct. 1956, 108.
15. “A Message to the World”, *Ensign*, Nov. 1975, 34.
16. “I Testify”, *Ensign*, Nov. 1988, 86.
17. In Conference Report, Oct. 1949, 27, 28.
18. *Come unto Christ*, 81.
19. *God, Family, Country*, 38.
20. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, 62.
21. *God, Family, Country*, 37–38.
22. *God, Family, Country*, 29.
23. “A Message to the World”, 34.
24. *God, Family, Country*, 40–41.
25. *God, Family, Country*, 30–31.
26. *God, Family, Country*, 37.
27. *God, Family, Country*, 39.

Президент Езра Тефт Бенсон часто свідчив про силу Божого слова.

Сила Слова

“Слово Бога, як воно знаходиться у Писаннях, у словах живих пророків і в особистих одкровеннях, має силу зміцнювати святих та озброювати їх Духом, щоб вони могли протистояти злу, міцно триматися доброго і знаходити радість в цьому житті”.

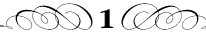
З життя Езри Тефта Бенсона

Президент Томас С. Монсон, коли служив другим радником Президента Езри Тефта Бенсона у Першому Президентстві, зауважив: “Президент Бенсон швидко розбирався в суті питань, якими займався. Йому непотрібно було довго розмірковувати на чимось до того, як знайти натхнення від Господа, що направляло його у прийнятті рішення. Враховуючи поширення Церкви сьогодні по всьому світу і ту безліч питань, які треба розглядати Першому Президентству, ця здатність прориватися крізь деталі і діставатися суті питання є вкрай необхідною, щоб здійснювати адміністрування діяльністю Церкви”¹.

4 квітня 1986 року, у зв’язку з тим, що це була його перша генеральна конференція в якості Президента Церкви, Президент Бенсон головував на особливих зборах, що проводилися для провідників священства. Присутні брати побачили цю його здатність “прориватися крізь деталі і діставатися суті питання”. Звертаючись до зібрання, він назвав багато викликів, що постають перед святими останніх днів,—таких, як спокуси, сімейні проблеми та труднощі у дотриманні заповідей і виконанні церковних обов’язків,—а потім він сказав про своє бачення відповіді на ці виклики.

На тих зборах провідників священства Президент Бенсон виступив лише з частиною своєї промови, тому він попросив, щоб вона у повному обсязі була надрукована у церковних журналах, що містили матеріали тієї генеральної конференції. Цей розділ містить ту промову у повному обсязі. Хоч Президент Бенсон і звертався зі своїми зауваженнями до провідників священства, він навчав принципам, що стосуються усіх членів Церкви.

Учення Езри Тефта Бенсона

Зустрічаючись з великими викликами нашого часу, нам потрібно міцно триматися за слово Бога.

Мої дорогі брати, дивлячись на це зібрання провідників священства, я відчуваю захоплення і знаю, скільком багатьом тисячам святих ви служите і яку величезну відданість та вірність ви усі разом уособлюєте! Ніде у світі немає сьогодні такої іншої організації, яка відповідає за досягнення такої ж праведної мети, як ця група, не існує жодної іншої такої групи—ні політичної, ні релігійної чи військової,—яка б володіла силою, якою володієте ви, присутні тут цього вечора.

Ми живемо у дні великих викликів. Ми живемо в час, про який говорив Господь, коли сказав: “Мир буде забрано з землі, і диявол матиме владу над своїм власним володінням” (УЗ 1:35). Ми живемо в той день, який передбачив Іван Богослов, коли “змій розлютувався на жінку, і пішов воювати з останком насіння її, що вони бережуть Божі заповіді та мають свідоцтво Ісусове”. (Об’явлення 12:17). Цей змій—то Сатана; жінка символізує Церкву Ісуса Христа. Сатана веде війну проти членів Церкви, які мають свідчення і стараються виконувати заповіді. І хоч багато хто з наших членів Церкви залишаються вірними й сильними, дехто хитається. Дехто падає. Стосовно декого з них виконується Іванове пророцтво про те, що у війні із Сатаною дехто зі святих буде переможений. (Див. Об’явлення 13:7).

Пророк Легій також бачив наш день у своєму славетному видінні-сні про дерево життя. Він бачив, що багато людей буде бродити наосліп в імлі темряви, яка символізує спокуси диявола.

(Див. 1 Неф. 12:17). Він бачив, що деякі зійшли на “заборонені дороги”, інші потонули у пучині рик брудноти, а ще інші все ще блукають “невідомими шляхами”. (1 Неф. 8:28, 32). Коли ми читаємо про поширення прокляття наркотиків або читаємо про згубний потік порнографії та аморальності, хіба сумнівається хтось із нас, що це—заборонені дороги і ріки брудноти, які описав Легій?

Не всі з гинучих, кого бачив Легій, були зі світу. Дехто вже підійшов до дерева й скуштував його плід. Іншими словами, дехто з членів Церкви сьогодні знаходяться серед тих душ, які, як бачив Легій, загубилися.

Апостол Павло також бачив наш день. Він описав його як час, коли такі явища, як богохульство, нечесність, жорстокість, неприродна любов, гордість та пошук задоволень будуть надзвичайно поширені. (Див. 2 Тим. 3:1–7). Він також застеріг, що “люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злому, зводячи й зведені будши”. (2 Тим. 3:13).

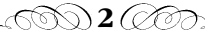
Такі похмурі прогнози стародавніх пророків мали б викликати великий страх і збентеженість, якби ті самі пророки не пропонували й рішення. У їхній натхненній пораді ми можемо знайти відповідь, як вийти з духовної кризи нашої доби.

У своєму сні Легій бачив жезл з заліза, який вів через імлу темряви. Він бачив, що люди, які міцно трималися за цей жезл, могли уникнути рик брудноти, залишатися далі від заборонених доріг, утриматися від блукання невідомими дорогами, що ведуть до знищення. Пізніше його син Нефій чітко пояснив, що символізує жезл з заліза. Коли Ламан і Лемуїл запитали: “Що означає той жезл з заліза?”, Нефій відповів: “То було слово Бога; і [зверніть увагу на це обіцяння] *той, хто прислухається до слова Бога, і буде міцно триматися за нього, той ніколи не загине; і ніякі спокуси і вогненні стріли супротивника не зможуть узяти верх над ним і засліпити, щоб привести їх до знищення*”. (1 Неф. 15:23–24; курсив додано). Слово Бога не тільки приведе нас до плоду, бажанішого за всі інші, але в слові Бога і завдяки йому ми можемо знайти силу протистояти спокусі, силу заважати роботі Сатани і його представників.

Павлове послання таке ж, як і Лєгієве. Змалювавши страшенну злочестивість майбутніх часів—майбутніх для нього, але теперішніх для нас!— він сказав Тимофію: “А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти. ...

І ти знаєш з дитинства Писання святе, *що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса*” (2 Тим. 3:14–15; курсив додано).

Мої дорогі брати, це—відповідь на великий виклик нашого часу. Слово Бога, як воно знаходиться у Писаннях, у словах живих пророків і в особистих одкровеннях, має силу зміцнювати святих та озброювати їх Духом, щоб вони могли протистояти злу, міцно триматися доброго і знаходити радість у цьому житті².

Якщо окремі члени Церкви і сім'ї занурюються в Писання, то церковна діяльність в інших сферах вже здійснюється автоматично.

Тепер я кажу вам, провідники священства, зверніть увагу на пророчу пораду Лєгія і Павла та інших, подібних їм. У тій пораді ви знайдете рішення, як відповісти на виклики, що у вас виникають з утриманням вашої пастви збереженою від “хижих вовків”, які оточують їх. (Див. Мт. 7:15; Дії 20:29). Ми знаємо, що ви теж дуже турбуєтеся про членів ваших приходів і колів та витрачаєте дуже багато часу й зусиль заради них. Існує багато того, що ми просимо від вас, вибраних для провідництва. Ми кладемо на ваші плечі велику ношу. Вас просять виконувати програми Церкви, проводити співбесіди і ради з членами Церкви, слідкувати, щоб фінансові справи колів і приходів йшли належним чином, керувати проектами з питань благополуччя, будувати будинки і бути залученими до безлічі заходів, які вимагають багато часу.

І хоч ніщо з цього не може бути проігноровано і відкладено, усе ж не це є найважливішим, що ви можете зробити для тих, кому служите. В останні роки ми не раз радили вам, щоб певні заходи приносили більшу духовну користь, ніж інші. На

Великі благословення приходять, “якщо окремі члени Церкви і сім’ї занурюються у Писання”.

початку 1970-х років Президент Гарольд Б. Лі сказав регіональним представникам:

“Ми переконані, що наші члени Церкви зголодніли за чистою євангелією, з багатством її істин та ідей. ... Є такі, хто, здається, забув, що найпотужніша зброя, яку Господь дав нам проти всього зла,—це Його власне проголошення, прості й зрозумілі учення спасіння, як вони містяться в Писаннях”. (In Regional Representatives’ Seminar, 1 Oct. 1970, p. 6.)

У 1976 році у посланні Першого Президентства Президент [Спенсер В. Кімбол] сказав:

“Я переконаний, що кожен з нас у певний період життя повинен сам для себе відкрити Писання—не просто відкрити їх один раз, але по-новому відкривати їх знову і знову. ...

Господь не жартує з нами, коли дає нам це, бо “кому дано багато, багато від нього й жадатимуть”. (Лука 12:48). Доступ до цього означає відповідальність за це. Ми повинні вивчати Писання відповідно до Господньої заповіді (див. 3 Неф. 23:1–5); і ми повинні дозволити їм керувати нашим життям”. (*Ensign*, Sept. 1976, pp. 4–5.)

У квітні 1982 року старійшина Брюс Р. Мак-Конкі говорив регіональним представникам про пріоритет, який ми повинні надавати Писанням в нашій роботі. Він сказав: “Ми так інтенсивно займаємося програмами, статистикою й напрямками, власністю, землями і мамоною, а в досягненні цілей, які підкресляють важливість нашої роботи, ігноруємо вагоміші питання закону. ... Якими б талановитими не були люди у вирішенні адміністративних питань, як би красномовно вони не висловлювали свої думки, якими б обізнаними вони не були в усьому тому, що від світу,—вони не звертатимуть увагу на лагідні підказки Духа, які могли б стати їхніми, якщо не заплатять за це вивченням Писань, розмірковуванням над ними і молитвами про них”. (In *Regional Representatives’ Seminar*, 2 Apr. 1982, pp. 1–2.)

Того самого дня старійшина Бойд К. Пекер виступав перед президентами колів та регіональними представниками. Він сказав: “Будівлі та бюджети, звіти, програми та процедури є дуже важливими. Проте самі по собі вони не приносять того необхідного духовного живлення і не досягнуть того, що Господь доручив нам виконати. ... Правильне, те, що несе духовне живлення, зосереджено в Писаннях”. (In *Meeting with Stake Presidents and Regional Representatives*, 2 Apr. 1982, pp. 1–2.)

Я додаю свій голос до голосу цих мудрих і натхненних братів і кажу вам, що серед найважливішого, що ви можете зробити як провідники священства,—зануритися у Писання. Старанно їх досліджуйте. Бенкетуйте словами Христа. Досліджуйте вчення. Засвоюйте принципи, що містяться в них. Є й інше, що принесе більші дивіденди вашому покликанню. Є кілька способів для отримання більшого натхнення під час вашого служіння.

Але цього одного, яким би цінним воно не було, не достатньо. Ви також повинні спрямувати свої зусилля і свою діяльність, щоб стимулювати членів Церкви змістовно вивчати

Писання. Часто ми докладаємо багато зусиль, намагаючись підвищити рівень активності в наших колах. Ми старанно працюємо, щоб підвищити процент відвідуваності причасних зборів. Ми трудимося, щоб досягнути більшого проценту молодих чоловіків, які б служили на місії. Ми стараємося збільшити число тих, хто одружується в храмі. Усе це заслуговує на похвалу і є важливим для зростання царства. Але якщо окремі члени Церкви і сім'ї регулярно й послідовно занурюються у Писання, ці інші сфери діяльності відбуватимуться автоматично. Свідчення зростатимуть. Прихильність буде збільшуватися. Сім'ї будуть зміцнюватися. Особисті одкровення будуть приходити³.

3

**Вивчаючи Боже слово, ми отримуємо провід у
своєму щоденному житті, зцілення душі і силу,
щоб уникати обману та не піддаватися спокусі.**

Пророк Джозеф Сміт сказав, що “Книга Мормона найбільш правильна з усіх книг на світі і є ключовим каменем нашої релігії, і людина буде ближча до Бога, твердо дотримуючись її заповідей, ніж будь-якої іншої книги”. (Книга Мормона, Вступ, курсив додано). Чи ж не цього ми хочемо для членів наших приходів і колів? Хіба ми не бажаємо, щоб вони були ближче до Бога? Тоді всіляко заохочуйте їх занурюватися в це дивовижне свідчення останніх днів про Христа.

Ви повинні допомагати святим побачити, що вивчення і дослідження Писань—це не тягар, покладений на них Господом, а чудові благословення і можливість. Зверніть увагу, що Сам Господь сказав про користь вивчення Його слова. Великому пророку-провіднику Єгошуа Він сказав:

“Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо *тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі*” (Ісус Навин 1:8; курсив додано).

Господь не обіцяв Єгошуа матеріальні багатства й славу, але обіцяв, що в житті він буде процвітати у праведності і що він матиме успіх у найважливішому в житті, а саме—у прагненні знайти справжню радість. (Див. 2 Неф. 2:25).

Чи є у ваших колах члени Церкви, чиє життя знівечене гріхом або трагедією, хто у відчаї і не має надії? Чи прагнули ви якось простягти їм руку й зцілити їхні рани, заспокоїти їхні стривожені душі? Ось що каже пророк Яків, в чийх словах є це дивовижне обіцяння: “Вони прийшли сюди, аби почути приємне слово Бога, так, *слово, яке зцілює поранену душу*” (Кн. Якова 2:8; курсив додано).

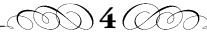
Сьогодні у світі повно принадних і захоплюючих ідей, які можуть ввести навіть наших найкращих членів Церкви в огріх і обман. Студенти в університетах іноді настільки набираються вчень світу, що починають сумніватися в ученнях євангелії. Як ви, провідники священства, допомагаєте зміцнити ваших членів Церкви проти таких облудних вчень? Спаситель дав відповідь у Своїй величній проповіді на Оливній горі, коли пообіцяв: “*І того, хто зберігає Моє слово як скарб, не буде обмануто*” (ДС—Мт. 1:37; курсив додано).

Писання наповнені подібними обіцяннями стосовно цінності слова. Чи є у вас члени Церкви, які прагнуть скерування й проводу у своєму житті? У Псалмах нам сказано: “Для моєї ноги Твоє слово—світильник, то світло для стежки моєї” (Пс. 118:105), а Нефій обіцяє: якщо бенкетувати словами Христа, то вони “скажуть вам усе, що вам треба робити”. (2 Неф. 32:3).

Чи є серед вашої пастви ті члени Церкви, хто знаходиться глибоко в гріху і йому необхідно вирватися з нього? Ось Геламанове обіцяння для них: “Так, ми бачимо, що той, хто захоче, може володіти словом Бога, яке є живим і сильним, яке розірве на шматки всяку підступність, і пастки, і хитрощі диявола” (Гел. 3:29).

Успіх у праведних справах, здатність не піддаватися обману і протистояти спокусі, провід у нашому щоденному житті, зцілення душі—ось лише кілька Господніх обіцянь, даних тим, хто прийде до пізнання Його слова. ... Чи обіцяє Господь і не виконує? Дійсно, якщо Він каже нам, що це буде дано нам, якщо ми покладаємося на Його слово, тоді ці благословення будуть нашими. А якщо не зробимо цього, благословення можуть бути втрачені. Якими б старанними ми не були в іншому, деякі благословення можна знайти тільки в Писаннях, тільки в спілкуванні

зі словом Господа і міцно тримаючись за нього на нашому огорнутому темрявою шляху до дерева життя”⁴.

Слово Господа—цінний дар, і ми не повинні ставитися до нього легковажно.

І якщо ми ігноруємо те, що дав нам Господь, то можемо втратити і силу, і благословення, яких прагнемо. В урочистому застереженні першим святим Господь сказав про Книгу Мормона так: “Ваш розум у часи минулі був затьмареним через зневіру і через те, що ви легковажно ставились до того, що отримали—

Ця суєтність і зневіра підвели усю Церкву під засудження.

І це засудження є на дітях Сіону, на них усіх.

І вони залишатимуться під цим засудженням, доки вони не покаються і не згадають новий завіт, саме Книгу Мормона” (УЗ 84:54–57).

О брати мої, не ставмося ж легковажно до того великого, що отримали з руки Господа! Його слово—один з найцінніших дарів, які Він дав нам. Я настійливо закликаю вас знову зобов’язатися вивчати Писання. Занурюйтеся в них щодня, щоб до вас приходила сила Духа у виконанні ваших покликань. Читайте їх у ваших сім’ях і навчайте своїх дітей любити й цінувати їх. Потім моліться та радьтеся з іншими, і шукайте кожну нагоду заохочувати членів Церкви наслідувати ваш приклад. Якщо ви робитимете це, то, як і Алма, виявите, що “слов[о] ма[є] велику силу вести людей робити те, що [є] справедливим—так, це ма[є] сильніший вплив на свідомість людей, ніж меч або щось інше, що траплялося з ними” (Алма 31:5).

Як і Алма, я кажу вам: “Доцільно, аби [ви] випробували силу слова Бога” (Алма 31:5)⁵.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Подумайте, що, за словами Президента Бенсона, було “відповід[дю] на великий виклик нашого часу” (підрозділ 1).

Як саме ця відповідь може допомогти нам реагувати на кинуті нам виклики?

- Прогляньте, які, за словами Президента Бенсона, будуть результати, “якщо окремі члени Церкви і сім’ї регулярно й послідовно занурюються у Писання” (підрозділ 2). Чому, на вашу думку, вивчення Писань приведе нас до таких результатів?
- Президент Бенсон сказав, що вивчення Писань—це благословення, а не тягар (див. підрозділ 3). Які благословення прийшли до вас і вашої сім’ї завдяки щоденному вивченню Писань? Яку б ви дали пораду людині, яка відчуває що вивчення Писань—це тягар?
- Які небезпеки очікують на нас, якщо ми легковажно ставимося до слова Бога? (Див. підрозділ 4). Що саме ми можемо робити, аби приділяти більше уваги слову Бога?

Відповідні уривки з Писань

Дії 17:11; 2 Тимофію 3:16–17; 1 Нефій 19:23–24; Алма 32:21–43; УЗ 18:33–36; 21:4–6; 68:1–4

Допомога у вивченні

“Багато хто вважає, що найкращим часом для вивчення [Писань] є ранковий час після нічного відпочинку. ... Іншим більше подобається їх вивчати у тихі години після того, як закінчалася робота й минули турботи дня. ... Можливо, важливішим є не стільки години дня, а чітко встановлений час для регулярного вивчення [Писань]” (Howard W. Hunter, “Reading the Scriptures”, *Ensign*, Nov. 1979, 64).

Посилання

1. Thomas S. Monson, in Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 487–88.
2. “The Power of the Word”, *Ensign*, May 1986, 79–80.
3. “The Power of the Word”, 80–81.
4. “The Power of the Word”, 81–82.
5. “The Power of the Word”, 82.

Книга Мормона—ключовий камінь нашої релігії

“Чи немає десь у глибині нашого серця чогось такого, що прагне більше наблизитися до Бога? ... Якщо є, тоді Книга Мормона допоможе нам в цьому більше за будь-яку іншу книгу”.

З життя Езри Тефта Бенсона

5 січня 1986 року Президент Езра Тефт Бенсон головував на конференції колу в Аннендейлі, Вірджинія,—на своїй першій конференції колу в якості Президента Церкви. Слухаючи його промову, святі останніх днів були “вочевидь зворушені”. У своїй проповіді “він свідчив про здатність Книги Мормона змінювати життя людей і вести їх до Христа”. Він закінчив “духовним закликом вивчати цю книгу Писань”¹.

Це послання не було новим у служінні Президента Бенсона. Як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, він часто захощував святих останніх днів вивчати Книгу Мормона і дотримуватися вміщених в ній учень². Але як Президент Церкви, він був натхненний наголошувати на цьому посланні ще більше. Він сказав: “Господь надихнув Свого слугу Лоренцо Сноу знову наголосити на принципі десятини, щоб визволити Церкву з фінансового ярма. ... Тепер, у наші дні, Господь відкрив, що необхідно знову наголосити на важливості Книги Мормона”³. Президент Бенсон свідчив про Книгу Мормона скрізь, де б він не був: на зборах місіонерів, на конференціях колів, на регіональних конференціях, на генеральних конференціях і на зборах з генеральними авторитетами⁴.

У своєму першому виступі на генеральній конференції в якості Президента Церкви Президент Бенсон назвав одну з підстав,

Пророк Джозеф Сміт сказав, що Книга Мормона є “ключовим каменем нашої релігії”.

чому слід звернути увагу на це послання. “Якщо ми не читаємо Книгу Мормона і не прислухаємося до вміщених в ній учень,— попередив він,— як Господь заявив у 84 розділі Учення і Завітів, уся Церква знаходиться під засудженням: “І це засудження на дітях Сіону, на них усіх” [УЗ 84:56]. Господь продовжує: “І вони залишатимуться під цим засудженням, доки вони не покаються і не згадають новий завіт, саме Книгу Мормона і попередні заповіді, які Я дав їм, щоб не тільки говорити, але й чинити згідно з тим, що Я написав” [УЗ 84:57]”⁵.

Наведені далі цитати, кожна з яких взято з проповідей Президента Бенсона як Президента Церкви, є прикладами його застережень і обіцянь, пов’язаних з Книгою Мормона:

“Тепер нам потрібно не тільки більше *говорити* про Книгу Мормона, а й більше *працювати* з нею. Чому? Господь відповідає: “Щоб вони могли принести плід, гідний царства їхнього Батька; інакше залишаються бич і суд, що мають бути пролитими на дітей Сіону” [УЗ 84:58]. Ми вже відчули на собі той бич і суд!

... Книга Мормона не була і все ще не є в центрі нашого особистого вивчення, сімейного навчання, проповідування і місіонерської роботи. Ми повинні покаятися в цьому”⁶.

“Ми не використовуємо Книгу Мормона, як мали б це робити. Наші домівки не стануть міцними, якщо ми не будемо використовувати її, щоб вести своїх дітей до Христа. Нашим сім’ям можуть завдавати значної шкоди мирські тенденції та вчення, якщо ми не знаємо, як користуватися цією книгою, щоб викрити брехню та боротися проти неї. ... Наші місіонери не матимуть успіху, якщо не [навчатимуть] з неї. Соціально, морально чи освітньо новонавернені люди не виживуть під палючим полуденним сонцем, якщо тільки їхній стрижневий корінь не вросе у повноту евангелії, яка міститься у Книзі Мормона. У наших церковних класах не буде повною мірою відчуватися Дух, якщо ми не будемо дотримуватися цього як норми”⁷.

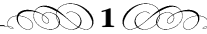
“Я благословляю вас кращим розумінням Книги Мормона. Я обіцяю вам, що від цієї миті й надалі, якщо ми будемо читати її сторінка за сторінкою і жити за її принципами, Бог

виливатиме на кожну дитину Сіону і Церкву благословення, до цього неznані,—і ми будемо благодати Господа, щоб Він зняв це засудження—бич і суд. Про це я урочисто свідчу”⁸.

“Я не зовсім розумію, чому Бог дав мені дожити до цього віку, але я ось що знаю: до цієї години Він відкривав мені, що нам абсолютно необхідно поширювати Книгу Мормона в дивовижний спосіб. Ви повинні допомогти у несенні цієї ноші й отримати благословення, яке Він дав усій Церкві, а саме всім дітям Сіону.

Мойсей так і не ступив на обіцяну землю. Джозеф Сміт так ніколи й не побачив викуплений Сіон. Дехто з нас, можливо, й не житиме так довго, щоб побачити день, коли Книгою Мормона наповниться земля і коли Господь зніме Своє засудження. (Див. УЗ 84:54–58). Але, якщо дасть Бог, я маю намір провести всі свої дні, що залишилися, виконуючи цю славетну роботу”⁹.

Учення Президента Езри Тефта Бенсона

Книга Мормона є ключовим каменем нашої релігії.

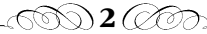
Наскільки важливою є Книга Мормона? Джозеф Сміт назвав її “ключовим каменем нашої релігії” (*History of the Church*, 4:461). “Заберіть Книгу Мормона й одкровення,—сказав він,—і де тоді наша релігія? Ми її не маємо”. (*History of the Church*, 2:52)¹⁰.

Ключовий камінь—це центральний камінь арки. Він утримує всі інші камені на своєму місці, і якщо його забрати, арка розвалиться.

... Так само, як розвалиться арка, якщо з неї видалити ключовий камінь, так і вся Церква стоятиме або впаде залежно від того, чи є істинною Книга Мормона. Вороги Церкви це чітко розуміють. Саме тому вони йдуть на все, намагаючись дискредитувати Книгу Мормона, бо якщо можна буде дискредитувати її, то й пророк Джозеф Сміт буде дискредитований. Те ж саме стосується й нашого твердження про ключі священства, і одкровення, і відновлену Церкву. Але якщо Книга Мормона є істинною—а мільйони людей вже засвідчили, що вони мають свідчення від Духа, що вона справді істинна,—тоді повинні прийнятися й ці твердження про Відновлення і все, що його супроводжує¹¹.

Можливо, не існує нічого, що б свідчило більш ясно про важливість цієї книги Писань, ніж сказане про неї Самим Господом.

Своїми власними вустами Він засвідчив: (1) що вона істинна (УЗ 17:6), (2) що вона містить істину і Його слова (УЗ 19:26), (3) що її було перекладено силою з висоти (УЗ 20:8), (4) що вона містить повноту евангелії Ісуса Христа (УЗ 20:9; 42:12), (5) що її було дано за натхненням і підтверджено священнослужінням ангелів (УЗ 20:10), (6) що вона доводить, що Святі Писання істинні (УЗ 20:11), та (7) що ті, хто отримують її з вірою, отримують вічне життя (УЗ 20:14)¹².

Книга Мормона свідчить про Ісуса Христа і наближує нас до Бога.

Основна місія Книги Мормона, як написано на її титульній сторінці, полягає в тому, щоб “переконати Юдея й Іновірця, що Ісус є Христос, Бог Вічний, Який являється до всіх народів”.

Щирий шукач істини може отримати свідчення про те, що Ісус є Христос, якщо з молитвою розмірковуватиме над натхненними словами з Книги Мормона¹³.

Ви пам'ятаєте про новий завіт, а саме про Книгу Мормона? У Біблії ми маємо Старий Завіт і Новий Завіт. Слово *testament* (*заповіт*) в англійській мові є запозиченням з грецької і також може перекладатися як *завіт*. Чи не це значення Господь має на увазі, коли Він називає Книгу Мормона “новим завітом”? Вона справді є ще одним завітом або свідченням про Ісуса. Саме це було однією з підстав того, що ми недавно додали слова “Ще одне свідчення про Ісуса Христа” до назви Книги Мормона. ...

Книга Мормона є ключовим каменем нашого свідчення про Ісуса Христа, Який Сам є наріжним каменем усього, що ми робимо. Вона свідчить про Його реальність з силою і ясністю. На відміну від Біблії, яка пройшла через покоління переписувачів, перекладачів і розтлінних релігійників, які перекручували частини тексту, Книга Мормона пройшла від автора до читача лише один натхненний крок перекладу. Отже, її свідчення про Господаря є ясним, цільним і сповненим сили. Але вона робить навіть щось більше. Багато хто в сучасному християнському

*У Книзі Мормона свідчення про Ісуса Христа є
“ясним, цільним і сповненим сили”.*

світі відкидає божественність Спасителя. Вони піддають сумнівам Його чудотворне народження, Його досконале життя і реальність Його славетного воскресіння. Книга Мормона навчає про все це ясно і безпомилково. Вона також дає найповніше пояснення вченню про Спокуту. Дійсно, ця божественно натхненна книга є ключовим каменем у наданні свідчення світові, що Ісус є Христос¹⁴.

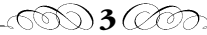
Пророк Джозеф Сміт ... сказав: “Я говорив браттям, що Книга Мормона найбільш правильна з усіх книг на світі і є ключовим каменем нашої релігії, і людина буде ближча до Бога, твердо дотримуючись її заповідей, ніж будь-якої іншої книги” [*History of the Church*, 4:461]. ... Чи немає десь у глибині нашого серця чогось такого, що прагне більше наблизитися до Бога, ставати більш схожими на Нього у нашій щоденній ході, постійно відчувати, що Він поряд? Якщо є, тоді Книга Мормона допоможе нам в цьому більше за будь-яку іншу книгу. ...

Наш улюблений брат, президент Меріон Дж. Ромні, ... який на собі пізнав силу, що її має ця книга, свідчив про

благословення, які можуть прийти в життя тих, хто буде читати й вивчати Книгу Мормона. Він сказав:

“Я впевнений: якщо в наших домах батьки будуть читати Книгу Мормона—з молитвою і регулярно, як самі по собі, так і зі своїми дітьми,—дух цієї великої книги почне проникати в наші доми і в усіх, хто живе в них. Дух благоговіння збільшиться; взаємоповага і люб’язність одне до одного зростатимуть. Дух суперечки зникне. Батьки будуть давати поради своїм дітям з більшою любов’ю й мудрістю. Діти будуть більш відповідальні і будуть більше дослухатися до порад своїх батьків. Праведність збільшиться. Віра, надія і милосердя—ця чиста любов Христа—заповнять наші домівки і життя, приносячи з собою мир, радість і щастя” (*Ensign*, May 1980, p. 67).

Ці обіцяння—зростання любові й гармонії в домі, збільшення поваги між батьками і дітьми, зростання духовності й праведності—не марні обіцянки, а саме те, що мав на увазі пророк Джозеф Сміт, коли сказав, що Книга Мормона допоможе нам краще наблизитися до Бога¹⁵.

Книга Мормона навчає істинному вченню, спростовує хибне вчення і викриває ворогів Христа.

Сам Господь сказав, що Книга Мормона містить “повноту евангелії Ісуса Христа” (УЗ 20:9). Це не означає, що в ній містяться всі вчення, усі доктрини, які будь-коли було відкрито. Скоріше це означає, що в Книзі Мормона ми знайдемо повноту тих положень учення, які є необхідними для нашого спасіння. І їх викладено настільки просто і зрозуміло, що навіть діти можуть навчитися шляхам, що ведуть до спасіння й піднесення. Книга Мормона пропонує так багато того, що розширює наше розуміння учень спасіння. Без неї багато чого з того, що міститься в інших Писаннях, і близько не було б таким простим і цінним¹⁶.

Якщо говорити про проповідування евангелії, то Книга Мормона містить найбільш ясне, найбільш стисле й повне її пояснення. Жоден з літописів не може порівнятися з нею. Який ще літопис дасть вам таке повне розуміння природи Падіння,

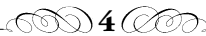
природи фізичної і духовної смерті, учення про Спокуту, учення про справедливість й милість і того, як вони стосуються Спокути, а також про принципи й обряди евангелії? Книга Мормона містить найзрозумілішу розповідь про ці фундаментальні вчення¹⁷.

Книга Мормона ... підтверджує і робить ясною Біблію. Вона усуває камені спотикання, вона відновлює просте й безцінне. Ми свідчимо, що використані разом Біблія і Книга Мормона спростовують хибні вчення, припиняють суперечки і встановлюють мир. (Див. 2 Неф. 3:12)¹⁸.

Ми... повинні знати Книгу Мормона краще за будь-яку іншу книгу. Ми повинні знати не лише те, які історичні та зміцнюючі віру історії вона містить, але ми повинні розуміти її вчення. Якщо ми по-справжньому виконуємо своє домашнє завдання і пізнаємо Книгу Мормона доктринально, то зможемо розпізнавати неправду і знаходити істини, щоб протистояти багатьом сучасним лжетеоріям і філософіям людським.

Я помітив у Церкві різницю між проникливістю, прозорливістю, переконаністю і духом тих, хто знає і любить Книгу Мормона, і тих, хто її не знає і не любить. Ця книга—великий просіювач¹⁹.

Книга Мормона викриває ворогів Христа. Вона спростовує хибні вчення і припиняє суперечки. (Див. 2 Неф. 3:12). Вона зміцнює смиренних послідовників Христа проти злих замислів, стратегій і вчень диявола в наші дні. За своєю суттю відступники у Книзі Мормона подібні до тих, які є у нас сьогодні. Бог у Своему безмежному передбаченні так сформував Книгу Мормона, що ми можемо побачити помилку і знати, як протистояти хибним освітнім, політичним, релігійним та філософським концепціям нашого часу²⁰.

**Книга Учення і Завіти є з'єднуючою
ланкою між Книгою Мормона і роботою
Відновлення, що продовжується.**

Я хотів би особливо поговорити про Книгу Мормона та Учення і Завіти. Ці дві великі книги Писань останніх

днів пов'язані між собою як одкровення, отримані від Бога Ізраїлевого задля збирання і підготовки Його народу до Другого пришествя Господа. ...

Пророку Джозефу Сміту Господь сказав: “Це покоління матиме Моє слово через тебе” (УЗ 5:10). Книга Мормона та Учення і Завіти є частковим виповненням того обіцяння. Разом ці дві великі книги Писань приносять чудові благословення цьому поколінню. ...

Кожне з цих двох важливих Писань останніх днів передає переконливе й красномовне свідчення про Господа Ісуса Христа. Практично кожна сторінка як Учення і Завітів, так і Книги Мормона навчає про Вчителя—Його велику любов до Своїх дітей і Його спокутну жертву—і навчає нас, як жити, щоб ми могли повернутися до Нього і нашого Небесного Батька.

Кожна з цих чудових книг Писань останніх днів містить знання й силу, щоб допомогти нам жити краще в часи великої злочестивості та великого зла. Ті, хто старанно і з молитвою досліджують сторінки цих книг, знайдуть мир, пораду, спрямування і приховану силу, щоб змінити своє життя²¹.

Книга Учення і Завіти є з'єднуючою ланкою між Книгою Мормона і роботою Відновлення, що продовжується через пророка Джозефа Сміта та його наступників.

З Учення і Завітів ми дізнаємося про храмову роботу, вічні сім'ї, ступені слави, організацію Церкви та про багато інших важливих істин Відновлення. ...

Книга Мормона є “ключовим каменем” нашої релігії, а Учення і Завіти є замковим каменем, містячи в собі одкровення останніх днів. Господь поставив Свій штамп схвалення і на ключовому камені, і на замковому²².

Учення і Завіти—це славетна книга Писань, даних безпосередньо нашому поколінню. Ця книга містить в собі волю Господа стосовно нас в ці останні дні, що передують Другому пришествю Христа. Вона містить багато істин і вчень, які не повною мірою відкриваються в інших Писаннях. Як і Книга Мормона, вона зміцнює тих, хто старанно й з молитвою навчається з її сторінок.

Чи ми, святі Всевишнього Бога, цінуємо слово, яке Він зберіг для нас такою великою ціною? Чи використовуємо ми ці книги одкровенень останніх днів, щоб благословити своє життя і не піддаватися силам диявола? А саме задля цього вони й були написані. Як же нам не потрапити під осуд Господа, якщо ми настільки легковажно ставимося до них, дозволяючи їм не приносити нам користі, а лише збирати пил на наших полицях?

Мої улюблені брати і сестри, я урочисто свідчу, що ці книги містять думку й волю Господа стосовно нас в ці дні випробувань і горя. Вони наряду з Біблією стоять, щоб свідчити про Господа і Його роботу. У цих книгах—голос Господа до нас в ці останні дні. Звернімося ж до них зі щирістю свого серця і користуймося ними так, як того хоче Господь²³.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Читаючи вчення Президента Бенсона про те, що Книга Мормона є ключовим каменем нашої релігії (див. підрозділ 1), поміркуйте, яке місце вона займає у вашому житті. Що допоможе нам краще зосередити свої зусилля на Книзі Мормона, щоб жити за євангелією?
- Президент Бенсон сказав, що Книга Мормона свідчить про Ісуса Христа і наближує нас до Бога (див. підрозділ 2). Про що, зокрема, ви дізналися про Спасителя, вивчаючи Книгу Мормона? Як Книга Мормона привела вас і вашу сім'ю ближче до Бога?
- Чому ми повинні “знати Книгу Мормона краще за будь-яку іншу книгу”? Як учення з Книги Мормона зміцнили вас проти “вчень диявола в наші дні”? (Див. підрозділ 3).
- Як Книга Мормона та Учення і Завіти разом зміцнюють нас? (Див. підрозділ 4).

Відповідні уривки з Писань

Ісає 29:9–18; 1 Нефій 13:35–41; 2 Нефій 25:23, 26; 29:6–9; УЗ 1:17–29

Допомога вчителю

“Більшість підручників, призначених для проведення уроків, містять в собі запитання для початку обговорення і проведення його. Ви можете використати ці запитання і підготувати власні. Ставте запитання, які б заохочували до вдумливих відповідей і допомагали людям по-справжньому розмірковувати над євангелією” (*Навчати—немає покликання величнійшого* [2000], с. 63).

Посилання

1. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 489.
2. Див, наприклад, “The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, May 1975, 63–65; “A New Witness for Christ”, *Ensign*, Nov. 1984, 6–8; див. також *Ezra Taft Benson: A Biography*, 491–93.
3. “A Sacred Responsibility”, *Ensign*, May 1986, 78; див. також *Учення Президентів Церкви: Лоренцо Сноу* (2012), 163–174.
4. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 495.
5. “Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, May 1986, 5.
6. “Cleansing the Inner Vessel”, 5–6.
7. “The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, Jan. 1988, 5.
8. “A Sacred Responsibility”, *Ensign*, May 1986, 78; курсив видалено з оригіналу.
9. “Flooding the Earth with the Book of Mormon”, *Ensign*, Nov. 1988, 6.
10. “A New Witness for Christ”, 6.
11. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, *Ensign*, Nov. 1986, 5, 6.
12. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, 4.
13. “Come unto Christ”, *Ensign*, Nov. 1987, 83.
14. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, 4, 5.
15. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, 7. Президент Меріон Дж. Ромні служив радником у Першому Президентстві з липня 1972 по листопад 1985 року.
16. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, 6.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 56.
18. “A New Witness for Christ”, 8.
19. “Jesus Christ—Gifts and Expectations”, *Ensign*, Dec. 1988, 4.
20. “The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, Jan. 1988, 3.
21. “The Gift of Modern Revelation”, *Ensign*, Nov. 1986, 79.
22. “The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants”, *Ensign*, May 1987, 83.
23. “The Gift of Modern Revelation”, 80.

*Мільйони прийшли до Христа завдяки істинам у Книзі
Мормона, які було передано Джозефу Сміту.*

Наповнити землю і наше життя Книгою Мормона

“В [Книзі Мормона] є сила, яка почне входити у ваше життя в той самий момент, коли ви почнете серйозно вивчати цю книгу”.

З життя Езри Тефта Бенсона

На квітневій генеральній конференції 1989 року Президент Томас С. Монсон прочитав послання від Президента Езри Тефта Бенсона до дітей Церкви. У цьому посланні Президент Бенсон сказав:

“Я знаю, що ви читаете Книгу Мормона, бо отримав сотні особистих листів від вас, в яких ви мені розказуєте, що читаете цю священну книгу. Почувши про це, я розплакався від радості. ...

Як же мені приємно чути про вашу любов до Книги Мормона. Я також її люблю, і Небесний Батько хоче, щоб ви продовжували навчатися з Книги Мормона кожний день. Вона—особливий подарунок вам від Небесного Батька. Дотримуючись її вчень, ви навчитеся виконувати волю нашого Небесного Батька”¹.

По всій Церкві святі останніх днів прислухалися до цієї поради свого пророка. У наведених далі розповідях показано, які благословення прийшли до тих, хто відгукнувся на заклик Президента Бенсона “наповнити землю і [їхнє] життя Книгою Мормона”².

“Та це він жартує!”,— подумала Марго Мерріл ..., коли вперше почула прохання Президента Езри Тефта Бенсона, щоб батьки читали Книгу Мормона зі своїми дітьми. “Моїм дітям тільки шість, п’ять і два роки. Я просто гаятиму свій час і буду випробувати своє терпіння”.

Брат і сестра Мерріл вирішили таки спробувати читати Книгу Мормона зі своїми дітьми. Коли вони дійшли до історії про Нефія і його зламаний лук, шестирічна Мелісса захворіла на пневмонію.

“Мелісса благала мене дозволити їй ходити до школи, хоч вона й була хвора,—[сказала] Марго.— Вона розказала, що якщо вона не прийде до школи, то її подруга Памела—яка належала до іншої церкви—не дізнається, що сталося з Нефієм. Потім Мелісса розплакалась і кинулась мені в руки. Я витерла їй слези і запропонувала подзвонити по телефону та розказати, що сталося з Нефієм.

Слухаючи детальну розповідь Мелісси про те, як Нефій зламав лук, я згадала свої думки про те, що читання Книги Мормона з моїми малими дітьми—це гаяння часу і випробовування терпіння. О як же я недооцінювала їхню здатність засвоювати уроки з Книги Мормона!”³

Говард Дж. Мак-Омбер II розмірковував над закликом Президента Бенсона наповнити землю Книгою Мормона. Він роздумував: “Як можу я, одна людина, впливати на процес наповнення світу цією книгою?”

“Потім якимось вночі,—сказав брат Мак-Омбер,—коли я розмірковував над цією проблемою, я усвідомив, що я можу кожній людині на моїй вулиці надати можливість отримати примірник Книги Мормона.

Але проблема була в тому, що вони знали мене. Вони знали мене завдяки моему собаці, який гавкав надто часто—і надто рано вранці. Вони знали, що моє подвір'я не виглядало доглянутим місцем, приємним для сусідів. Вони знали мої недоліки як сусіда; вони скоріше за все відмовляться від моєї пропозиції.

Я вирішив мати віру і, що б там не було, йти вперед. Я буду пропонувати їм книгу—навіть якщо вони можуть викинути її або залишити збирати пил на їхніх полицях протягом років. Та все ж я спіймав себе на тому, що налаштований негативно; я майже переконав себе, що мої зусилля будуть марними.

І тоді я згадав, що знав своїх сусідів принаймні так само, як вони знали мене. Дехто з них сумнівно жартували на останніх

зборах, де розглядалися питання розвитку громади, дехто надто багато випив під час останнього сусідського барбекю. Деякі, здавалося, мало переймалися метою свого життя. Я подумав, на кого б я був схожий, якби не був членом Церкви або якби ніколи не чув про Книгу Мормона. Ясно, ця книга могла б допомогти тим, хто дав би їй шанс.

Тож я спілкувався з кожним на своїй вулиці і пропонував їм примірник Книги Мормона—і вони дякували мені! Справа пішла так добре, що я пішов на сусідню вулицю, охопив один квартал, а за ним і наступний. Проходячи кварталами, я відвідав 104 будинки і подарував сорок книг.

Стало легше пропонувати примірники Книги Мормона знайомим.

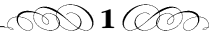
З часом я роздав усім сімдесяти п'яти своїм співробітникам по примірнику Книги Мормона. Двадцять трое з них мали бесіди з місіонерами. Семеро пізніше були охрищені, а четверо дітей моїх співробітників захотіли також приєднатися до Церкви. З одним чоловіком провели дві бесіди, але потім він втратив цікавість до Церкви. Через сім місяців, коли він переїхав, щоб отримати роботу в іншій компанії, він подзвонив, щоб сказати мені, що він читав Книгу Мормона і усвідомив, що вона дає почуття спокою, миру, дає відчуття Духа—усе саме так, як я їй розповідав. Він також невдовзі пройшов бесіди і був охрищений.

Я люблю Книгу Мормона. Я думаю про неї як про візитну картку Господа, і я вражаюся тим, як легко можна розпочати духовну повільність з нею на особистому рівні. Якщо ми виконуємо роботу Господа, ми матимемо Його допомогу”⁴.

Інший член Церкви розповів про перетворення, що сталося з його свідченням, коли він дослухався до поради Президента Бенсона читати Книгу Мормона: “Коли Президент Бенсон закликав нас читати Книгу Мормона, мені було 15 років. Я вже тоді був відданим читачем Писань, зосереджуючись переважно на Новому Завіті. Але за порадою Президента Бенсона я почав вивчати Книгу Мормона кожний день. Це стало важливим поворотним пунктом для мене. Новий Завіт навчив мене про земне священнослужіння Ісуса Христа, і я буду завжди вдячним за це.

Але мені потрібна була глибина, що прийшла завдяки вивченню Книги Мормона. Біблія допомогла мені дізнатися про те, що Ісус зробив для людей на Святій Землі, а Книга Мормона дала мені глибше розуміння, що Він зробив для мене. Завдяки вивченню Книги Мормона я здобув свідчення про безкінечну Спокуту мого Спасителя. А пізніше, коли настала криза, яка була перевіркою моєї віри, я повернувся до Книги Мормона за втішенням і силою. Тепер у мене й дня не проходить, щоб я не читав Книгу Мормона”⁵.

Учення Езри Тефта Бенсона

Книга Мормона написана для нас.

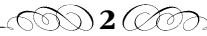
Книга Мормона ... була написана для нашого дня. Нефійці ніколи не мали цієї книги; не мали її й ламанійці давніх часів. Вона була призначена для нас. Мормон писав приблизно наприкінці існування нефійської цивілізації. Під натхненням від Бога, Який бачить все від початку, він скоротив літописи, які писалися протягом століть, вибравши історії, промови і події, які були б найкориснішими для нас.

Кожен з основних літописців Книги Мормона свідчив, що писав для майбутніх поколінь. ... Якщо вони бачили наші дні й вибрали саме те, що матиме для нас найбільшу цінність, то хіба це не вказує на те, як ми повинні вивчати Книгу Мормона? Ми повинні постійно запитувати себе: “Чому Господь надихнув Мормона (або Моронія, або Алму) включити це у свій літопис? Який урок, що допоможе мені жити сьогодні й у цю добу, я можу засвоїти з цього?”

І там міститься безліч прикладів того, які відповіді будуть дані на це запитання. Наприклад, у Книзі Мормона ми знаходимо зразок того, як готуватися до Другого пришествя. Більша частина книги зосереджена на кількох десятиліттях, які безпосередньо передували приходу Христа до Америки. Ретельно вивчаючи цей період часу, ми можемо визначити, чому частину людей було знищено через жахливі присуди, які передували Його

приходу, і що дало змогу іншим стояти біля храму на землі Щедрій і доторкнутися руками до ран на Його руках і ногах.

З Книги Мормона ми дізнаємося, як учні Христа жили в часи війни. З Книги Мормона ми бачимо злочестивість таємних змов, змальованих наочно й з жахливою реалістичністю. У Книзі Мормона ми знаходимо уроки того, що робити, коли є переслідування і відступництво. Ми багато чого дізнаємося про те, як виконувати місіонерську роботу. І в Книзі Мормона ми бачимо більше, ніж будь-де, небезпеку матеріалізму і зосередження наших сердець на речах цього світу. Чи може хтось сумніватися, що цю книгу було призначено для нас і що в ній ми знайдемо велику силу, велику втіху і великий захист?⁶

Якщо ми вивчаємо Книгу Мормона щодня, то наше життя сповниться силою цієї книги.

І це не просто тому, що Книга Мормона навчає нас істині, хоч вона дійсно навчає її. Це не просто тому, що Книга Мормона свідчить про Христа, хоч вона дійсно про Нього свідчить також. Однак існує щось більше. У цій книзі є сила, яка починає входити у ваше життя в той момент, коли ви починаєте серйозно її вивчати. Ви знайдете більше сили, щоб не піддаватися спокусі. Ви знайдете силу, щоб уникати обману. Ви знайдете силу, щоб залишатися на прямій і вузькій дорозі. Писання називають “слова[ми] життя” (УЗ 84:85), і це справедливо по відношенню до Книги Мормона, як ні до чого іншого. Коли ви починаєте відчувати голод і спрагу за цими словами, життя для вас ставатиме все багатшим⁷.

Люди можуть обманювати одне одного, але Бог не обманює людей. Отже Книга Мормона подає найкращий тест для визначення її істинності, а саме—прочитайте її, а потім запитайте у Бога, чи істинна вона [див. Мороній 10:4]. ...

Тоді це є найвищим запевненням для щирих серцем—знати через особисте одкровення від Бога, що Книга Мормона є істинною. Мільйони пройшли через цей тест і знають, і дедалі більше мільйонів ще будуть знати це.

Тепер дух, як і тіло, потребують постійного живлення. Учорашньої їжі недостатньо, щоб задовольнити сьгоднішні потреби. Так само недостатньо рідко коли читати “найбільш правильну з усіх книг на землі”, як її назвав Джозеф Сміт. (*History of the Church*, 4:461).

Не всі істини є однакової цінності, і не всі Писання є однакової важливості. Як можна краще жити дух, ніж часто бенкетувати книгою, яка, за словами пророка Джозефа Сміта, більше “наближує людину до Бога, якщо вона дотримується її приписань, ніж будь-яка інша книга?” (*History of the Church*, 4:461)⁸.

Чи залежать вічні наслідки від нашого ставлення до цієї книги? Так, і то буде або на наше благословення, або на засудження.

Кожний зі святих останніх днів повинен зробити вивчення цієї книги справою всього життя. Інакше людина ставить свою душу під загрозу і нехтує тим, що могло б надати духовну і розумову єдність всьому її життю. Є різниця між наверненим, який буде своє життя на камені Христа завдяки Книзі Мормона і продовжує триматися за залізний жезл, і тим, хто цього не робить⁹.

У нас дедалі більше зростає число тих, хто переконався завдяки Книзі Мормона в тому, що Ісус є Христос. Тепер нам потрібно збільшити число тих, хто використовуватиме Книгу Мормона, щоб стати відданими Христу. Нам потрібно бути переконаними і відданими.

... Мої улюблені брати і сестри, читаймо Книгу Мормона і переконуймося, що Ісус є Христос. Давайте постійно перечитувати Книгу Мормона, щоб нам якомога більше наблизитися до Христа, бути відданими Йому, зосередженими на Ньому і захоплюватися Ним.

Ми зустрічаємося із супротивником щодня. Труднощі цієї епохи і в порівнянні не йдуть з тими, що були у минулому, і ці труднощі будуть збільшуватися як у духовному, так і в матеріальному. Ми повинні бути ближче до Христа, ми повинні щодня брати на себе Його ім'я і завжди пам'ятати Його, і виконувати Його заповіді¹⁰.

“Я бачу, як земля наповнюється Книгою Мормона”.

3

Ми повинні наповнити землю і наше життя Книгою Мормона.

Кожному з нас потрібно набути власного свідчення про Книгу Мормона через Святого Духа. І тоді своїм свідченням, разом з Книгою Мормона, нам слід ділитися з іншими, щоб вони також могли дізнатися через Святого Духа про її істинність¹¹.

Чи можете ви собі уявити, що станеться, якщо збільшиться кількість примірників Книги Мормона в руках більшої кількості народжених від Бога місіонерів, які знають, як її використати? Якщо це станеться, у нас буде рясний урожай душ, обіцяний Господом¹².

Я переконаний: чим більше ми навчаємо і проповідуємо з Книги Мормона, тим більше нами задоволений Господь і з тим більшою силою ми будемо промовляти. Роблячи так, ми значною мірою збільшимо число наших навернених, як в Церкві, так і серед тих, кому ми проповідуємо. ... Саме тому наше

завдання—навчати принципам євангелії, які містяться в Біблії та Книзі Мормона. “Мають бути їхні навчання, як буде їх спрямовано Духом” (УЗ 42:13)¹³.

Книга Мормона—це зняряддя, призначене Богом, щоб “вими[ти] землю, неначе потопом, щоб зібрати [Його] вибраних” (Мойсей 7:62). Потрібно, щоб у нашому проповідуванні, нашому навчанні і нашій місіонерській роботі ми більше зосереджувалися на цій священній книзі Писань.

... У це століття електронних медіа і масового розповсюдження друкованого слова Бог питає з нас, якщо ми тепер не розповсюджуємо Книгу Мормона дивовижними масштабами.

У нас є Книга Мормона, у нас є члени Церкви, у нас є місіонери, у нас є ресурси, і у нас є світ, який потребує її. Час вже настав!

Мої улюблені брати і сестри, навряд чи ми усвідомлюємо і силу Книги Мормона, і божественну роль, яку вона має відігравати, і якою мірою вона повинна розповсюджуватися. ...

Я закликаю усіх нас з молитвою поміркувати над тим, які кроки ми можемо зробити, щоб це нове свідчення про Христа більш повно ввійшло в наше власне життя і у світ, який так її потребує.

У мене є таке бачення: сім'ї—готові діяти, навчання в класах—жваве, виступи з трибуни—полум'яно передають послання Книги Мормона.

У мене є таке бачення: домашні вчителі і візитні вчительки, чини у приходах і філіях, провідники колів і місій дають поради нашим людям з найправильнішої з усіх на землі книги—з Книги Мормона.

У мене є таке бачення: митці у фільмах, спектаклях, літературі, музиці, живописних полотнах відображують важливі теми і зображують чудові персонажі з Книги Мормона.

У мене є таке бачення: тисячі місіонерів прибувають на місце свого служіння, вивчивши напам'ять сотні уривків з Книги Мормона, щоб задовольнити потреби світу, змороженого духовним голодом.

У мене є таке бачення: уся Церква все більше й більше наближується до Бога, живучи за принципами, яких навчає Книга Мормона.

Справді, я бачу, як земля наповнюється Книгою Мормона¹⁴.

Дозвольте мені похвалити вас, вірні святі, які стараються наповнити землю і своє життя Книгою Мормона. Ми повинні не тільки рухатися вперед, все масштабніше розповсюджуючи примірники Книги Мормона, але й сміливо ще більше рухатися вперед, поширюючи її чудові послання на своє власне життя і на весь світ¹⁵.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- У підрозділі 1 розгляньте пораду Президента Бенсона стосовно того, як вивчати Книгу Мормона. Як ця порада допоможе нам при зустрічі з труднощами? Які уривки з Книги Мормона стосуються труднощів, з якими ми стикаємося?
- У чому ви бачите здійснення обіцянь, перерахованих у підрозділі 2? Що саме ми можемо зробити, аби поділитися Книгою Мормона з іншими людьми, яким потрібні ці обіцяння в їхньому житті?
- Що, на ваш погляд, означає “наповнити землю і [наше] життя Книгою Мормона”? (Деякі приклади див. у підрозділі 3).

Відповідні уривки з Писань

2 Нефій 27:22; Мормон 8:26–41; Мороній 1:4; 10:3–5; див. також вступ до Книги Мормона

Допомога у вивченні

Під час читання “[п]ідкресліть і позначте слова або фрази, щоб ви могли розділити ідеї в одному [уривку]. ... Пишіть на полях Писань посилання на уривки, які прояснюють моменти, які ви вивчаєте” (*Проповідуйте Мою євангелію* [2005], с. 23).

Посилання

1. "To the Children of the Church", *Ensign*, May 1989, 81–82.
2. "Beware of Pride", *Ensign*, May 1989, 4.
3. LaRene Gaunt, "Does the Book of Mormon Count?" *Ensign*, June 1991, 20.
4. Howard J. McOmber II, in "Finding Truth in the Book of Mormon", *Ensign*, Jan. 1996, 10–11.
5. Ім'я не вказано, ненадрукований рукопис.
6. "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", *Ensign*, Nov. 1986, 6–7.
7. "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", 7.
8. "A New Witness for Christ", *Ensign*, Nov. 1984, 6–7.
9. "The Book of Mormon Is the Word of God", *Ensign*, Jan. 1988, 5.
10. "Come unto Christ", *Ensign*, Nov. 1987, 84, 85.
11. "The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants", *Ensign*, May 1987, 84.
12. "Born of God", *Ensign*, July 1989, 4.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 58.
14. "Flooding the Earth with the Book of Mormon", *Ensign*, Nov. 1988, 4, 5–6.
15. "Beware of Pride", 4.

Йти за живим пророком

“Що стосується нас, то найважливішим для нас є той пророк, який живе в наш день і в наше століття”.

З життя Езри Теффа Бенсона

Одного вечора, коли Езрі Тефту Бенсону було 15 років, він сидів за вечерею з рештою своєї сім'ї і слухав, як його батько читає лист від Президента Джозефа Ф. Сміта та його радників у Першому Президентстві. У листі, зокрема, було сказано: “Ми радимо і закликаємо запровадити “домашній вечір” по всій Церкві, під час якого батьки і матері можуть збирати своїх хлопчиків та дівчаток навколо себе вдома і навчати їх слову Господа. ... Якщо святі послухаються цієї поради, ми обіцяємо їм за це великі благословення. Зросте любов у сім'ї та послух батькам. У серцях молоді Ізраїля буде розвинуто віру, і вони здобудуть силу, щоб боротися зі злим впливом і спокусами, що оточують їх”¹.

З часом Президент Бенсон згадував: “Закінчивши читати той лист, [мій батько] сказав: “Президентство сказало—і це є словом Господа для нас!” З того часу й надалі ми старанно проводили домашні сімейні вечори в домі, де пройшло моє дитинство”².

Коли у Президента Бенсона вже була своя сім'я, то разом зі своєю дружиною він продовжував цю традицію, яку перейняв від своїх батьків. Він сказав: “Я свідчу, що завдяки цьому досвіду [у своєму батьківському домі] і досвіду сімейних вечорів у моєму власному домі могли прийти великі духовні благословення”³.

У 1947 році Перше Президентство рекомендувало членам Церкви відновити зусилля для проведення домашніх вечорів. Президент Бенсон, тоді член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, наголосив на важливості цього у своєму зверненні на

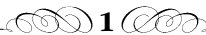

Сьогодні святі останніх днів збираються в Конференц-центрі і по всьому світу, щоб слухати живого пророка.

генеральній конференції. Він свідчив про сім'ю як про “божественну інституцію”⁴ і нагадав святим про благословення, які прийдуть, якщо вони дослухаються до поради пророка зміцнювати свої сім'ї і проводити домашні вечори. Він свідчив: “Наше щастя тут і далі пов'язане з успішним виконанням цього великого обов'язку. Виконання його, мої брати і сестри, заслуговує на планування з молитвою й увагу, і я впевнений всім своїм серцем, що ми матимемо великі дивіденди, що прийдуть велика радість і задоволення, якщо ми прислухаємося до цієї, як і до всіх інших порад, даних нам Президентством Церкви”⁵.

Езра Тефт Бенсон, сам отримавши благословення за послух цій пораді Господніх вибраних слуг, часто закликав святих останніх днів завжди дивитися на живого пророка. Він сміливо свідчив про божественне покликання кожного Президента Церкви, з яким служив⁶. Коли Президент Спенсер В. Кімбол, який був висвячений в апостоли в той же день, що й Президент Бенсон, звернувся з першим своїм виступом в якості Президента Церкви до групи церковних провідників, Президент Бенсон “піднявся зі свого місця і голосом, сповненим емоцій, передаючи почуття всіх присутніх, сказав, по суті, таке: “Президенте Кімбол, упродовж усіх років, коли проводяться ці збори, ми ще ніколи не чули подібного звернення, як те, що було зараз проголошене вами. Справді, є пророк в Ізраїлі!”⁷ А коли те божественне покликання прийшло до Президента Бенсона після смерті Президента Кімбола, він прийняв його зі смиренням і рішучістю. Він сказав: “Моя дружина, Флора, і я постійно молилися, щоб дні Президента Кімбола було продовжено на цій землі та ще одне чудо сталося для нього. Тепер, коли Господь сказав, ми зробимо все для нас можливе під Його керівництвом, щоб виконувати далі цю роботу на землі”⁸.

Учення Президента Езри Тефта Бенсона

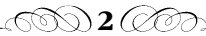
Президент Церкви є Господнім глашатаєм на землі.

Навчіться завжди дивитися на пророка. Він—Господній глашатай і є єдиним чоловіком на землі, який може промовляти від Господа сьогодні. Нехай його натхненна порада буде для

нас пріоритетною. Нехай його натхненні слова стануть основою для оцінки поради всіх нижчих авторитетів. А тоді живіть близько до Духа, щоб вам знати істину про все⁹.

Господній глашатай і пророк на землі сьогодні отримав свої повноваження по лінії пророків, що йде до пророка Джозефа Сміта, якого висвятили Петро, Яків та Іван, яких висвятив Христос, Який був і є главою Церкви, Творцем цієї землі і Богом, перед Яким всі люди повинні будуть відповідати¹⁰.

Ця Церква не скеровується мудрістю людей. Я знаю це. Сила і вплив Всемогутнього Бога направляють Його Церкву¹¹.

Найважливішим для нас є той пророк, який живе в наш час.

Бог знає все, кінець—від початку, і жодна людина не стає Президентом Церкви Ісуса Христа випадково або не залишається ним випадково, або не покликається назад додому випадково.

Що стосується нас, то найважливішим для нас є той пророк, який живе в наш день і в наше століття. Це той пророк, який має сьогоднішні настанови від Бога для нас. Боже одкровення для Адама не навчало Ноя, як збудувати ковчег. Кожному поколінню потрібні давні Писання, плюс сучасні Писання від живого пророка. Отже, найважливіше, що ви повинні робити,—це читати й обдумувати найостанніші натхненні слова від Господнього глашатая. Тому-то й важливо, щоб ви мали доступ до його слів і уважно читали їх. ...

Так, ми вдячні, о Боже, за пророка, який веде нас в ці останні дні [див. *Гімни*, № 10]¹².

Остерігайтеся тих, хто хотів би протиставити мертвих пророків живим пророкам, бо живі пророки завжди мають пріоритет¹³.

Кожний Президент був спеціально вибраний для часу й ситуації, в яких він потрібен Церкві і світу. Усі вони були “своєчасними”, як ми пересвідчилися у випадку Президента Спенсера В. Кімбола. Замисліться над чудом того висвячення наперед і підготовки! Хоч цей Президент був покликаний і йому було

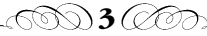
*Президент Церкви Езра Тафт Бенсон говорить
з великою любов'ю й запалом.*

дано ключі за багато років до того, як на нього впала ця мантия, він завжди був правильною людиною і перебував у належному місці у належний час. Саме по собі це чудо є однією з ознак божественності Церкви¹⁴.

Дозвольте запитати, нам потрібний справжній пророк Господа на землі сьогодні? Людям у дні Ноя потрібен був пророк, щоб попереджати їх стосовно духовного і матеріального? Та чи спаслася від повені та людина, яка відмовилася йти за Ноем? Але Біблія говорить нам, що в останні дні, ті, в які ми живемо, злочестивість людей зрівняється зі злочестивістю людей у дні Ноя, коли Бог очистив землю потопом [див. Матвій 24:37–39]. На вашу думку, потрібен нам сьогодні пророк, щоб застеретти й підготувати нас до очищення, яке, як Бог пообіцяв, настане, тільки цього разу вогнем?¹⁵

Якщо ми хочемо знати, наскільки твердо ми стоїмо перед Господом, тоді запитаймо себе, наскільки твердо ми стоїмо перед смертним керівником, якого Він вибрав,—якою мірою

наше життя перебуває в гармонії з тим, що каже помазанник Господній—живий пророк—Президент Церкви і Кворум Першого Президентства¹⁶.

Пророк говорить нам те, що нам треба знати, і не завжди те, що ми бажаємо чути.

Визначальною особливістю істинного пророка є те, що він проголошує послання від Бога. Він жодним чином не вибачається за те послання і не боїться ніяких наслідків, що можуть позначитися на його соціальному становищі і викликати висміювання й переслідування¹⁷.

Іноді бувають такі, хто вважає, що їхнє земне знання стосовно якогось конкретного предмета перевершує небесне знання, яке Бог дає Своему пророку про цей же предмет. Вони вважають, що пророк повинен мати такі ж самі земні регалії або освіту, які отримали вони, і тільки в такому разі вони приймуть те, що має сказати пророк і що, можливо, суперечить засвоєному ними завдяки їхній земній освіті. Яку земну освіту мав Джозеф Сміт? А він отримував одкровення про все. ... Ми закликаємо до отримання земних знань в багатьох сферах, однак пам'ятайте: якщо існує якийсь протиріччя між земними знаннями і словами пророка, стійте на боці пророка і ви будете благословенні, а час покаже, що ви зробили правильно.

... Для того, щоб дати нам Писання, пророку не треба починати словами “Так промовляє Господь”.

Часом трапляється, що дехто сперечається з приводу слів пророка. Вони можуть казати, що пророк дав нам пораду, але ми не зобов'язані її дотримуватися, якщо він не сказав, що це—заповідь. Але Господь так каже нам про Пророка: “Ви ... повинні прислухатися до всіх його слів і наказів, які він даватиме вам” (УЗ 21:4).

...Пророк говорить нам те, що нам треба знати, і не завжди те, що ми бажаємо знати.

“Ти відкрив нам тяжкі речі, тяжчі, ніж ми здатні витримати”,—нарікали брати Нефія. Але Нефій відповів їм, кажучи: “Винуваті

вважають істину тяжкою, тому що вона пронизує їх до самого нутра”. (1 Неф. 16:1–2).

Президент Гарольд Б. Лі:

“Вам може не подобатись те, що йде від керівника Церкви. Воно може суперечити вашим політичним поглядам. Воно може суперечити вашим соціальним поглядам. Воно може якимось чином перешкоджати вашому світському життю. ... Ваша безпека і наша залежить від того, будемо ми чи ні триматися цього. ... Давайте завжди дивитися на Президента Церкви” (Conference Report, October 1970, p. 152–153.)

Але саме живий пророк насправді засмучує світ. “Навіть у Церкві,—сказав Президент Кімбол,—багато хто схильний прикрашати пам’ятники вчорашнім пророкам і в уяві каменувати живих”. (*Instructor*, 95:257).

Чому? Тому що живий пророк отримує знання про те, що нам необхідно знати тепер, а світ хотів би, щоб пророки були або мертві, або переймалися їхніми власними справами. ...

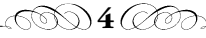
Те, як ми реагуємо на слова живого пророка, коли він каже нам те, що нам потрібно знати, але що ми б не хотіли чути, є перевіркою нашої вірності. ...

Освічені можуть вважати, що пророк отримує натхнення тільки тоді, коли він погоджується з ними, якщо ж ні, то пророк просто висловлює своє бачення—висловлює свою думку як людина. Багаті можуть вважати, що їм не потрібна порада від пророка, який займає нижче становище. ...

... У пророка немає потреби бути популярним у світі чи серед тих, хто від світу.

Коли пророк відкриває істину, вона розділяє людей. Чисті серцем приймають його слова, а неправедні або ігнорують пророка, або борються проти нього. Коли пророк вказує на гріхи світу, ті, хто від світу, або хочуть затулити рот пророку або й далі діяти так, наче пророка і не існувало, але аж ніяк не каятися у своїх гріхах. Популярність ніколи не буває перевіркою для істини. Багатьох пророків було вбито або вигнано. Ми все ближче до Другого пришествя Господа і можемо очікувати, що

чим злочестивішими будуть ставати люди у світі, тим менш популярними будуть серед них пророки¹⁸.

Ми матимемо благословення, йдучи за живим пророком.

Аби допомогти вам пройти найважливіші випробування, що чекають попереду, я хочу дати вам ... чудовий ключ, який, якщо до нього ви будете ставитися шанобливо, винагородить вас Божою славою і зробить вас переможцями, незважаючи на лють Сатани.

... У Церкві ми співаємо гімн “Ми вдячні, о Боже Всевишній, що знов на землі є пророк” [*Гімни*, № 10]. Ось тут і сказано про цей чудовий ключ—йдіть за пророком. ...

...Пророк—це єдина людина, яка говорить від імені Господа в усьому.

У розділі 132 вірш 7 Учення і Завітів Господь говорить про пророка—Президента—і каже:

“Ніколи не буває одночасно більше одного на землі, на кого покладено цю владу і ключі цього священства”.

А у розділі 21, у віршах 4–6, Господь стверджує:

“Отже ви, маючи на увазі Церкву, повинні прислухатися до всіх його слів і наказів, які він даватиме вам, коли отримуватиме їх, ходячи у всій святості переді Мною;

бо його слово ви повинні отримувати як з Моїх власних уст, з усім терпінням і вірою.

Бо як будете робити це, ворота пекла не переможуть вас”¹⁹.

Пророк ніколи не зведе Церкву на манівці.

Президент Уїлфорд Вудрафф чітко сказав: “Я кажу Ізраїлю: “Господь ніколи не дозволить мені або жодному іншому чоловіку, що має посаду Президента Церкви, звести вас на манівці. Цього немає в програмі. Не таким є задум Бога” [див. *Учення Президентів Церкви: Уїлфорд Вудрафф* (2005), с. 203].

Президент Меріон Дж. Ромні так розказує про один випадок, що стався з ним:

“Пам’ятаю, як багато років тому, коли я був єпископом, у нашому приході виступав Президент Гебер Дж. Грант. Після зборів я відвіз його додому. ... Стоячи поряд зі мною, він поклав мені на плече свою руку і сказав: “Хлопче мій, завжди дивись на Президента Церкви, і якщо колись він скаже тобі щось зробити і це—хібне, а ти все ж зробиш це, то Господь благословить тебе за це”. А потім з вогником в очах він сказав: “Але тобі не треба хвилюватися. Господь ніколи не дозволить Своему глашатаю звести народ на манівці”. (Conference Report, October 1960, p. 78)²⁰.

Розповідають, як Бригам Янг, проїжджаючи якимсь поселенням, побачив чоловіка, що будував будинок, і просто сказав йому зводити стіни удвічі товщими. Вважаючи Президента Янга пророком, той чоловік змінив свої плани і зробив стіни удвічі товщими. Невдовзі по тому повинь затопила те містечко, викликавши багато руйнувань, але стіни будинку того чоловіка встояли. Коли він настилав дах на своєму будинку, люди чули, як він співав: “Слава, о Боже Всевишній, що знов на землі є пророк!”²¹

Нам, членам Церкви, потрібно пройти через певні випробування, якщо ми збираємося благополучно повернутися додому. Нам буде даватися шанс вибирати між суперечливими порадами, які даватимуть деякі люди. Ось чому ми повинні навчитися—і чим швидше ми навчимося, тим краще—завжди дивитися на пророка, Президента Церкви²².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон сказав: “Навчіться завжди дивитися на пророка” (підрозділ 1). Що це означає для вас?
- Як ви вважаєте, чому найважливішим для нас пророком є теперішній Президент Церкви? (Див. підрозділ 2). Яку пораду ми нещодавно отримали від живого пророка?
- Проглядаючи підрозділ 3, подумайте про час, коли ви виконували пораду пророка, навіть і не зовсім розуміючи її. Чого ми можемо навчитися з цього досвіду?

- Подумайте про “чудовий ключ”, про який сказав Президент Бенсон у підрозділі 4. Які благословення ви отримували, коли правильно ставилися до цього ключа?

Відповідні уривки з Писань

2 Хронік 20:20; Амос 3:7; Ефесянам 2:19–20; 4:11–15; УЗ 1:14–16, 37–38; 107:91–92; Уложення віри 1:6

Допомога вчителю

“Не бійтеся мовчання. Часто людям потрібен час, щоб подумати над запитанням і відповісти на нього або передати свої почуття. Можна зробити паузу після того, як поставили запитання, після того, як було розказано про духовний досвід, або коли людині було важко висловитися” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], сс. 66–67).

Посилання

1. Joseph F. Smith, Anthon H. Lund, and Charles W. Penrose, “Home Evening”, *Improvement Era*, June 1915, 733–734.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 528.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 528.
4. In Conference Report, Oct. 1947, 23.
5. In Conference Report, Oct. 1947, 27.
6. Див., наприклад, Conference Report, Oct. 1968, 17; Conference Report, Apr. 1970, 127; *Ensign*, Jan. 1973, 57; *Ensign*, Nov. 1980, 34; *Ensign*, May 1984, 8.
7. W. Grant Bangerter, “A Special Moment in Church History”, *Ensign*, Nov. 1977, 27.
8. Прочитовано в Don L. Searle, “President Ezra Taft Benson Ordained Thirteenth President of the Church”, *Ensign*, Dec. 1985, 5.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 134.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 132.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 132.
12. “Jesus Christ—Gifts and Expectations”, *New Era*, May 1975, 16–17.
13. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, *Tambuli*, June 1981, 3.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 142.
15. “Listen to a Prophet’s Voice”, *Ensign*, Jan. 1973, 59.
16. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, 8.
17. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, *Ensign*, Nov. 1981, 61.
18. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, 3–4, 6; курсив видалено з оригіналу.
19. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, 1–2; курсив видалено з оригіналу.
20. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, 3; курсив видалено з оригіналу.
21. “Civic Standards for the Faithful Saints”, *Ensign*, July 1972, 61; див. також Sidney Alvarus Hanks and Ephraim K. Hanks, *Scouting for the Mormons on the Great Frontier* [1948], 78–80.
22. In Conference Report, Oct. 1966, 122.

Прагніть Духа в усьому, що ви робите

*“Ми повинні залишатися відкритими
й чутливими до підказок Святого Духа
в усіх аспектах свого життя”.*

З життя Езри Тефта Бенсона

Президент Езра Тефт Бенсон, даючи поради генеральним авторитетам стосовно служіння в Церкві, часто казав: “Пам’ятайте, брати, у цій роботі слід розраховувати саме на Духа”¹. А коли він служив разом з тими братами, то навчав їх цього принципа прикладом, показуючи, що Господь “близько до Своїх слуг, так близько, що можна почути Його шепіт”². Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розказував про випадок, коли він супроводжував Президента Бенсона на конференції колу, під час якої мав бути покликаний новий президент колу:

“Після молитви, співбесіди, вивчення питання і знову молитви старійшина Бенсон спитав, чи знаю я, хто буде новим президентом колу. Я відповів, що стосовно цього ще не відчув натхнення. Він довго дивився на мене, а потім сказав, що теж цього не знає. Однак ми були натхненні запросити трьох гідних носіїв священства виступити на суботній ранковій сесії конференції. Як тільки почав виступати третій промовець, Дух підказав мені, що він має стати новим президентом колу. Я глянув на президента Бенсона і побачив, як у нього по обличчю течуть сльози. Обом нам було дано одкровення—але тільки завдяки тому, що ми й далі прагнули дізнатися волю нашого Небесного Батька і йшли вперед з вірою³.

На початку конференції для нових президентів місій Президент Бенсон дав таку раду:

“Як ми отримуємо Духа? “Молитвою віри”,—каже Господь”.

“Я вже багато разів казав моїм братам, що Дух—це єдиний найважливіший елемент у цій роботі. Маючи Духа і звеличуючи своє покликання, ви можете творити чудеса для Господа там, де будете служити на місії. Без Духа у вас ніколи не буде успіху, *якими б не були* ваші талановитість і здібності.

Протягом наступних трьох днів ви пройдете прекрасне навчання. Будуть роздані довідники, будуть обговорені обов'язки і процедури, будуть проаналізовані правила—і все це буде надзвичайно корисним для вас. Але найбільшу допомогу ви як президенти місій отримаєте ні з довідників, ні з посібників. Найбільша допомога буде приходити від Самого Господа, коли ви проситимете й благатимете Його про неї у смиренній молитві. Стаючи на коліна знову й знову, просячи Його про божественну допомогу в керуванні вашою місією, ви будете відчувати Духа, ви будете отримувати відповідь згори, ваша місія буде духовно процвітати, бо ви будете залежати від Нього і будете покладатися на Нього⁴.

Цю пораду Президент Бенсон адресував усім членам Церкви, в т.ч. й малим дітям⁵. Він сказав: “У цій роботі слід розраховувати на Духа—де б ми не служили. Я знаю, що повинен покладатися на Духа. Давайте ж отримувати Того Духа і давайте будемо вірними членами Церкви, відданими дітьми і батьками, дієвими домашніми вчителями, надихаючими наставниками, натхненними провідниками приходів і колів”⁶.

Хоч Президент Бенсон навчав цій істинні публічно й сміливо по всьому світу, перш за все він сам старався дотримуватися її—приватно і спокійно. Це починалося з дому, у партнерстві з його дружиною, Флорою. Флорина зведена сестра, Джулія Дейллі, одного разу відвідала Бенсонів, а пізніше написала листа Флорі, відгукуючись в ньому про сім'ю Бенсонів. “Що у світі могло б бути більш ідеальним?— написала вона.— Я в захопленні від простого способу вашого життя, але найбільше мене вразив той факт, що у вашому домі перебуває Дух Господа”⁷.

Учення Езри Тефта Бенсона

1

Нам слід старатися постійно перебувати у присутності Святого Духа усі дні нашого життя.

Один вірний спосіб, який дасть нам визначити, чи знаходимося ми на вузькому і прямому шляху, це те, що в нашому житті перебуватиме Дух Господа.

Присутність з нами Святого Духа приносить певні плоди.

Апостол Павло сказав, що “плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність [і] здержливість”. (Гал. 5:22–23).

Найважливіше в нашому житті—Дух. Я завжди відчував це. Ми повинні залишатися відкритими й чутливими до підказок Святого Духа в усіх аспектах свого життя. ... Ці підказки найчастіше приходять, коли ми не перебуваємо під тиском призначених зустрічей і коли ми не поглинуті турботами повсякденного життя⁸.

Духовність—бути в гармонії з Духом Господа—ось що всім нам найбільше потрібно. Нам слід старатися, щоб постійно перебувати у присутності Святого Духа усі дні нашого життя. Якщо ми маємо Духа, то любитимемо служити, ми любитимемо Господа і ми любитимемо тих, з ким служимо, і тих, кому служимо.

Через кілька років після своєї мученицької смерті Джозеф Сміт явився Президенту Бригаму Янгу. Послухайте його послання:

“Скажи людям, щоб вони були смиренними і вірними та незмінно зберігали Дух Господа, і Він вестиме їх правильно. Будьте уважними і не ігноруйте тихий лагідний голос; він навчатиме вас, що робити і куди йти; він даватиме благословення царства. Скажи братам, щоб вони тримали свої серця відкритими і сприйнятливими, щоб коли Святий Дух приходив до них, їхні серця були готові прийняти Його” ...

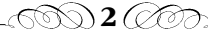
Ця робота останніх днів є духовною. Вона вимагає духовності, щоб досягнути її, щоб любити її і щоб розпізнати її. Тому

прагніть Духа в усьому, що ви робите. Нехай Він постійно буде з вами. Це—наше завдання⁹.

Ми живемо у дуже злочестивому світі. Навколо нас пропагандують, що зло—це добро, а добро—це зло. На нас діє величезна кількість хибних учень. Майже все з того, що є добрим, хорошим, чистим, надихаючим і зміцнюючим, перебуває під нападами, як ніколи до цього.

Одна з причин нашого перебування на цій землі—розрізняти між істинним і хибним. Ця здатність розрізняти приходить завдяки Святому Духу, не просто завдяки нашим розумовим здібностям.

Якщо ми палко і щиро прагнемо істини, здійснюється ось це чудове обіцяння: “Бог дасть вам знання через Свого Святого Духа, так, через невимовний дар Святого Духа” (Учення і Завіти 121:26)¹⁰.

Якщо ми смиренні й чутливі, Господь буде говорити з нами через відчуття.

Моліться Небесному Батькові, щоб Він в усі часи благословляв вас Його Духом. Ми часто називаємо Духа Святим Духом. ... Святий Дух допомагає вам вибирати істину. Святий Дух захищатиме вас від зла. Він шепоче вам тихим лагідним голосом, щоб ви робили правильно. Коли ви *робите* добро, ви й *відчуваєте* добро, і це Дух Святий говорить з вами. Святий Дух—чудовий напарник. Він *завжди* готовий допомогти вам¹¹.

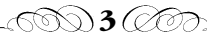
Розміркуйте про те, чого ви не розумієте. Як Господь наказав Оліверу Каудері: “Ти повинен з’ясувати це повністю своїм розумом; потім ... спитати Мене, чи це правильно, і якщо це правильно, Я зроблю так, щоб твої груди запалали зсередини; отже, ти *відчуєш*, що це правильно”. (УЗ 9:8, курсив додано).

Ви звертали увагу на ту останню фразу? “Ти *відчуєш*, що це правильно”.

Ми чуємо слова Господа переважно через почуття. Якщо ми смиренні й чутливі, Господь буде говорити з нами через відчуття. Ось чому духовні підказки іноді викликають у нас велику

радість, а часом—сльози. Багато разів мої емоції ставали ніжніми, а почуття—тонкими, коли їх торкався Дух.

Святий Дух робить наші почуття ніжнішими. Ми відчуваємо більше милосердя й співчуття одне до одного. У своїх стосунках ми спокійніші. У нас з'являється більша здатність любити одне одного. Людям хочеться бути біля нас, бо сам вигляд нашого обличчя сяє від впливу Духа. Наш характер набуває більше божественних рис. І як наслідок, ми стаємо значно чутливіші до підказок Святого Духа, а отже здатні ясніше розуміти те, що є духовним¹².

Ми отримуємо Духа через щирі молитви і піст.

Як ми отримуємо Духа? “Молитвою віри”,—каже Господь [УЗ 42:14]. Отже, ми повинні молитися зі щирим і справжнім наміром. Ми повинні молитися про зміцнення віри і молитися, щоб Дух супроводжував наше навчання. Ми повинні просити Господа про прощення.

Наші молитви повинні промовлятися в тому ж дусі і з тією ж палкістю, що й молитви Еноша в Книзі Мормона. Більшості з вас знайома ця надихаюча історія, тому я не буду її переповідати. Я лише хочу звернути вашу увагу на ось ці слова. Енош свідчив: “І я розповім вам про боротьбу, яку я мав перед Богом, перед тим як я одержав відпущення моїх гріхів”. Він пояснив, що борювався з Богом. Зверніть увагу на палкість його моління:

“Моя душа жадала”.

“Я став навколішки перед моїм Творцем”.

“Я заволав до Нього в палкій молитві і благанні за *свою власну душу*”.

“Весь день я волав до Нього”.

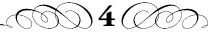
Потім Енош свідчив: “І дійшов до мене голос, кажучи: Енош, твої гріхи прощені тобі, і ти будеш благословен. ... Отже моя провина була змита”. Коли він запитав у Господа, як це сталося, Господь відповів йому: “Через твою віру в Христа ... твоя віра *спасла тебе*”. (Енош 1:2, 4–8; курсив додано).

“Щоденне вивчення Писань запрошує Духа”.

Енош був духовно зцілений. Завдяки своєму могутньому благанню до Бога він відчув те, що вірні у будь-якому розподілі можуть відчуті, відчують і повинні відчувати, якщо вони дивляться на Бога і сповнені Його Духом¹³.

Якщо ви хочете отримати Духа для служіння у своєму чині і покликанні, ... спробуйте певний період поститися. Я маю на увазі не просто пропустити один прийом їжі, а потім при наступному прийомі з'їсти вдвоє більше. Я говорю про справжній піст і моління впродовж того періоду. Це дасть вам відчуті справжній дух вашого чину і вашого покликання та дозволить Духу діяти через вас більше, ніж будь-що з мені відомого¹⁴.

Щоденне вивчення Писань, у т. й роздуми над уривками з них, запрошують Духа.

Старанно досліджуйте Писання під час свого особистого навчання кожного дня. Щоденне вивчення Писань запрошує Духа¹⁵.

Виберіть час для роздумів. Роздумування над уривком з Писань—Якова 1:5— повели юнака у гай, щоб поспілкуватися з його Небесним Батьком. І це відкрило небеса в цьому розподілі.

Роздумування на уривком з Писань з книги Івана у Новому Завіті дало можливість отримати важливе одкровення про три ступені слави [див. Іван 5:29; УЗ 76].

Роздумування над іншим уривком з Писання, з послання Петра, відкрило небеса для Президента Джозефа Ф. Сміта і він побачив духовний світ. Одкровення, відоме як Видіння про викуплення мертвих, тепер є частиною книги Учення і Завіти [див. 1 Петра 3:18–20; 4:6; УЗ 138].

Замисліться над важливістю відповідальності, яку Господь поклав на нас. Господь порадив: “Нехай урочистості вічності будуть на вашому розумі” (УЗ 43:34). Це неможливо, коли ваш розум зайнятий турботами світу.

Моліться і вивчайте Писання. Писання мають вивчатися вдома з батьками і матерями, які керують цим і подають приклад. Писання повинні розумітися силою Святого Духа, бо Господь дав Своім вірним і слухняним таке обіцяння: “Ти [зможеш] знати таємниці і мирні речі” (УЗ 42:61).

У наведених далі словах Президента Спенсера В. Кімбола сказано, як ми можемо більше розвивати духовність у своєму житті:

“Я відчуваю, що коли стаю недбалим у своїх стосунках з Божеством і коли здається, що божественне вухо не чує і божественний голос не промовляє, я далеко, дуже далеко. Якщо ж я заглиблююсь у Писання, відстань зменшується і духовність повертається. Я відчуваю, що більше люблю тих, кого маю любити всім серцем і розумом, і силою, і якщо я люблю їх більше, мені легше дотримуватися їхньої поради”. ...

Те, що ця порада істинна, я знаю з власного досвіду.

Чим більше ми знайомимося з Писаннями, тим ближчими стають для нас думка та воля Господа і тим ближчими ми стаємо між собою як чоловік, дружина і діти. Ви побачите, що завдяки читанню Писань істини вічності будуть у вашому розумі¹⁶.

Супротивник не хоче, щоб в нашому домі відбувалося вивчення Писань, і тому він, якщо може, буде створювати для цього перешкоди. Але ми повинні бути наполегливими¹⁷.

Ми не можемо пізнати Бога і Ісуса Христа, якщо не дізнаємося про Них і після цього не будемо виконувати Їхню волю. Вивчення Писань веде до додаткового відкритого знання, яке, якщо ми слухаємося, зрештою приведе нас до подальших істин. Якщо цього дотримуватися, то ми отримаємо подальше світло і радість, що з часом приведе нас у Божу присутність, де ми з Ним будемо мати їх повноту¹⁸.

Святий Дух перебуватиме з нами, коли ми шануватимемо, поважатимемо Божі закони і будемо слухатися їх.

Ми були навчені, що Дух не буде перебувати у нечистих храмах [див. Геламан 4:24]. Отже, один з наших найважливіших пріоритетів—переконатися, що наше власне життя упорядковане¹⁹.

Дозвольте мені дещо сказати про послухність. Ви тепер вчитесь виконувати всі заповіді Господа. Якщо ви робите це, то Його Дух перебуватиме з вами. Ви будете мати хороші почуття стосовно себе. Ви не можете *робити* не те, що слід, і *відчувати*, що це правильно. Це неможливо!²⁰

За послухність [Слову мудрості] дано таке обіцяння стосовно мирського: вони “отримають здоров’я в череві та життєву силу в кістках; ...[вони] бігатимуть—і не втомлюватимуться, і йтимуть—і не слабшатимуть” (УЗ 89:18, 20).

Проте я завжди відчував на собі, що більші благословення за послух Слову мудрості та іншим заповідям є духовними.

Послухайте, яким є духовне обіцяння: “Всі святі, які не забувають дотримуватися цих слів і виконувати їх, ходячи в

послушності *заповідям*, ... знайдуть мудрість і великі скарби знання, саме сховані скарби”. (УЗ 89:18, 19; курсив додано).

Дехто вважав, що виконання цього обіцання залежало лише від дотримання положень Слова мудрості. Але зверніть увагу, ми повинні ходити в послуху *усім* заповідям. І тоді ми отримуємо особливі обіцання стосовно духовного. А це означає, що ми повинні бути слухняними закону десятини, дотримуватися святості Суботнього дня, залишатися морально чистими й цнотливими та слухатися всіх інших заповідей.

Якщо ми виконуємо все це, то є обіцання: вони “знайдуть мудрість і великі скарби знання, саме сховані скарби” (УЗ 89:19).

Який батько, яка мати не хоче отримати натхнення від Господа, виховуючи своїх дітей? Я свідчу, що ці благословення можуть бути вашими. Звичайно ж, батьки не хотіли б через непослух заважати своїм дітям отримувати Господні благословення. Усі батьки і матері в Ізраїлі повинні стати гідними, щоб отримати це благословення.

Жити за заповідями—ось що є умовою, аби бути гідними увійти в дім Господа. Мудрість і “великі скарби знання”, які даються, стосуються нашого щастя в цьому житті і радості упродовж вічності. ...

Я не вірю, що якийсь член Церкви може мати дієве, могутнє свідчення про євангелію, не виконуючи заповіді. Мати свідчення означає мати постійне натхнення, аби знати, що ця робота є істинною, а не чимось, що дається нам тільки раз. Святий Дух перебуває з тими, хто шанує, поважає Божі закони і слухається їх. Саме Цей Дух дає натхнення людині. Я смиренно свідчу про реальність цього обіцання²¹.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон сказав, що підказки від Святого Духа “найчастіше приходять, коли ми не перебуваємо під тиском призначених зустрічей і коли ми не поглинуті турботами повсякденного життя” (підрозділ 1). Як нам залишатися чутливими до Духа, навіть коли ми перебуваємо під таким тиском?

- Президент Бенсон навчав: “Якщо ми смиренні й сприйнятливі, Господь буде говорити з нами через відчуття” (підрозділ 2). Що ви дізналися про розпізнавання таких підказок?
- У підрозділі 3 Президент Бенсон закликає нас наслідувати приклад Еноша, описаний у Книзі Мормона. Про які уроки стосовно прагнення Духа ви дізналися від Еноша?
- Чим для вас відрізняється читання Писань від “роздумування над уривком з Писань”? (Див. підрозділ 4). Як ви вважаєте, чому старанне щоденне вивчення Писань допомагає нам бути відкритими для підказок Духа?
- Президент Бенсон сказав: “Святий Дух перебуває з тими, хто шанує, поважає Божі закони і слухається їх” (підрозділ 5). Чому, на вашу думку, наша здатність отримувати натхнення визначається нашими стараннями у виконанні заповідей?

Відповідні уривки з Писань

1 Нефій 10:17–19; 2 Нефій 4:15–16; Мосія 2:36–37; УЗ 8:2–3; 45:56–57; 76:5–10; 121:45–46

Допомога у вивченні

“Під час вивчення звертайте особливу увагу на думки, які з’являються у вашому розумі, і почуття, які виникають у вашому серці” (*Проповідайте Мою євангелію* [2005], с. 18). Записуйте про враження, які отримуєте, навіть якщо вони здаються й не пов’язаними зі словами, які ви читаєте. Саме вони можуть бути тим, що Господь хоче вам відкрити.

Посилання

1. Процитовано в Thomas S. Monson, “A Provident Plan—A Precious Promise”, *Ensign*, May 1986, 63.
2. “Seek the Spirit of the Lord”, *Ensign*, Apr. 1988, 5
3. Роберт Д. Хейлз, “Особисте одкровення: Учення й приклади пророків”, *Ліягона*, лист. 2007, сс. 86–89.
4. “My Challenges to Mission Presidents”, семінар для нових президентів місій, 25 червня 1986.
5. Див. “To the Children of the Church”, *Ensign*, May 1989, 82.
6. “A Sacred Responsibility”, *Ensign*, May 1986, 77.
7. Julia Dalley, in Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1988), 128.
8. “Seek the Spirit of the Lord”, 2.
9. “Seek the Spirit of the Lord”, 5; ці слова Бригама Янга знаходяться в *Manuscript History of Brigham Young*, Feb. 23, 1947, 2 vols., ed. Elden Jay Watson (1968, 1971), 2:529.
10. *Come unto Christ* (1983), 22.
11. “To the Children of the Church”, 82.
12. “Seek the Spirit of the Lord”, 4.
13. *Come unto Christ*, 92–93.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 331–332.

15. "My Challenges to Mission Presidents", семінар для нових президентів місій, 25 червня 1986; курсив видалено з оригіналу.
16. "Seek the Spirit of the Lord", 2, 4; ці слова Спенсера В. Кімбола знаходяться в книзі *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 72.
17. "A Sacred Responsibility", 78.
18. "In His Steps", *Ensign*, Sept. 1988, 5.
19. *Come unto Christ*, 92.
20. "Preparing Yourself for Missionary Service", *Ensign*, May 1985, 36.
21. "A Principle with a Promise", *Ensign*, May 1983, 54.

Безцінні благословення дому Господа

“Саме у храмі ми отримуємо найбільші Божі благословення, що стосуються вічного життя. Храми справді є воротами в небеса”.

З життя Езри Тефта Бенсона

“Я вдячний Господу за те, що мої згадування про храм сягають далеко в минуле—у саме дитинство,—сказав Президент Езра Тефт Бенсон.— Дуже добре пам’ятаю, як, ще будучи малим, йшов після роботи в полі, прямуючи до старого фермерського будинку в Уїтні, Айдахо. Я міг чути, як моя мати співала гімн “Чи зробив я сьогодні добро?” (Гімни, № 132).

Я все ще можу бачити її у своїй уяві: вона схиляється над прасувальною дошкою, на підлозі розстелені газети, і вона прасує довгі частини білого вбрання, на лобі в неї краплини поту. Коли я спитав, що вона робить, вона відповіла: “Це—храмові мантії, мій сину. Ми з твоїм батьком збираємося до храму. ...”

Потім вона поставила стару праску на плиту, підсунула ближче до мене стілець і розповіла мені про храмову роботу—як це важливо мати змогу ходити до храму і брати там участь у виконанні священних обрядів. Вона також розповіла про свою палку надію на те, що одного дня її діти, онуки і правнуки зможуть мати ці безцінні благословення.

Ці солодкі спогади про дух храмової роботи були благословенням у нашому фермерському домі. ... Ці спогади поверталися до мене, коли я запечатував шлюб кожного з наших дітей, правнуків і праправнуків моєї матері, під впливом Духа у домі Господа.

Для мене це особливі спогади”¹.

Лос-Анджелесський храм, штат Каліфорнія

Учення Езри Тефта Бенсона

1

Храми—це символи всього, що нам дороге.

Храм є найближчим місцем до небес на смертній землі².

[Цей] храм буде світлом для всіх у [цій] місцевості—символом усього, що нам дороге³.

Храм—це постійне нагадування, що Бог призначив сім'ї бути вічними⁴.

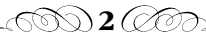
[Храм]—це постійний, зримий символ того, що Бог не залишив людину йти навпомацки в темряві. Він—місце одкровення. Хоч ми й живемо у павшому світі—світі злочестивому,—усе ж є святі місця, які відокремлені і посвячені, щоб гідні чоловіки і жінки могли навчитися порядку небесному і слухатися Божої волі⁵.

Храм стоїть свідком того, що сила Бога може зупинити сили зла серед нас. Багато батьків і в Церкві, і поза нею, турбуються про те, як захиститися від дедалі більшої лавини злочестивості, що загрожує знищити християнські принципи. Я цілком погоджуюся зі словами, сказаними Президентом Гарольдом Б. Лі під час Другої світової війни. Він сказав: “Ми говоримо про безпеку в цей час, однак все ж не розуміємо, що ... у нас є святі храми, в яких ми можемо знайти символи, завдяки яким може бути згенерована сила, що спасе цей народ від знищення”⁶.

На прийомі в готелі Beverly Hills Hilton у Лос-Анджелесі, [Каліфорнія], президент Сполучених Штатів попросив мене [як міністра сільського господарства] вітати президента однієї з нових країн—президента країни, з населенням у вісімдесят вісім мільйонів, розсіяних на приблизно 3000 островів, що простяглися на 1600 кілометрів, країни, яка існувала усього кілька років. Коли ми сиділи там за обідом, який був організований переважно представниками кіноіндустрії і на якому було багато кінозірок, я міг милуватися чудовим видом, що відкривався з великого вікна. Далі по авеню я міг бачити на узвишші у м'якому освітленні прожекторів наш прекрасний Лос-Анджелеський

храм і з радістю вказав на нього гостям і друзям за нашим столом і тим, хто були за іншими столами. Сидячи там, я думав: “Багато з того, що відбувається тут цього вечора,—просто піна життя”. Те, що триватиме, те, що є реально цінним, те, що є важливим,—це те, що представлено в храмі Бога”⁷.

Нехай же [храм] буде постійним нагадуванням про те, що життя є вічним і що завіти, які ми укладаємо у смертному житті, можуть не мати кінця⁸.

Нам необхідні храмові обряди і завіти, щоб набути повноту священства і підготуватися до повернення у Божу присутність.

Коли наш Небесний Батько помістив Адама і Єву на цю землю, Він зробив це з наміром навчити їх, як повернутися в Його присутність. Наш Батько пообіцяв Спасителя, щоб викупити їх із стану, в якому вони опинилися через Падіння. Він дав їм план спасіння і сказав навчати їхніх дітей віри в Ісуса Христа і покаянню. Пізніше Адаму і його нащадкам Бог дав повеління охреститися, отримати Святого Духа і увійти в чин Сина Божого.

Увійти в чин Сина Божого відповідає сьогодні набуттю повноти Мелхиседекового священства, яке можливо отримати тільки в домі Господа.

Оскільки Адам і Єва виконали ці вимоги, Бог сказав їм: “І ти є за чином Того, Хто був без початку днів і кінця літ, від усієї вічності до всієї вічності” (Мойсей 6:67).

За три роки до смерті Адама відбулася надзвичайно важлива подія. Він зібрав свого сина Сифа, свого онука Еноша та інших первосвящеників, які були його нащадками по прямій лінії, а також інших своїх праведних нащадків, у долині, що називається Адам-онді-Аман. Там Адам дав цим праведним нащадкам своє останнє благословення.

Потім їм з’явився Господь [див. УЗ 107:53–56]. ...

Як Адам привів своїх нащадків у присутність Господа?

Відповідь: Адам і його нащадки отримали священство за чином Бога. Сьогодні ми б сказали, що вони увійшли в дім Господа й отримали свої благословення.

Чин священства, про який сказано у Писаннях, іноді стосується патріархального порядку, тому що він передавався від батька до сина. Однак цей чин описаний у сучасному одкровенні, як чин управління сім'єю, за яким чоловік і жінка укладають завіт з Богом, так само як це зробили Адам і Єва, щоби бути запечатаними на вічність, мати нащадків та виконувати волю і роботу Бога протягом усього свого смертного життя. ...

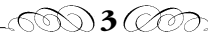
Якщо пара вірна своїм завітам, то має право на благословення найвищого ступеня цілестіального царства. У ці завіти сьогодні можна увійти тільки в домі Господа.

Адам дотримувався цього порядку і привів своїх нащадків у присутність Бога. ...

... Цей чин священства можна мати тільки в тому разі, коли ми виконуємо всі заповіді Бога і прагнемо благословень батьків, як Авраам [див. Авраам 1:1–3]. Вони не отримуються на цій землі ніде інде!

... Ідіть у храм—дім нашого Батька,—щоб отримати благословення ваших батьків, за якими ви можете мати право на найвищі благословення священства. “Бо без цього жодна людина не може побачити обличчя Бога, Самого Батька, і вижити” (УЗ 84:22).

Дім нашого Батька—дім порядку. Ми йдемо в *Його* дім, щоби увійти в чин священства, яке дасть нам право на все, що має Батько, якщо ми вірні⁹.

Завдяки храмовим обрядам і завітам ми можемо отримати захист і найбільші Божі благословення, що стосуються вічного життя.

Благословення дому Господа є вічними. Вони мають для нас найбільше значення, оскільки саме в храмі ми отримуємо найвищі благословення, що стосуються вічного життя. Справді, храми—це ворота в небеса¹⁰.

Бог хоче, щоб кожний дорослий чоловік і кожна доросла жінка в Церкві отримали обряди храму. Це означає, що вони мають отримати ендаумент і що всі одружені пари мають бути запечатаними на вічність. Ці обряди надають захист і благословення для їхнього шлюбу. Їхні діти також благословенні тим, що народжуються у завіті. Народження у завіті дає цим дітям право на благословення первородства, яке гарантує їм навічне поєднання з батьками що б з ними не сталося, але при умові, що діти залишатимуться вірними цих благословень¹¹.

Хіба це не є важливим для вас, що сьогодні святі розсіяні по всьому світу і в цих умовах розсіяння для них надано храми? Завдяки обрядам, які вони отримують у святих місцях, вони будуть великою мірою озброєні праведністю і обдаровані силою Бога¹².

Існує сила, пов'язана з обрядами небесними—саме сила божества,—яка може й буде перешкоджати силам зла, при умові, що ми будемо гідні цих священних благословень. [Наша] громада буде захищена, наші сім'ї будуть захищені, наші діти будуть під охороною, якщо ми живемо за євангелією, ходимо у храм і перебуваємо близько до Господа. ... Нехай же Бог благословить нас, святих, щоб ми жили гідно з укладеними в цьому святому місці завітами та виконаними там обрядами¹³.

Храмова церемонія була дана мудрим Небесним Батьком, щоб допомогти нам стати більш схожими на Христа¹⁴.

Ми не зможемо перебувати у товаристві цілестіальних істот, якщо не будемо чисті й святі. Тільки в цих святих місцях даються закони і виконуються обряди, які дозволяють чоловікам і жінкам вийти із світу і стати освяченими. Вони даються через одкровення й досягаються через одкровення. Тому-то хтось із Братів і назвав храм "університетом Господа"¹⁵.

Ніхто із членів Церкви не може стати досконалим без обрядів храму. Наша місія—допомогти тим, хто ще не має цих благословень, отримати їх¹⁶.

4

У нас є привілей відкрити двері спасіння нашим предкам.

Храми побудовані й освячені, аби завдяки священству батьки могли бути запечатаними до їхніх дітей, а діти могли бути запечатаними до їхніх батьків. Ці обряди запечаткування стосуються як живих, так і померлих. Якщо ми не будемо запечатаними до наших прабатьків і наших нащадків, призначення цієї землі стосовно нас—піднесення людини—зовсім не буде здійснено¹⁷.

Недостатньо, щоб чоловік і дружина були запечатаними у храмі, аби гарантувати собі піднесення; якщо вони вірні, то повинні також бути навечно поєднані зі своїми прабатьками та дбати, щоб виконувалася робота за їхніх предків. Як казав Павло: “Вони без нас досконалості не можуть одержати—так само і нас без наших мертвих не можна зробити досконалими” (УЗ 128:15). Отже наші члени Церкви мають зрозуміти, що вони мають особисту відповідальність слідкувати, щоб бути приєднаними до своїх прабатьків, або, як сказано у Писаннях, наших “батьків”. Саме про це сказано в розділі 2, вірш 2 Учення і Завітів, коли Мороній проголошує, що Ілля “посадить у серця дітей обіцяння, дані батькам, і серця дітей повернуться до їхніх батьків”¹⁸.

Думаючи про генеалогію, я бачу людей—людей, яких я люблю, які чекають, щоб наша сім'я, їхні нащадки, допомогли їм здобути піднесення в цілестіальному царстві¹⁹.

У нас є привілей відкрити двері спасіння для тих душ, які, можливо, ув'язнені в темряві у світі духів, щоб вони отримали світло євангелії і були суджені, як і ми. Так, “діла, які чиню Я”—пропонування спасительних обрядів євангелії для інших—“в[и] учини[те]” [див. Іван 14:12]. Скільки ж тисяч наших родичів все ще чекають на ці обряди запечаткування?

Було б добре запитати себе: “Чи все мною зроблено для людини, яка по той бік завіси? Чи буду я спасителем для них—моїх власних прабатьків?”

Без них ми не можемо стати досконалими! Піднесення—справа сімейна²⁰.

Завіса—дуже тонка. Ми живемо у вічності. Усе для Бога як один день. Я припускаю, що для Господа завіси не існує. Це все—одна велика програма. Я впевнений, що на небесах радіють, коли ми зустрічаємося [у храмі]. Наші прабабтки радіють, і я надіюся й молюся про те, щоб ми скористалися наданими тепер можливостями, щоб регулярно приходили у храм²¹.

Тим з вас, хто досліджував свою генеалогію, хто усвідомив важливість цієї роботи і відчув радість, яка приходить від поєднання разом сімей і вивчення вашого благородного спадку, потрібно ділитися цим з іншими. Допоможіть їм побачити ту радість і ті досягнення, які ви маєте завдяки цій роботі. Нам потрібно більше навертати членів Церкви до цієї роботи. Як усі ви знаєте, ще багато слід зробити, і є багато, дуже багато членів Церкви, які могли б виконувати цю роботу і які б відчували її радості, якби дехто з нас—усі ви—просто запалили цю іскру в них своїм ентузіазмом, прикладом і відданістю²².

5

Дітям і молоді потрібно дізнаватися про благословення, які чекають на них у храмі.

Храм—священне місце, і обряди, виконувані у храмі, мають священний характер. Через їхню священність ми іноді неохоче щось розказуємо про храм нашим дітям і онукам.

У наслідок цього у багатьох не розвивається справжнє бажання ходити у храм, або навіть якщо вони й ходять туди, то роблять це без особливого розуміння, щоб підготуватися до зобов'язань, які вони беруть на себе, і завітів, які вони укладають.

Я вважаю, що належне розуміння або усвідомлення величезною мірою допоможе підготувати нашу молодь і дітей для храму. Я вірю, що це розуміння буде викликати в них бажання прагнути своїх благословень священства, як це було з Авраамом [див. Авраам 1:1–4]²³.

Коли ваші діти запитують, чому ми одружуємося в храмі, вам слід навчати їх, що храми—це єдині місця на землі, де певні обряди можуть бути виконані. Вам також слід поділитися зі своїми дітьми вашими особистими почуттями, які у вас виникли, коли ви стояли разом на колінах перед священним вівтарем і взяли

“Нехай же Бог благословить нас, щоб ми навчали своїх дітей і своїх онуків, які великі благословення чекають на них, коли вони ходять у храм”.

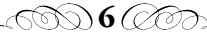
на себе завіти, які дали їм можливість бути запечатаними з вами навічно²⁴.

Як це було б доречно для матерів і батьків вказати на храм і сказати своїм дітям: “Це те місце, де ми були одружені на вічність”. У такому випадку ідеальний храмовий шлюб був би закарбований у розум і серце ваших дітей ще з самого дитинства²⁵.

Ми повинні розповідати своїм сім’ям про любов до своїх предків і вдячність до них, щоб ми були здатні допомогти їм отримати спасительні обряди, як це робили мої батьки. Якщо ми це робимо, то тіснішатимуть узи вдячності й любові, які будуть міцнішати в наших сім’ях²⁶.

Я впевнений, що молоді люди не лише хочуть і можуть проводити генеалогічні дослідження, але вони є тією силою, яка вдихне життя у цю програму²⁷.

Нехай же Бог благословить нас, щоб ми навчали своїх дітей і своїх онуків, які великі благословення чекають на них, коли вони ходять у храм²⁸.

Якщо частіше відвідувати храм, особистих одкровень ставатиме більше.

У мене є правило: коли б я не запечатував шлюб, я завжди пропоную молодій парі якомога швидше повернутися у храм і пройти через храм знову вже як чоловік і дружина. Для них неможливо зрозуміти повністю значення святого ендаументу або запечатувань за один прихід у храм, але якщо вони знову й знову будуть приходити у храм, то краса, значущість і важливість всього цього будуть відкриватися їм. З часом я отримував листи від деяких з тих молодих пар, в яких висловлювалася вдячність, бо для них дійсно це відкривалось. Оскільки вони продовжували ходити у храм, їхня любов одне до одного дедалі збільшується і їхній шлюб дедалі міцнішає²⁹.

Якщо ми відвідуємо храм, то нам дається знати значення вічної подорожі людини. Ми бачимо прекрасний і вражаючий символізм найбільш важливих подій—минулого, теперішнього і майбутнього, який передає місію людини у стосунках з Богом. Нам нагадується про наші зобов'язання, коли ми входимо в урочисті завіти, що стосуються послуху, посвячення, жертвування і відданого служіння нашому Небесному Батьку³⁰.

Я обіцяю вам: якщо ви частіше будете відвідувати храми нашого Бога, то отримаєте більше особистих одкровень, щоб благословити ваше життя, як ви благословляєте тих, хто померли³¹.

У спокої цих прекрасних храмів ми іноді знаходимо вирішення серйозних життєвих проблем. Під впливом Духа іноді там до нас потоком приходять чисте знання. Храми—місця для особистого одкровення. Коли я був переобтяжений якимись проблемами чи труднощами, то з молитвою в серці йшов у дім Господа за відповідями. Ці відповіді приходили—ясно й безпомилково³².

Чи часто ми повертаємося у храм, щоб отримати особисті благословення, які приходять завдяки регулярному храмовому

поклонінню? У святих храмах Господа даються відповіді на молитви, приходять одкровення і настанови від Духа³³.

Зробімо храм священним домом, який далеко від нашого вічного дому³⁴.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон сказав, що храм є “символом усього, що нам дороге”, і назвав деякі істини, символом яких є храм (див. підрозділ 1). Що для вас символізує храм?
- Як учення Президента Бенсона про священство, викладені у підрозділі 2, стосуються всіх членів сім’ї? Проглядаючи цей підрозділ, подумайте про ваш привілей та відповідальність—допомогти членам сім’ї підготуватися, щоб повернутись у присутність Бога.
- Читаючи підрозділ 3, поміркуйте над вченнями Президента Бенсона, що стосуються благословень, які до нас приходять завдяки храмовим обрядам. Як саме ви були благословенні завдяки храмовим обрядам? Якщо ви ще не отримали храмові обряди, подумайте, що ви можете зробити, аби отримати їх.
- Президент Бенсон сказав: “Думаючи про генеалогію, я бачу людей—людей, яких я люблю” (підрозділ 4). Як могло б це зауваження вплинути на вашу зацікавленість сімейною історією? Що ми можемо зробити, аби більше допомогти нашим предкам в отриманні благословень євангелії?
- Що ми можемо робити, аби допомогти нашим дітям та нашій молоді підготуватися до обрядів і завітів храму? Як саме молодь могла б “вдихнути життя в цю програму” сімейної історії? (Див. підрозділ 5).
- Президент Бенсон закликав нас “зробити храм священним домом, який далеко від нашого вічного дому” (підрозділ 6). Що ці слова означають для вас? Згадайте благословення, які ви отримали, коли знову й знову поверталися у храм.

Відповідні уривки з Писань

Ісаїя 2:1–3; УЗ 97:15–16; 109:8–23; 124:39–41; 138:32–34

Допомога вчителю

“Часто урок вміщує матеріалу більше, ніж ви зможете подати упродовж виділеного вам часу. У таких випадках вам слід відібрати матеріал, найкорисніший для тих, кого ви навчаєте” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], сс. 98–99).

Посилання

1. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, *Ensign*, Aug. 1985, 8.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 260.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
4. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 6.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256; ці слова Гарольда Б. Лі знаходяться в Conference Report, Apr. 1942, 87.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 85.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
9. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 8–10.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 255.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 259.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 255–56.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 250.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252; див. також ElRay L. Christiansen, in Conference Report, Apr. 1968, 134.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 248.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 248–49.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 164.
20. *Come unto Christ* (1983), 126.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 253.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 162.
23. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 8.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 258.
25. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 6, 8.
26. *Come unto Christ through Temple Ordinances and Covenants* (pamphlet, 1987), 2.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 163.
28. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 10.
29. *God, Family, Country*, 183.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 251.
31. “The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants”, *Ensign*, May 1987, 85.
32. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 8.
33. “Come unto Christ, and Be Perfected in Him”, *Ensign*, May 1988, 85.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.

Шлюб і сім'я призначені Богом

“Сім'я—це одна з найбільших фортець проти зла в наш час. Допоможіть своїм сім'ям бути міцними й згуртованими, а також гідними благословень нашого Небесного Батька”.

З життя Езри Тефта Бенсона

Відразу ж після одруження Езра і Флора Бенсон зробили свій дім і свою сім'ю найвищим для себе пріоритетом. Ще коли їхні діти були малими, вони почали наголошувати на тому, що не хочуть, аби в їхній сім'ї були “пусті стільці” у вічностях¹. Президент Бенсон наголошував на цьому ж самому посланні упродовж свого служіння в якості церковного провідника. Він сказав:

“Бог призначив, щоб сім'я була вічною. Всією своєю душею я свідчу про істинність цього проголошення. Нехай же Бог благословить нас, щоб ми зміцнювали свої домівки і життя кожного члена сім'ї, щоб в належний час ми могли звітувати нашому Небесному Батьку в Його цілестіальному домі, що там ми всі: батько, мати, сестра, брат—усі, хто дорогий одне одному. Усі стільці зайняті. Ми всі повернулися додому”².

Для Президента і сестри Бенсон зусилля зі зміцнення своєї сім'ї почалися з укріплення їхнього шлюбу. Вони були між собою люблячими, відданими, вірними і щирими. І хоч вони й не були схильними до сварок, усе ж в них часто відбувалися відверті бесіди³. Вони абсолютно у всьому довіряли одне одному і відчували, що це було однією з найсильніших сторін їхнього шлюбу. “У мене ніколи, *ніколи* не було жодного сумніву стосовно Флориної відданості”,—казав Президент Бенсон⁴.

Президент і сестра Бенсон завжди були вірні й віддані одне одному.

Президент Бенсон і сестра Бенсон підтримували й зміцнювали одне одного. “У Флори, як ні в кого іншого у моєму житті, було ширше бачення того, хто я є, та мого потенціалу. Її віра й підтримка були великим благословенням”,—сказав Президент Бенсон. Часто, коли він відчував свою невідповідність у виконанні складних обов’язків, сестра Бенсон витирала його сльози і втішала його⁶. Підтримуючи його, вона шукала Господньої допомоги і навчала дітей робити те ж саме. “Про тата багато молилися й постилися”,—сказала їхня дочка Барбара⁷.

Будуючи на надійному фундаменті свого шлюбу, Президент і сестра Бенсон навчали своїх дітей важливості вічних сімейних стосунків. “Наші батьки виховали в нас, дітях, глибокі почуття відданості й любові,—сказав їхній син Марк.— Я не думаю, що така атмосфера створюється вдома сама собою, але до неї заохочують і її розвивають турботливі та люблячі мати й батько”⁸.

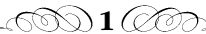
Норма поведінки, на яку очікували Бенсони, а також пріоритети, які вони встановили для сім’ї, були зосереджені на євангелії. Вони трудилися, щоб створити дім, де панує любов, де діти навчаються і розвиваються і де вони мають розваги. Бенсони хотіли, щоб їхній дім був прихистком від світу. “Це не означає, що в нас не було труднощів,—сказав їхній син Рід.— Ми не завжди ладнали між собою. Ми не завжди виконували свою хатню роботу. Іноді ми безмежно випробовували терпіння своєї матері. Але все це давало відчуття сімейної єдності, яке ми старалися підтримувати, щоб бути близькими”. Сестра Бенсон визнавала: “Ніхто не досконалий. У нашій сім’ї метою було не вишукувати недоліки одне одного, а заохочувати одне одного ставати кращими”¹⁰.

Діти Бенсонів були ще малими, коли їхнього батька покликали служити у Кворум Дванадцятьох Апостолів, і його непокоїло, як тепер його розклад поїздок може позначитися на часі, який він проводитиме з ними. Він записав у щоденнику: “Дальні поїздки для виконання церковної роботи будуть забирати дуже багато часу, коли я не зможу бути з сім’єю. ... Я щиро вірю, що зможу бути відданим своїй сім’ї, тримати їх близько до Церкви і в той же час—як один з генеральних авторитетів—виконувати свої обов’язки. І зробити це, я знаю, буде нелегко”¹¹.

Справді, як і відчував Президент Бенсон, необхідно було багато трудитися, щоб і далі бути близько до своєї сім'ї. “Деякі з найприємніших, найбільш задовольняючих душу вражень і відчуттів [у моєму] житті пов'язані з домом і сімейними узами”,— сказав він¹².

У 1957 році Президент Бенсон в якості міністра сільського господарства Сполучених Штатів здійснив чотиритижневу поїздку світом, метою якої було розширення торговельних можливостей. З ним поїхали сестра Бенсон та їхні доньки, Беверлі й Бонні. Вони побували у 12-х країнах, де зустрічалися з керівниками урядів та відвідували визначні культурні пам'ятки, а також поселення біженців та сільськогосподарські об'єкти. Президент Бенсон відчував, що поїздка була успішною, оскільки розширила торговельні можливості, а також сприяла позитивному ставленню до Церкви. Коли вони поверталися додому, їхня дочка Бет чекала приземлення літака. Побачивши своїх батьків, вона побігла до них зі сльозами на очах. Її батько простяг руки і з любов'ю обійняв її. Він згадував: “З усіх чудес світу, [побачених нами], ця мить несподівано стала найкращою з усієї нашої подорожі”¹³.

Учення Езри Тефта Бенсона

Сім'я є найважливішою організацією у часі і у вічності.

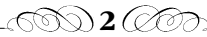
Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів розглядає сім'ю як найважливішу організацію у часі і у вічності. Церква навчає, що все повинно зосереджуватися на сім'ї і навколо неї. Вона наголошує на тому, що збереження сімейного життя в часі і у вічності має переважати всі інші інтереси¹⁴.

Повноцінної заміни сім'ї існувати не може. Її основа така ж давня, як світ. Її місія була визначена Богом¹⁵.

Жодна нація ніколи не підніметься вище її сімей. Ця Церква ніколи не підніметься вище її сімей. Як народ, ми ні трохи не кращі за наші сімейні вогнища, за наші домівки. ... Хороша сім'я—це камінний фундамент, наріжний камінь цивілізації. Її вкрай необхідно зберігати. Її вкрай необхідно зміцнювати¹⁶.

Дехто запитує мене як церковного провідника, чому ми надаємо такого великого значення домівці і сім'ї, коли навколо нас існують набагато більші проблеми? Відповідь, звичайно ж, в тому, що ці більші проблеми просто є виявом проблем, які мають люди і сім'ї¹⁷.

Шлюб і сімейне життя встановлені Богом. “З погляду вічності, спасіння—це сімейна справа. Бог поклав відповідальність на батьків за їхнє управління у вихованні їхньої сім'ї. Це—найсвященніша відповідальність¹⁸.”

У щасливому шлюбі чоловік і дружина люблять Бога і одне одного, служать Йому й одне одному.

Шлюб, дім і сім'я—це більше ніж просто соціальні інституції. Вони—божественні, а не створені людиною. Бог призначив шлюб від самого початку. У записі про той перший шлюб, що вміщений у книзі Буття, Господь робить чотири важливі проголошення: по-перше, не добре чоловіку бути самотньому; по-друге, жінка була створена, щоб бути помічницею для чоловіка; по-третє, вони двоє мають бути однією плоттю; і, по-четверте, чоловік має залишити батька і матір та й пристане до жінки своєї. (Див. Буття 2:18, 24).

Пізніше, неначе посилюючи це раніше сказане твердження, Господь сказав: “Що Бог спарував,—людина нехай не розлучує” (Матвій 19:6). Він також сказав: “Люби свою дружину усім своїм серцем і припадай до неї і більше ні до кого” (УЗ 42:22)¹⁹.

У Писаннях нам сказано: “Адам почав порати землю ... як Я, Господь, заповідав йому. І Єва, жінка його, також працювала з ним. ... Вони почали плодитися й наповнювати землю. ... І Адам та Єва, жінка його, прикликали ім'я Господа. ... І Адам та Єва благословили ім'я Бога і відкрили все це своїм синам і дочкам. ... І Адам та Єва, дружина його, не припиняли прикликати Бога”. (Мойсей 5:1–2, 4, 12, 16).

Із цього натхненного запису ми бачимо, що Адам і Єва подали нам ідеальний приклад стосунків у завітному шлюбі. Вони працювали разом; вони мали дітей разом; вони молилися разом;

і вони навчали своїх дітей євангелії—разом. Бог хоче, щоб саме цього зразка дотримувалися всі праведні чоловіки і жінки²⁰.

До самого шлюбу необхідно ставитися як до священного завіту перед Богом. Подружня пара має зобов'язання не лише одне перед одним, але й перед Богом. Він пообіцяв благословення тим, хто шанує цей завіт.

Вірність людини своїм шлюбним обітницям є абсолютно необхідною для того, щоб у шлюбі існували любов, довіра і мир. Перелюб Господь однозначно засуджує. ...

Стриманість і самоконтроль повинні бути керівними принципами у шлюбних стосунках. Подружжя повинно навчитися стримувати свій язик, а також свої пристрасті.

Молитва у сім'ї і молитва одне з одним зміцнюватиме єдність [подружжя]. Поступово думки, прагнення та ідеї зливатимуться в одне ціле, поки ви прагнете досягнути ту ж мету і ті ж цілі.

Покладайтеся на Господа, на вчення пророків і Писання, шукаючи провід і допомогу, особливо коли у вас можуть виникати розбіжності і проблеми.

Духовне зростання відбувається завдяки спільному вирішенню проблем, а не униканню їх. Сьогодні надмірну увагу надають індивідуалізму, і це призводить до егоїзму і розділення. Двоє індивідуальностей стають “однією плоттю”, і це все ще залишається Господньою нормою (див. Буття 2:24).

Секрет щасливого шлюбу—служити Богу й одне одному. Мета шлюбу—єдність і злагода, а також саморозвиток. Як це не парадоксально, але чим більше ми служимо одне одному, тим стрімкішим стає наше духовне та емоційне зростання²¹.

Порада апостола Павла є найкращою і доречною. Він сказав просто: “Чоловіки,—любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву” (Ефесеям 5:25).

В одкровеннях останніх днів Господь знову говорить про цей обов'язок. Він сказав: “Люби свою дружину усім своїм серцем і припадай до неї і більше ні до кого” (УЗ 42:22). Наскільки мені відомо, в усіх Писаннях нам наказано любити всім своїм серцем ще тільки одне—Самого Бога. Подумайте, що це означає!

“Любов, яку ми відчуваємо тут, є ... тією реальністю, що єднає сім'ї разом на час і на вічність”.

Така любов може бути виявлена до вашої дружини багатьма шляхами. У першу чергу: ніщо, крім Самого Бога, не ставиться у вашому житті вище за дружину—ні робота, ні відпочинок, ні хобі. Ваша дружина—це ваша безцінна, вічна помічниця—ваш супутник.

Що означає любити когось усім вашим серцем? Це означає любити всіма вашими почуттями і з усією вашою відданістю. Справді, якщо ви любите свою дружину всім своїм серцем, то ви не можете принижувати, критикувати її, шукати в ній вади чи ображати її словами, сердитися на неї чи погано поводитися з нею.

Що означає “припасти до неї”? Це означає залишатися близько до неї, бути вірним і відданим їй, спілкуватися з нею і виявляти до неї вашу любов²².

Чоловіки і дружини, які люблять одне одного, побачать, що любов і відданість є взаємними. Ця любов буде створювати

сприятливу атмосферу для емоційного розвитку дітей. Сімейне життя повинно бути часом щастя й радості, на який діти можуть озиратися у приємних спогадах та почуттях²³.

3

У міцних сім'ях культивується любов, повага та підтримка одне одного.

Давайте ж зміцнювати сім'ю. Сімейна й особиста молитви вранці і ввечері дадуть Господнім благословенням прийти в наші родини. Час прийняття їжі є чудовою нагодою розглянути, що треба зробити того дня, і нагодувати не лише тіло, але й дух, якщо члени сім'ї по черзі читають Писання, особливо Книгу Мормона. Для зайнятого батька вечірній час є чудовою нагодою прийти до ліжка кожної дитини, поговорити з ними, відповісти на їхні запитання та сказати, як міцно він їх любить²⁴.

Сім'я—це одна з найміцніших Божих фортець, що захищає від сучасного зла. Допомагайте своїй сім'ї залишатися міцною, згуртованою та гідною благословень нашого Небесного Батька. Якщо ви робите це, то отримаєте віру й силу, які благословлять ваше життя навічно²⁵.

Серед важливих справ, яких Господь вимагає від кожного з нас, є створення домівки, де відчувається радісний, позитивний вплив, що сприяє всьому доброму. У майбутні роки не матиме значення дороге умеблювання будинку чи кількість ванних кімнат в ньому, але величезне значення матиме те, чи відчували наші діти любов і теплоту в цьому домі. Дуже важливе значення матиме те, були там щастя і сміх чи сварки і суперечки²⁶.

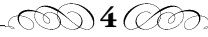
В успішних сім'ях відчувається любов і повага до кожного їхнього члена. Члени сім'ї знають, що їх люблять і цінують. Діти відчувають, що батьки їх люблять. Тому вони відчувають себе впевнено і у безпеці.

У міцних сім'ях підтримується живе спілкування. Вони говорять про свої проблеми, разом складають плани і співпрацюють над досягненням спільних цілей. Домашній сімейний вечір та сімейні ради проводяться і використовуються як ефективне знаряддя для цього.

У міцних сім'ях батьки і матері перебувають у гарних стосунках зі своїми дітьми. Вони розмовляють з ними. Одні батьки формально проводять співбесіди з кожною дитиною, інші роблять це неформально, а ще інші користуються нагодою провести час особисто з кожною дитиною.

У кожній сім'ї є проблеми й труднощі. Однак успішні сім'ї стараються спільно працювати, щоб знайти вихід з них, а не вдаються до критики й суперечок. Вони моляться одне про одного і підбадьорюють одне одного. Час від часу ці сім'ї постяться разом, щоб підтримати когось зі своїх членів.

У міцних сім'ях підтримують одне одного²⁷.

Дім—це найкраще місце, щоб навчати дітей принципів євангелії та як за ними жити.

Сім'я є найкращим місцем, де її члени можуть поступово засвоїти вічні цінності. Якщо сім'я міцна, опирається на принципи євангелії Ісуса Христа та живе за ними, ... то проблеми виникають рідко²⁸.

Успішні батьки чітко зрозуміли, що не так то легко виховувати дітей в оточенні, оскверненому злом. Тому вони роблять обдумані кроки, щоб впливати якнайкраще. Вивчаються моральні принципи. Вдома є хороші книги, і їх читають. Перегляд телевізора контролюється. Звучить хороша й надихаюча музика. Та найважливіше—читання й обговорення Писань використовується, щоб допомогти у розвитку духовного мислення.

В успішних сім'ях святих останніх днів батьки навчають своїх дітей розуміти, що таке віра в Бога, покаяння, хрищення і дар Святого Духа. (Див. УЗ 68:25).

Сімейна молитва в таких сім'ях є постійною практикою. Через молитву виявляється вдячність за благословення, а також смиренне визнання того, що тільки від Всемогутнього Бога отримуються сила, засоби для існування та підтримка.

Справді мудро і правильно сказано, що сім'ї, які разом стоять на колінах, стоять на повний зріст перед Господом!²⁹

Дітям потрібно знати, хто вони є у вічному розумінні їхньої ідентичності. Їм потрібно знати, що у них є вічний Небесний Батько, на Якого вони можуть покладатися, до Якого вони можуть молитися і від Якого вони можуть отримувати скерування. Їм потрібно знати, звідки вони прийшли, аби їхнє життя мало зміст і мету.

Дітей необхідно навчити молитися, покладатися на Господа, коли вони шукають скерування, та висловлювати вдячність за благословення, які в них є. Я згадую, як ставав навколiшки поряд з нашими дітьми, допомагаючи їм промовляти їхні молитви.

Діти повинні бути навчені відрізняти правильне від неправильного. Вони можуть і повинні засвоїти заповіді Бога. Вони повинні бути навчені, що погано красти, брехати, обдурювати або задрити іншим через те, що ті мають.

Діти повинні бути навчені виконувати домашні обов'язки. Їм слід засвоїти, що чесна праця розвиває в них гідність і самоповагу. Вони мають навчитися отримувати задоволення від роботи і добре виконувати її.

Час дозвілля для дітей повинен бути використаний для змістовних, позитивних занять³⁰.

Відповідно до церковної програми домашнього вечора, яка призначена для зміцнення і захисту сім'ї, один вечір кожного тижня має виділятися для того, щоб батьки і матері збирали своїх синів і дочок навколо себе вдома³¹.

Євангельські принципи можуть поступово засвоюватися завдяки ефективному проведенню домашніх сімейних вечорів, під час яких молодь буде зміцнюватися, щоб їй не потрібно було боятися за своє майбутнє. Таке навчання повинно відбуватися з вірою, свідченням та оптимізмом³².

Підтримувати свою сім'ю у належному стані означає виконувати заповіді Бога. Це приносить злагоду й любов. ... Це досягається завдяки щоденній сімейній молитві. Це досягається завдяки навчанню своєї сім'ї, націленому на розуміння євангелії Ісуса Христа. Це досягається, коли кожний член сім'ї виконує заповіді Бога. Це ... досягається, коли члени сім'ї гідні отримати храмову рекомендацію, коли всі члени вашої сім'ї отримали обряди

піднесення і ваша сім'я запечатана разом на вічність. Це досягається, якщо бути вільними від надмірного боргу і якщо члени сім'ї платять чесну десятину й пожертвування³³.

5

Бог відкрив, що сім'я може існувати й після смерті.

Любов, яку ми відчуваємо тут, є не скороминущою тінню, а тією реальністю, що єднає сім'ї разом на час і на вічність³⁴.

Через Джозефа Сміта Бог Небесний відкрив істину про те, що сім'я може існувати й після смерті—наша симпатія, прихильність і любов одне до одного можуть існувати вічно³⁵.

Жодна жертва не є надто великою заради благословень вічного шлюбу. Для більшості з нас дістатися у храм легко і, можливо, настільки зручно, що благословення приймаються надто небало. Як і в інших питаннях, що стосуються відданого життя за євангелією, бути одруженими в Господній спосіб вимагає, щоб ми відринули від себе нечестя—те, що від світу,—і рішуче виконували волю нашого Батька. Цим виявом віри ми показуємо свою любов до Бога і свою турботу про ще не народжених нащадків. Сім'я є нашим найбільшим джерелом радості в цьому житті, так може бути і у вічності³⁶.

Дім і сім'я. Які чудові спогади зринають у нашій душі вже від самого згадування цих дорогих серцю слів! Дозвольте мені побажати вам, молячись і з усією палкістю свого серця, щоб ви могли відчути невимовну радість і задоволення, які приносить шановане батьківство. Ви втратите одну з найбезмежніших радостей цього життя й вічності, якщо навмисно уникаєте обов'язків батьківства і створення сім'ї. Як було відкрито через пророка Джозефа Сміта, чудова концепція стосовно дому і тривалості сімейних стосунків лежить в самій основі нашого щастя тут і у світі прийдешньому³⁷.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон навчав: “З погляду вічності, спасіння—це сімейна справа” (підрозділ 1). Що це означає для вас? Що можуть члени сім’ї робити для спасіння одне одного?
- Вивчаючи пораду Президента Бенсона у підрозділі 2, поміркуйте, як вона стосується того, що ми називаємо “секретом щасливого шлюбу”. Чому, на вашу думку, цей “секрет” веде до щастя?
- Подумайте над словами Президента Бенсона, вміщеними у підрозділі 3, про те, що практикують успішні сім’ї. Як саме це зміцнює сім’ї? Поміркуйте, як ви можете дотримуватися цієї поради.
- Як ви вважаєте, чому сім’я є “найкращим місцем, де її члени можуть поступово засвоїти вічні цінності”? (Див. підрозділ 4, звернувши увагу на конкретну пораду Президента Бенсона стосовно навчання в сім’ї). Чи спостерігали ви, як члени сім’ї допомагали одне одному у вивченні євангельських принципів?
- Президент Бенсон свідчив, що сім’ї можуть “існувати й після смерті” (підрозділ 5). Які до вас приходять думки й почуття, коли ви розмірковуєте над цією істиною? Які “чудові спогади” приходять до вас, коли ви згадуєте про дім і сім’ю?

Відповідні уривки з Писань

Псалми 127:3–5; 1 Коринтянам 11:11; 3 Нефій 18:21; УЗ 49:15; 132:18–19; див. також “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129

Допомога у вивченні

“Ви найкраще навчаєте євангелії, коли вас учить Святий Дух. Завжди починайте навчання євангелії з молитви, щоб Святий Дух допомагав вам учитися” (*Проповідуйте Мою євангелію* [2005], с. 18).

Посилання

1. In Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 363.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 493.
3. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 126.
4. In Derin Head Rodriguez, “Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, *Ensign*, Mar. 1987, 20.
5. In “Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, 14.
6. Див. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 179.
7. Barbara Benson Walker, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 179.
8. Mark Amussen Benson, in “Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, 20.
9. Reed Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 140.
10. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
11. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 178.
12. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 126.
13. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 327.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 489.
15. In Conference Report, Apr. 1949, 198.
16. In Conference Report, Oct. 1953, 122.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 521.
18. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, *Ensign*, Nov. 1982, 59.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 534.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 534.
21. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, 59, 60.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), 209–210.
23. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, 59.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 491.
25. “To the Youth of the Noble Birthright”, *Ensign*, May 1986, 43.
26. “Great Things Required of Their Fathers”, *Ensign*, May 1981, 34.
27. “Counsel to the Saints”, *Ensign*, May 1984, 6.
28. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, 59.
29. “Counsel to the Saints”, 6–7.
30. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, 60.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 528.
32. “May the Kingdom of God Go Forth”, *Ensign*, May 1978, 33.
33. “Great Things Required of Their Fathers”, 36.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 492.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 490.
36. “This Is a Day of Sacrifice”, *Ensign*, May 1979, 33–34.
37. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 491–492.

Езра Тефт Бенсон зі своїми синами, Рідом і Марком

Священні покликання батьків і матерів

*“Давайте будемо вірними цьому
важливому зобов’язанню батьківства,
цього священному зобов’язанню”.*

З життя Езри Тефта Бенсона

Словом і прикладом, удома і по всьому світу, у Церкві і на людях Президент Езра Тефт Бенсон навчав, як важливо бути хорошими батьками. “Виховуйте своїх дітей з любов’ю і за вказівками від Господа,—сказав він¹.—Бог покладає на батьків відповідальність за їхнє управління у вихованні їхньої сім’ї. Це—найсвященніша відповідальність”².

Президент Бенсон зі своєю дружиною, Флорою, тісно співпрацювали у виконанні своїх священних батьківських обов’язків. Вони “підходили до виконання цього завдання—виховання сім’ї—з енергією та ентузіазмом”³. Вони часто радилися між собою стосовно своїх дітей та інших питань. “Я міг бачити, що поряд зі мною є духовно сприйнятлива жінка”,—сказав Президент Бенсон⁴.

Вони працювали разом, щоб створити дім, де б їхні діти могли зростати і навчатися—і де б їхнім дітям хотілося бути. “Мені хотілося бути вдома, а не десь інде,—сказав їхній син Марк.— Там був прихисток від бурі. Мати була, так би мовити, захисним елементом, а тато—силою”⁵.

Президент і сестра Бенсон підходили до виконання своїх батьківських обов’язків з молитвою. Марк сказав: “У матері було більше віри, ніж у будь-кого з усіх знайомих мені жінок. ... Я ніколи в житті не бачив, щоб молилися стільки, скільки молилася вона. Вона відразу ж ставала на коліна, щоб помолитися про

дітей, і не мало значення, було це у випадку екзамену в школі чи бійки на шкільному подвір'ї. Вона і батько мали ту просту віру”⁶.

Президент Бенсон, виконуючи церковні обов'язки, часто перебував далеко від дому, тому Флора брала на себе велику відповідальність з виховання і навчання їхніх шістьох дітей. Вона насолоджувалася роллю матері. “Родина—ось що є центром наших земних уподобань”,—сказала вона⁷. Марк згадував: “Мати всім серцем любила родину. І вона любила нас, і не тому, що то було її обов'язком, а тому, що це було її життям”⁸. Висловлюючи свої почуття про важливість материнства, Флора писала: “Якщо ви хочете знайти велич, не йдіть до трону, йдіть до колиски. Матір наділена могутньою силою. Це вона виховує серце, направляє життя і формує характер”⁹.

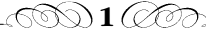
Коли Президент Бенсон був далеко від дому, він завжди шукав спосіб наглядати за своєю сім'єю і зміцнювати її. Він підтримував постійний зв'язок з ними по телефону і через листування. Коли ж він був вдома, то проводив з ними якомога більше часу. Він часто розповідав історію про “одного зайнятого батька, який так пояснював, чому він годинами грає зі своїм сином у м'яча: “Нехай краще у мене болить спина тепер, ніж серце потім”¹⁰.

Він також проводив багато часу індивідуально з кожною своєю дитиною. Марк згадував, як батько повіз його до Солт-Лейк-Сіті, Юта, щоб показати лікарю-спеціалісту: “Яке це було задоволення—бути з татом, тільки він і я! Ми говорили про все, про що я тільки хотів. Ще навіть хлопчиком я знав, що тато любить мене, бо він був зі мною і допомагав ставати кращим”¹¹.

Якщо була можливість, Президент Бенсон брав у поїздки з собою і своїх дітей. У березні 1948 року він взяв свою доньку Бонні, якій тоді було сім років, у Небраску, де проходила нарада з питань сільського господарства. “Представники преси були настільки вражені статечністю цієї маленької дівчинки і дуже незвичайним прикладом батька, який взяв таку малу дитину в таку довгу поїздку, щоб відвідати офіційний захід такого високого рівня, що фотографія Бонні вже наступного ранку була на першій сторінці [газети]. Однак для Президента Бенсона цей епізод не був чимось рідкісним. Він часто брав дітей з собою

у замиські поїздки, що сприяло і зміцненню добрих стосунків, і освіті дітей”¹².

Учення Езри Тефта Бенсона

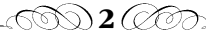

Батьківське покликання—вічне.

Батьки, у вас є вічне покликання, від якого ви ніколи не звільняєтесь. Покликання в Церкві, якими б вони не були важливими, за своєю природою є такими, що даються лише на певний період часу, а потім від них належним чином звільняють. Але батьківське покликання є вічним і його важливість непідвладна часу. Це покликання як на час, так і на вічність¹³.

Для нас прикладом, або взірцем, батьківства є наш Небесний Батько. Як Він працює зі Своїми дітьми? А щоб дізнатися про це, звичайно ж, [батькам] потрібно буде дізнатися щось про євангелію, цей великий план Господа¹⁴.

Для чоловіка немає покликання такого ж високого, як те, щоб бути праведним патріархом, одружитися в домі Господа, головувати над Своїми дітьми. Навіть Сам Елогим хоче, щоб ми зверталися до Нього так: “Батьку наш, Який на небесах” (Матвій 6:9; 3 Нефій 13:9)¹⁵.

Батьки забезпечують духовне провідництво у своїх сім'ях.

У батька повинно бути жадання й прагнення благословляти свою сім'ю, йти до Господа, роздумувати над словами Господа і жити за Духом, щоб знати думку й волю Господа і те, що він повинен робити, аби керувати своєю сім'єю¹⁶.

[Батьки], на вас лежить священна відповідальність забезпечувати духовне провідництво у своїй сім'ї.

У брошурі, яка кілька років тому була видана Радою Дванадцятьох, ми сказали наступне: “Батьківство—це провідництво, це найважливіший вид провідництва. Так було завжди; так і буде завжди. Батьки, з допомогою, порадою і заохоченням

з боку вашої вічної супутниці, ви головуєте в сім'ї” (*Father, Consider Your Ways* [pamphlet, 1973], 4–5). ...

З любов'ю в серці до батьків в Ізраїлі я хотів би запропонувати 10 конкретних шляхів, якими батьки можуть забезпечувати духовне провідництво для своїх дітей:

1. Давайте батьківські благословення своїм дітям. Христить і конфірмайте своїх дітей. Висвячуйте своїх синів у священство. Це стане духовно незабутніми моментами в житті ваших дітей.

2. Особисто керуйте сімейними молитвами, щоденним читанням Писань і щотижневим проведенням домашніх сімейних вечорів. Ваша особиста залученість вказуватиме вашим дітям, якими дійсно важливими є ці заходи.

3. Коли це тільки можливо, відвідайте церковні збори разом із сім'єю. Сімейне поклоніння Богу під вашим керівництвом є надзвичайно необхідним для духовного благополуччя ваших дітей.

4. Влаштовуйте зі своїми дітьми зустрічі на кшталт “тато-донька” і “батько і син”. ...

5. Встановлюйте традиції проводити відпустки, здійснювати подорожі та робити прогулянки всією сім'єю. Спогади про них ніколи не зітруться з пам'яті ваших дітей.

6. Регулярно розмовляйте з кожним зі своїх дітей наодинці. Давайте їм можливість поговорити про те, про що б вони хотіли. Навчайте їх євангельським принципам. Навчайте їх справжнім цінностям. Кажіть їм, що любите їх. Те, що ви проводите особистий час зі своїми дітьми, буде вказувати їм, якими є ваші пріоритети.

7. Навчайте своїх дітей працювати і показуйте їм цінність праці, яка докладається для досягнення гідної цілі. ...

8. Привчайте у своїх сім'ях до хорошої музики, літератури та справжнього мистецтва. Дім, в якому панує дух вишуканості й краси, благословить життя ваших дітей назавжди.

9. Якщо дозволяє відстань, регулярно відвідайте храм зі своєю дружиною. Потім ваші діти будуть краще розуміти важливість храмового шлюбу і храмових обітниць та вічних сімей.

“Регулярно розмовляйте з кожним зі своїх дітей наодинці”.

10. Нехай ваші діти бачать вашу радість і задоволення від служіння для Церкви. Діти можуть теж це відчутти, тому й вони хотітимуть служити в Церкві і любитимуть царство.

О чоловіки і батьки в Ізраїлі, ви так багато можете зробити для спасіння і піднесення ваших сімей! Ваші обов'язки є такими важливими!¹⁷

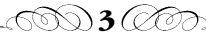
Іноді ми чуємо розповіді про чоловіків, навіть у Церкві, які вважають, що позиція голови сім'ї якимось чином визначає вищість їхньої ролі і дозволяє їм диктувати та висувати вимоги до своєї сім'ї.

Апостол Павло зазначає, що “чоловік—голова дружини, як і Христос—Голова Церкви” (Ефесянам 5:23; курсив додано). Це є тією моделлю, якої ми маємо дотримуватися у головуванні над своєю сім'єю. Ми не відчуваємо, що Спаситель веде Церкву жорсткою або недоброю рукою. Ми не відчуваємо, що Спаситель ставиться до Своєї Церкви з неповагою чи зневагою. Ми не відчуваємо, що Спаситель вдається до сили чи примусу, аби досягнути Своїх цілей. Ніде ми не бачимо, щоб Спаситель робив щось інше, крім того, що направляє, надихає, втішає і підносить Церкву. Брати, я кажу вам з усією відповідальністю,

що Він є тим взірцем, якого ми повинні дотримуватися, беручи на себе духовний провід в наших сім'ях¹⁸.

Як патріарх у своїй сім'ї, ви маєте велику відповідальність—взяти на себе провідництво у роботі зі своїми дітьми. Ви повинні створити дім, в якому може перебувати Дух Господа. ...

Ваші доми мають бути небесами, і в них ваша сім'я має відчувати мир і радість. Безумовно, жодна дитина не повинна боятися свого батька, особливо якщо той батько—носіє священства. Обов'язок батька—зробити свій дім місцем щастя й радості. ... Могутній вплив праведних батьків через приклад, дисциплінування й навчання, виховання й любов є просто необхідним для духовного благополуччя [їхніх] дітей¹⁹.

Роль матері встановлена Богом.

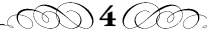
[Матері] є, або повинні бути, самим серцем і душею сім'ї. Не існує більш священного слова у світських або святих писаннях, ніж слово *мати*. Не існує більш благородної роботи, ніж та, яку виконує хороша й богобоязненна мати.

Бог встановив, щоб у вічній сім'ї батьки головували над сім'єю. Батьки мають забезпечувати, любити, навчати і направляти. Роль матері також встановлена Богом. Матері мають зачинати дітей, народжувати, вигодовувати, любити та навчати їх. Так сказано в одкровеннях²⁰.

Ми усвідомлюємо, що дехто з жінок, не зі своєї вини, не можуть народжувати дітей. Цим милим сестрам кожний пророк Бога пообіцяв, що вони будуть благословенні дітьми у вічностях і що їм не буде відмовлено у потомстві.

Завдяки чистій вірі, молитвам, сповненим благань, пощенню та особливим благословенням в житті багатьох з цих милих сестер та їхніх благородних супутників поряд відбулися чудеса і вони були благословенні дітьми. Інші з молитвою вирішили усиновити дітей. Ми хвалимо ці чудові пари за ті жертви і любов, які вони віддали тим дітям, яких [вони] вибрали, щоб назвати [своїми] рідними²¹.

Нехай же Бог благословить наших прекрасних матерів. Ми молимося за вас. Ми підтримуємо вас. Ми шануємо вас, бо ви народжуєте, вигодовуєте, навчаєте і любите для вічності. Я обіцяю вам благословення небесні та “усе, що має ... Батько” (див. УЗ 84:38), якщо ви звеличуєте найблагородніше з усіх покликань— покликання матері в Сіоні²².

Матері повинні любити, навчати своїх дітей та ефективно проводити з ними час.

Матері в Сіоні, ваші Богом дані ролі є такими необхідними для вашого власного піднесення і спасіння та піднесення вашої сім'ї. Дитині потрібна мати більше за все, що можна купити за гроші. Проведення часу з вашими дітьми є найбільшим даром для всіх²³.

З любов'ю в серці до матерів в Сіоні я хотів би зараз запропонувати 10 конкретних шляхів, як наші матері можуть ефективно проводити час зі своїми дітьми.

[Перше], коли це можливо, будьте на перехрестях, коли ваші діти повертаються додому або йдуть з дому: коли вони йдуть у школу і повертаються з неї, коли вони йдуть на побачення й повертаються з них, коли вони приводять додому друзів. Будьте на цих перехрестях незалежно від того, вашим дітям 6 чи 16. ...

Друге, матері, виділяйте час, щоб стати справжніми друзями для своїх дітей. Слухайте своїх дітей, слухайте по-справжньому. Розмовляйте з ними, смійтеся й жартуйте з ними, співайте з ними, грайтеся з ними, плачте з ними, обнімайте їх, чесно хваліть їх. Так, регулярно проводьте час наодинці з кожною дитиною. Будьте справжнім другом для своїх дітей.

Третє, знаходьте час, щоб почитати своїм дітям. Починаючи з колиски, читайте своїм синам і дочкам. ... Ви прищепите любов до хорошої літератури і справжню любов до Писань, якщо будете регулярно читати своїм дітям.

Четверте, знаходьте час, щоб погратися зі своїми дітьми. Сімейні молитви під керівництвом батька повинні проводитися вранці і ввечері. Нехай ваші діти відчують вашу віру, коли ви

“Знаходьте час, щоб почитати своїм дітям”.

просите для них благословень з небес. ... Нехай ваші діти беруть участь у сімейних молитвах і моляться особисто та відчувають радість, промовляючи зворушливі слова до свого Небесного Батька.

П'яте, щотижня виділяйте час для проведення змістовного домашнього сімейного вечора. Нехай в ньому активну участь беруть ваші діти. Навчайте їх правильних принципів. Зробіть це однією з ваших сімейних традицій. ...

Шосте, виділяйте час, щоб якомога частіше бути разом, споживаючи їжу. Це робити нелегко, коли діти дорослішають і стають більш зайнятими в житті. Але приємна розмова, обмін планами на день і розповідь про справи на день, а також особливі моменти для навчання відбуваються під час прийняття їжі, оскільки батьки і діти прагнуть цього.

Сьоме, виділяйте час, щоб кожного дня разом з сім'єю читати Писання. ... Читання Книги Мормона сім'єю особливо буде приносити дедалі більшу духовність у ваш дім і буде давати як батькам, так і дітям силу, щоб протистояти спокусі та мати Святого Духа своїм постійним напарником. Я обіцяю вам, що Книга Мормона змінить життя вашої сім'ї.

Восьме, виділяйте час, аби робити щось всією сім'єю. Зробіть сімейні прогулянки, пікніки, святкування днів народження й подорожі особливим часом і тим, що залишає по собі незабутні спогади. Завжди, коли є можливість, відвідайте сім'єю заходи, в яких бере участь хтось із членів сім'ї, наприклад, шкільну виставу, гру з м'ячем, виступ, концерт. Відвідайте разом церковні збори, якщо можливо, сидіть разом всією сім'єю. Матері, які допомагають сім'ям разом молитися і грати, [Допоможуть їм] залишатися разом і навечно благословлять життя дітей.

Дев'яте, матері, знаходьте час навчати своїх дітей. Не пропускайте моментів для навчання під час споживання їжі; у випадкових ситуаціях або спеціально вибравши час і сівши з дітьми разом; біля ліжка в кінці дня або під час ранкової прогулянки. ...

Любов матері до своїх дітей та її турбота й молитви про них є найважливішими складовими в її навчанні. Навчайте дітей євангельським принципам. Навчайте їх, що варто бути хорощими. Навчайте їх, що в гріху немає безпеки. Навчайте їх любити євангелію Ісуса Христа і свідчити про її божественність.

Навчайте своїх синів і дочок скромності і навчайте їх поважати чоловіків і жінок. Навчайте своїх дітей про статеву чистоту, норми прийнятних побачень, храмовий шлюб, місіонерське служіння та важливість прийняття і звеличування церковних покликань.

Навчайте їх любити працю й цінувати хорошу освіту.

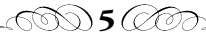
Навчайте їх про те, як важливо вибирати правильні розваги, у т.ч. відповідні кіно- і відеофільми, музику, книги та журнали. Говоріть з ними про зло порнографії та наркотиків і навчайте їх цінності чистого життя.

Так, матері, навчайте своїх дітей євангелії у ваших домівках, біля вашого сімейного вогнища. Це найефективніше навчання, яке будь-коли проходитимуть ваші діти. ...

Десяте, і останнє, матері, знаходьте час, щоб по-справжньому любити своїх малих дітей. Материнська безумовна любов нагадує любов Христову.

Вашим дітям-підліткам також потрібна така ж любов і така ж увага. Здається, багатьом матерям і батькам легше виявляти любов до своїх дітей, коли ті малі, але важче, коли ті дорослішають. Подолайте це з молитвою. Між поколіннями не повинно бути провалля. А ключем до цього є любов. Наша молодь потребує любові та уваги, а не потурання. Їм потрібні від матерів та батьків співчуття й розуміння, а не байдужість. Їм потрібно, щоб батьки проводили з ними час. Материнське навчання з добротою та її любові і довіра до підлітка-сина чи дочки можуть у буквальному розумінні спасти їх від злочестивого світу²⁴.

Ви знаєте одну з причин, чому праведні матері так люблять своїх дітей? Бо вони так багато жертвують заради них. Ми любимо те, заради чого жертвуємо, і ми жертвуємо заради того, що любимо²⁵.

Батьки мають працювати разом в єдності й любові, виховуючи своїх дітей.

Чоловіки та їхні дружини, як співтворці, мають з великим бажанням та з молитвою запрошувати дітей у свої сім'ї. ... Благословенні той чоловік і його дружина, в сім'ї яких є діти. Найвищі радості та найбільші благословення в житті пов'язані з сім'єю, батьківством та жертвуванням. Прихід цих чудових духів у сім'ю вартий практично будь-якого жертвування²⁶.

Якщо батьки у партнерстві, у любові та єдності виконують свою небом доручену відповідальність, а діти відповідають їм з любов'ю і послухом, то до них приходить велика радість²⁷.

Боже, допоможи нам підтримувати одне одного. Нехай це розпочинається в наших домівках, коли ми підтримуємо наші сім'ї. Нехай там відчуваються відданість, єдність, любов і взаємоповага. Нехай чоловіки будуть прихильні до своїх дружин, вірні їм, люблять їх, стараються полегшити їхні тягарі та розділити відповідальність за піклування, навчання й виховання дітей. Нехай матері і дружини виявляють готовність допомагати своїм чоловікам, надихають і підтримують їх у виконанні їхніх обов'язків у священстві та будуть відданими і вірними тим покликанням, які приходять до них від священства Бога²⁸.

Будьмо ж вірними цьому великому обов'язку батьківства, цьому священному обов'язку, щоб ми могли надійно зміцнювати свої сім'ї на вічних принципах і щоб нам не жалкувати. Ніколи не будьмо [віроломними] зрадниками великої довіри, виявленої нам. Давайте завжди пам'ятати, що ці духи, які прийшли в наші сім'ї, є вибраними духами²⁹.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон сказав: “Для нас прикладом, або взірцем, батьківства є наш Небесний Батько” (підрозділ 1). Як саме земні батьки можуть наслідувати приклад, поданий Небесний Батьком?
- Поміркуйте над списком Президента Бенсона з “10 конкретних шляхів, якими батьки можуть забезпечувати духовне провідництво для своїх дітей” (підрозділ 2). Як, на вашу думку, виконання кожної з цих рекомендацій може вплинути на дітей?
- Президент Бенсон заявив: “Не існує більш благородної роботи, ніж та, яку виконує хороша й богобоязненна мати” (підрозділ 3). Які приклади благородного материнства ви бачили? Оскільки у світі ставлення до материнства змінюється, то що ми можемо зробити для захисту благородних і священних обов'язків матерів?
- Яку користь приносить спільне проведення часу батьків і дітей? (Приклади див. у підрозділі 4).
- Які благословення приходять в сім'ю, якщо батьки об'єднані у виконанні своїх обов'язків? (Див. підрозділ 5). Що можуть робити батьки і матері для своєї більшої єдності? Як саме можуть батьки-одинаки і матері-одиначки отримувати потрібну їм силу для виконання своїх обов'язків?

Відповідні уривки з Писань

Приповісті 22:6; Ефесянам 6:4; Мосія 4:14–15; Алма 56:45–48; 3 Нефій 22:13; див. також “Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129

Допомога вчителю

“Якщо ви готуетесь духовно і визнаєте, що вас навчає Господь, то станете знаряддям в Його руках”. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, *Ensign*, Nov. 1982, 60; курсив видалено з оригіналу.

Посилання

1. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, *Ensign*, Nov. 1982, 60; курсив видалено з оригіналу.
2. “Fundamentals of Enduring Family Relationships”, 59.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 127.
4. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 141.
5. Mark Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
6. Mark Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 139.
7. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 134.
8. Mark Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
9. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 130.
10. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 134.
11. Mark Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 138.
12. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 165.
13. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), 205.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 503.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 496.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 511.
17. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 208, 212–213.
18. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 209.
19. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 211.
20. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 215.
21. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 216.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 222.
23. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 217.
24. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 218–221.
25. “Jesus Christ—Gifts and Expectations”, *Ensign*, Dec. 1988, 6.
26. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 216.
27. “Counsel to the Saints”, *Ensign*, May 1984, 6.
28. In Conference Report, Oct. 1951, 155.
29. In Conference Report, Oct. 1953, 123.

Літні люди в Церкві

“Нехай ці золоті роки будуть вашими найкращими роками, коли ви живете повним життям, в любові і служінні. І Бог благословить тих, хто служить вам, задовольняючи ваші потреби—вашу сім’ю, ваших друзів і ваших товаришів та провідників у Церкві”.

З життя Езри Тефта Бенсона

Езрі Тефту Бенсону було 86 років, коли він став Президентом Церкви. Він розумів ті радості й труднощі, що приходять з віком. Серед його радощів було постійне спілкування зі своєю дружиною, Флорою. Ця пара відсвяткувала 60-річчя свого шлюбу, коли він перший рік був Президентом Церкви. Вони насолоджувалися товариством одне одного і відвідували разом храм майже кожної п’ятниці вранці. Під час святкування його 87-го дня народження хтось запитав Президента Бенсона про те, у чому секрет його довгого, щасливого шлюбу. “Перш ніж він встиг відповісти, сестра Бенсон сказала не без гумору, проте з натяком: “Він має хорошу дружину”¹.

У своєму похилому віці Президент і сестра Бенсон любили проводити час зі своїми дітьми та онуками, і їхня сім’я й далі навчалася з їхнього прикладу. “Одна їхня онука жила зі своїми дідусям і бабусям майже всі перші вісімнадцять місяців його президентства в Церкві, і на їхнє прохання часто подорожувала з ними, щоб допомагати та задовольняти їхні особисті потреби. Вона була очевидцем того, як її дідуся і бабуся поводитися вдома: їхні побачення за морозивом у вітальні; як вони сиділи на дивані і трималися за руки, коли віддавалися спогадам, співали і сміялися разом; добросердечні розмови, які вони вели з домашніми вчителями та іншими, хто до них приходив”².

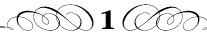

“Я маю особливі почуття до літніх людей. ... Я відчуваю, що певною мірою розумію їх, бо я й сам один з них”.

Онуки усвідомлювали, яким великим благословенням було відчувати вплив мудрих та люблячих дідуся і бабуся. “Одна онука написала про свою вдячність після того, як Президент Бенсон дав пораду їй з чоловіком стосовно одного важливого рішення. “Ми запитали, якою є твоя думка, і ти відповів: “Моліться про це. Я вірю, що ви приймете правильне рішення”. Твоя віра в нас дала нам ще більше впевненості”³.

Для генеральної конференції, яка відбулася відразу після його 90-го дня народження, Президент Бенсон підготував звернення безпосередньо до “літніх людей в Церкві та їхніх сімей і тих, хто задовольняє їхні потреби”. У вступі він виклав власний погляд на цю тему: “Я маю особливі почуття до літніх людей—до цієї дивовижної групи чоловіків і жінок. Я відчуваю, що певною мірою розумію їх, бо я й сам один з них”⁴.

Учення Езри Тефта Бенсона

Господь знає і любить літніх людей і поклав на них багато зі Своїх найважливіших обов'язків.

Господь знає і любить літніх людей серед Свого народу. Так було завжди, і на них Він поклав багато зі Своїх найважливіших обов'язків. У різних розподілах Він направляє Свій народ через пророків, які були у своїх вже немолодих літах. Йому потрібні були мудрість і досвід, які приходять з віком, натхненне скерування від тих, чия відданість Його евангелії була перевірена впродовж довгих років.

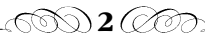
Господь благословив Сару в її похилому віці народити дитя Аврааму. Можливо, найважливішу свою проповідь царь Веніямин виголосив тоді, коли був дуже старим і стояв уже на порозі смерті. Він справді був зняряддям у руках Господа, оскільки був здатний вести і встановлювати мир серед свого народу.

Багато інших чоловіків і жінок упродовж усіх віків виконували велику роботу, коли виходили на служіння Господу та Його дітям, навіть у свої похилі літа.

У нашому розподілі багато з покликаних Господом пророків були покликані, коли їм було за сімдесят або вісімдесят, або навіть і більше. Як же Господь знає й любить Своїх дітей, які ділилися власним досвідом, набутиим упродовж багатьох років!

Ми любимо вас, літніх людей, у Церкві! Ви належите до найбільш зростаючого сегменту нашого населення сьогодні у світі, а також і в Церкві.

Ми хочемо, щоб ваші золоті роки були чудовими і ви отримували винагороду. Ми молимося про те, щоб ви відчували радість життя, прожитого недаремно, життя, сповненого приемними спогадами і навіть більшими очікуваннями, що приходять завдяки Христовій Спокуті. Ми сподіваємося, що ви відчуватимете мир, який Господь пообіцяв тим, хто й далі старається виконувати Його заповіді і наслідувати Його приклад. Ми сподіваємося, що ваші дні наповнені справами, які слід зробити, і у вас є можливість віддатися служінню іншим, тим, кому не повезло так, як вам. “Старші” майже завжди означає “кращі”, оскільки багатства вашої мудрості й досвіду можуть і далі збільшуватися та примножуватися, коли ви допомагаєте іншим⁵.

Ми можемо з користю прожити більшість років свого похилого віку.

Дозвольте нам запропонувати вісім сфер, де ми можемо з користю прожити більшість років свого похилого віку

1. *Виконуйте роботу в храмі й часто його відвідуйте.* Ми, старші люди, повинні направити свою енергію не лише на те, щоб благословляти своїх предків, але й зробити все, що тільки від нас залежить, аби всі наші нащадки могли отримати обряди піднесення в храмі. Працюйте зі своїми сім'ями; давайте поради тим, хто, можливо, ще не має бажання підготуватися до цього, і моліться про них.

Ми закликаємо всіх, хто може, відвідувати храм часто і приймати покликання служити в храмі, якщо дозволяють сили, здоров'я та відстань. Ми розраховуємо на вашу допомогу в храмовому служінні. Оскільки збільшується кількість храмів, нам потрібно, щоб більше наших членів Церкви готували себе для

цього прекрасного служіння. Ми з сестрою Бенсон дуже вдячні за те, що майже щотижня можемо разом відвідувати храм. Яке ж це благословення в нашому житті!

2. Збирайте і записуйте свої сімейні історії. Ми закликаємо вас з усією наполегливістю збирати й записувати особисті й сімейні історії. У дуже багатьох випадках тільки ви знаєте історію дорогих вам людей, пам'ятаєте їх, а також дати й події. У деяких ситуаціях саме ви є сімейною історією. Не багато є способів, які б краще зберегли ваш спадок, ніж те, що ви будете збирати й записувати ваші історії.

3. Залучайтеся до місіонерського служіння. Нам потрібно мати більшу кількість літніх місіонерів для місіонерського служіння. Якщо дозволяють здоров'я та можливості, ми закликаємо ще сотні наших пар владнати своє життя і свої справи та вирушити на місію. Як же ви нам потрібні на місіонерській ниві! Ви здатні виконувати місіонерське служіння в ті способи, в які не можете це робити наші молоді місіонери.

Я вдячний за те, що дві мої овдовілі сестри змогли служити як місіонери-напарниці разом в Англії. Їм було шістдесят вісім і сімдесят три роки, коли вони були покликані, і обидві вони отримали дивовижний досвід.

Який це приклад і яке благословення для нащадків сім'ї, якщо дідусь і бабуся служать на місії. Більшість літніх пар, які вирушають на місію, зміцнюються і відновлюються завдяки місіонерському служінню. У цьому святому виді служіння багато хто освячується й відчуває радість від того, що приносить іншим знання про повноту евангелії Ісуса Христа. ...

4. Керуйте зміцненням сімейної єдності. Ми закликаємо всіх літніх членів Церкви, щоб вони, коли це можливо, збирали свої сім'ї разом. Допмагайте їм бути згуртованими. Керуйте сімейними зустрічами. Запровадьте зустрічі всією сім'єю, на яких би можна було відчувати близькість у стосунках та дізнатися про сімейний спадок. Деякі з моїх найпрекрасніших спогадів пов'язані з проведенням зустрічей та зібрань нашої власної сім'ї. Підтримуйте чудові сімейні традиції, які об'єднуюватимуть вас разом вічно. Роблячи так, ми можемо створити шматочок неба тут,

“Нехай ці золоті роки будуть вашими найкращими роками, коли ви живете повним життям, в любові і служінні”.

на землі, в наших окремих сім'ях. Урешті-решт, вічність буде лише розширенням життя праведної сім'ї.

5. *Приймайте і виконуйте церковні покликання.* Ми віримо, що всі літні спроможні члени Церкви зможуть прийняти покликання в Церкві і виконувати їх з гідністю. Я вдячний братам, яких знаю особисто, за те, що вони у свої сімдесят і вісімдесят з хвостиком служать єпископами і президентами філій. Як же нам потрібно від вас, тих, хто вже довго йде життєвою дорогою, мати пораду і відчутти ваш вплив! Нам всім треба чути про ваші успіхи і те, як ви справлялися з душевним болем, стражданнями чи розчаруваннями, стаючи сильнішими завдяки їм.

Для вас є багато можливостей служити у більшості організацій Церкви. У вас є час і надійний євангельський фундамент, що дозволяє вам виконувати чудову роботу. У стільки багатьох напрямках ви скеровуєте віддане служіння в Церкві! Ми дякуємо за все вами зроблене і молимося, щоб Господь зміцнив вас, аби ви зробили ще більше.

6. *Плануйте своє фінансове майбутнє.* Коли наближається час йти вам на пенсію і попереду ще десятиліття життя, ми пропонуємо всім нашим літнім членам Церкви ощадливо планувати витрати на роки, що наступлять після повної зайнятості. Уникаймо боргів, які не є необхідними. Ми також радимо бути обережними із заставами, навіть, якщо це стосується членів сім'ї, оскільки пенсійні кошти можуть опинитися під загрозою.

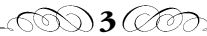
А ще більше будьте обережними у роки, що попереду, зі схемами “як швидко розбагатіти”, із заставою дому чи інвестуванням в сумнівні й ризиковані справи. Дійте обачно настільки, щоб заплановане на майбутнє життя не порушувалося одним чи низкою хибних фінансових рішень. Плануйте своє фінансове майбутнє завчасно, а потім дотримуйтеся цього плану.

7. *Служіть так, як служив би Христос.* Служіння, схоже на Христове, підносить. Знаючи це, ми закликаємо всіх спроможних літніх членів Церкви завзято долучатися до служіння іншим. Це може бути складовою процесу освячення. Господь пообіцяв, що ті, хто загубить своє життя, служачи іншим, знайде себе. Пророк Джозеф Сміт сказав нам, що ми повинні “витратити наше життя”, аби були досягнуті Господні цілі (УЗ 123:13).

Мир, радість і благословення прийдуть до тих, хто віддається служінню іншим. Так, ми високо цінуємо служіння, схоже на Христове, всіх людей, але особливо воно прекрасне в житті літніх людей.

8. *Залишайтеся в хорошій фізичній формі, будьте здоровими й активними.* Ми в захопленні від зусиль тих багатьох людей, які підтримують своє здоров'я у похилому віці. ...

Як же нам приємно бачити наших літніх людей, що залишаються бадьорими й активними! Якщо залишатися активними, то і розум, і тіло функціонують краще⁶.

Служіння іншим допомагає зцілити тих, хто втратив близьких чи боїться самотності.

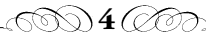
Тим, хто втратив свого чоловіка або свою дружину, ми також маємо виявляти нашу любов. Іноді в декого з вас може виникати

відчуття непотрібності й самотності, яке майже не під силу подолати. У дуже багатьох випадках це не повинно бути так. На додаток до восьми щойно згаданих пропозицій, ось кілька прикладів діяльності, які виявилися корисними для інших.

Ті, хто залишився самотнім, займають себе тим, що шиють ковдри для кожного з онуків, які одружуються, або для кожної дитини, яка народжується в сім'ї. Інші пишуть листи на дні народження або, коли можуть, відвідують школу чи спортивні події онуків. Дехто складає альбоми з фотографіями кожного з онуків, щоб подарувати на день народження. ...

Ми бачимо безліч інших наших вдів, які ... є волонтерами в лікарнях або займаються різними видами служіння у громадах. Так багато людей реалізують себе, допомагаючи іншим в такі способи.

Ключ до подолання самотності й почуття непотрібності для людини, яка є фізично дієздатною, — перестати зосереджуватися на собі й почати допомагати іншим, хто справді потребує допомоги. Ми обіцяємо тим, хто буде віддаватися такому служінню: до деякої міри ви будете зцілені від болю, викликаного втратою близьких, або від страху самотності. Щоб відчутти себе краще у своїй ситуації, треба покращити обставини когось іншого⁷.

У часи хвороби і болю ми можемо залишатися сильними у ставленні і в душі.

Тим, хто хворіє, терпить муки і страждає від мінливостей цього життя, ми виявляємо особливу любов і турботу. Наші серця звернені до вас, і наші молитви про вас. Пам'ятайте, що сказав батько Легій, благословляючи свого сина Якова, який зазнав страждань від рук своїх старших братів Ламана і Лемуїла. Він сказав: “Ти знаєш велич Бога; і Він освятить твої скорботи на твою користь” (2 Нефій 2:2). Те саме Він зробить і для вас.

Ми молимося про те, щоб ви й надалі старалися залишатися сильними у ставленні і в душі. Ми знаємо, що не завжди це легко. Ми молимося, щоб ті, хто допомагає вам робити те, що вам самим для себе зробити вже не по силі, робили це з любов'ю, ніжністю і турботою.

Ми сподіваємося, що ви будете й надалі приходити до хороших думок у своєму розумі та відчувати хороші почуття у своєму серці і швидко позбуватися тих думок і почуттів, які ранили вас і шкодять вам. Ми віримо, що ви молитесь щодня і навіть щогодини, якщо потрібно. Як навчає Книга Мормона, нам необхідно “жи[т]и в дякуванні щоденному за великі милості і благословення, якими [Бог] обдаровує вас” (Алма 34:38).

Ви побачите: щоденне читання Книги Мормона підніматиме ваш настрій, наблизитиме вас до Спасителя й допомагатиме вам краще вивчати євангелію, аби ви могли ділитися великими істинами з іншими людьми⁸.

Важливо, щоб сім'ї виявляли до своїх стареньких батьків і дідусів та бабусь любов, турботу й повагу, на які вони заслуговують.

А тепер дозвольте мені впродовж кількох хвилин звернутися до сімей цих людей похилого віку. Ми повторюємо за написаним у Псалмах: “Не кидай мене на час старости, коли зменшиться сила моя” (Псалми 71:9).

Ми закликаємо сім'ї виявляти до своїх стареньких батьків і дідусів та бабусь любов, турботу й повагу, на які вони заслуговують. Пам'ятаймо ж повеління з Писань про те, що ми повинні турбуватися про своїх домашніх, аби не бути “гіршими від невірного” (1 Тимофію 5:8). Я так вдячний за свою дорогу сім'ю і за турботу, яку вони з любов'ю вже стільки років виявляють до своїх батьків.

Пам'ятайте, що відповідальність за батьків і дідусів та бабусь лежить на нас і ми маємо якомога краще турбуватися про них. Якщо хтось із літніх людей не має сім'ї, щоб турбуватися про них, провідники священства і Товариства допомоги повинні зробити все можливе, аби задовольнити їхні потреби так само з любов'ю. Ми пропонуємо кілька пропозицій сім'ям людей похилого віку.

Відтоді як Господь написав Десять заповідей на кам'яних таблицях, Його слова з гори Синай лунають вже впродовж століть: “Шануй свого батька та матір свою” (Вихід 20:12).

Шанувати й поважати своїх батьків означає, що ми маємо велику пошану до них. Ми любимо, цінуємо їх і турбуємося про їхнє щастя та благополуччя. Ми ставимося до них з люб'язністю та дбайливою увагою. Ми прагнемо зрозуміти їхню точку зору. Звичайно ж, виконання батьківських праведних бажань і прохань також є виявом шанування.

Більш того, наші батьки заслуговують нашої шани й поваги вже за те, що дали нам життя. Крім цього, вони майже завжди приносили безліч жертв, турбуючись про нас і виховуючи нас з самого малечку й дитинства, забезпечуючи наші життєві потреби, доглядаючи нас, коли ми, зростаючи, хворіли і переживали емоційні стреси. У багатьох випадках вони надавали нам можливість отримати освіту і, певною мірою, вони розвивали нас. Ми багато чого дізналися і багато чому навчилися завдяки їхньому прикладу. Давайте ж завжди будемо їм вдячними і давайте цю вдячність виявляти.

Давайте також навчимося прощати своїх батьків, які, можливо, й робили помилки, виховуючи нас, але вони майже завжди робили все якнайкраще з того, що знали. Прощаймо їм завжди, бо ми також хочемо, щоб наші діти прощали нам за помилки, допущені нами.

Навіть коли наші батьки стають старенькими, ми повинні шанувати їх, залишаючи за ними свободу вибору і можливість бути незалежними якомога довше. Не забираймо від них можливість вибирати те, що вони все ще можуть вибирати. Деякі батьки у своєму похилому віці ще здатні жити самостійно й добре дбати про себе, і вони хотіли б цього. Якщо вони можуть, нехай так і буде.

Якщо ж їм все важче обходитися самим, тоді для допомоги їм можуть бути задіяні ресурси сім'ї, Церкви і громади. Коли літні люди вже нездатні самі піклуватися про себе, навіть маючи додаткову допомогу, тоді, якщо це можливо, за ними можуть доглядати в домі когось із членів сім'ї. У такій ситуації також можуть бути необхідні ресурси Церкви і громади.

Дуже важливою є роль доглядальників. Необхідно підтримувати і допомагати цим людям. Зазвичай це хтось із цього літнього подружжя або їхня середнього віку дочка, яка має

“Дідусі і бабусі можуть мати великий вплив на своїх онуків”.

піклуватися про своїх дітей, а також доглядати за старенькими матір'ю чи батьком⁹.

6

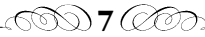
Ті, хто благословенні жити близько до своїх дідуся і бабусі та інших літніх людей, мають цю розкіш бути в їхньому товаристві і спілкуватися з ними.

Ми також сподіваємося, що, де це можливо, ви залучатимете літніх людей до сімейних заходів. Яка це радість для нас— бачити жвавих, чудових онуків з їхніми люблячими дідусем чи бабусею. Дітям подобаються такі моменти. Вони люблять, коли їхні дідусі і бабусі відвідують їх, коли вони разом обідають, проводять домашні сімейні вечори та інші особливі заходи. Це дає нагоди, щоб навчати, як шанувати, любити, поважати і турбуватися про тих, хто в літах.

Дідусі і бабусі можуть мати великий вплив на своїх онуків. Як правило, у них більше вільного часу і вони не такі зайняті, як батьки, тому вони можуть розкрити і читати книги, розказувати історії та навчати принципам евангелії. Тоді діти побачать перспективи життя, а це не тільки є корисним, але й може принести

їм безпеку, мир і силу. Можна відправляти листи, [записи] і фотографії, особливо, якщо через великі відстані немає можливості часто бачитися. Ті, хто благословенні жити близько до своїх дідуся і бабусі та інших літніх людей, мають цю розкіш бути в їхньому товаристві й спілкуватися з ними. Можливо, у певних випадках вони можуть разом з членами сім'ї приходити на випускні вечори, весілля, відвідувати храм ... та інші особливі події.

Ми з особливим задоволенням спостерігаємо, як наші діти й онуки зростають і досягають успіхів, бо ми разом з ними радіємо й тішимося їхніми перемогами. Щастям благословляється наше життя, коли наші діти стараються й мають успіхи у своєму житті. У 3 Івана 1:4 ми читаємо: "Я не маю більшої радості від цієї, щоб чути, що діти мої живуть у правді". А знання цього може сприяти відродженню любові й мужності, щоб нам і далі боротися з труднощами¹⁰.

Церковні провідники мають з молитвою прагнути Духа, допомагаючи членам Церкви задовольняти потреби літніх людей.

Ми ... закликаємо провідників священства цих літніх людей бути чутливими до Духа нашого Небесного Батька у визначенні й задоволенні духовних, фізичних, емоційних та фінансових потреб літніх людей. Ми сподіваємося, що ви будете нести цю велику відповідальність, залучаючи ваших радників, провідників кворуму Мелхиседекового священства, провідників Товариства допомоги, домашніх учителів і візитних учительок, бо ми повинні виконувати ці обов'язки з бажанням і без вагань.

Ми сподіваємося, що провідники священства і допоміжних організацій будуть і далі надавати літнім людям можливість служити в покликаннях, в яких вони можуть використовувати скарбницю їхньої мудрості й поради. Ми сподіваємося, що, де це можливо, кожний з них може бути домашнім вчителем або візитною вчителькою. Навіть ті, хто прикутий до ліжка, і ті, кому вже важко виходити з дому, іноді можуть допомагати у цьому турботливому служінні, дзвонячи по телефону, пишучи записки або виконуючи інші особливі доручення.

Провідник священства може багато зробити, щоб допомогти й заохотити як окремих людей, так і пари, коли вони готуються до служіння на місії. Знаходження імен для храмової роботи [тепер це називається індексуванням сімейно-історичної інформації] та програма благополуччя великою мірою благословляється літніми людьми, які мають можливості служити в цих сферах.

Ми сподіваємося, що кожний з літніх людей—і окремі особи, і пари—мають призначених їм чуйних і дбайливих домашніх учителів та візитних учительок. Велике втішення і спокій можуть прийти до тих, хто знає, що має когось, до кого вони можуть звернутися в надзвичайній ситуації або при потребі. Важливо, щоб при визначенні й задоволенні таких потреб виявлялися такт, дипломатичність та щирість.

Ми сподіваємося, що ви будете залучати літніх людей, які самі собі дають раду, до виконання завдань співчутливого служіння. Також залучайте їх до неформальних заходів колу і приходу, особливо одиноких членів Церкви і тих, у кого недієздатне подружжя. Так часто про них забувають. Особливо слід виявляти любов і турботу у випадку, коли помирає хтось із подружжя. Для більшості це час, коли вони дуже вразливі.

Іноді надане тимчасове полегшення є дуже потрібним і високо цінується членами сім'ї, які постійно фізично й емоційно піклуються про тих, хто має особливі потреби. Важливо допомагати сім'ї й далі функціонувати як сім'ї, час від часу звільняючи її членів від виконання важких обов'язків, які можуть виникнути у зв'язку з довготривалою або невиліковною хворобою. Усім потрібні надана з любов'ю підтримка й допомога, коли треба виконувати дуже важкі обов'язки, зумовлені тяжкою хворобою чи проблемами.

Часто великою проблемою для літніх людей є пересування. Ми можемо допомогти в цьому, допомагаючи їм відвідувати їхні недільні збори, своїх рідних, магазини або лікаря чи лікувальний заклад.

Знову ж таки, турбуючись про літніх людей, нам слід з молитвою прагнути натхнення й скерування. Люди завжди дуже різні, і дуже різні індивідуальні потреби¹¹.

8

Наші пізні роки життя можуть бути нашими найкращими роками.

Нехай же Бог благословить літніх людей в Церкві. Я люблю вас всім своїм серцем. Я—один з вас.

У вас є так багато, заради чого варто жити. Нехай ці золоті роки будуть вашими найкращими роками, коли ви живете повним життям, в любові і служінні. І нехай Бог благословить тих, хто задовольняє ваші потреби,—вашу сім'ю, ваших друзів і ваших товаришів у Церкві, її членів і провідників.

Я залишаю вам своє свідчення про радість життя—про радість від *повномірного* життя за євангелією і про те, що це відбувається завдяки вогню Очищувача та процесу освячування. Як дуже влучно сказав апостол Павло: “І знаємо, що тим, хто любить Бога, ... усе допомагає на добре” (Римлянам 8:28).

Я залишаю на вас своє благословення. Спаситель живий. Це Його Церква. Ця робота—істинна, і як сказав наш Господь і Спаситель: “Подивіться на Мене, і витерпіть до кінця, і ви житимете; бо тому, хто витерпить до кінця, подарую Я вічне життя” (3 Нефій 15:9)¹².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Яку користь ви отримуєте від “мудрості і досвіду” старших за вас людей? (Див. підрозділ 1).
- У підрозділі 2 Президент Бенсон перераховує вісім занять, які літні люди можуть робити, щоб “з користю прожити більшість років свого похилого віку”. Поміркуйте над кожною пропозицією. Як ці пропозиції можуть збагатити наше життя незалежно від нашого віку?
- Чому, на вашу думку, служіння є “ключем до подолання самотності й почуття непотрібності”? (Див. підрозділ 3). У яких випадках ви бачили, що це саме так?

- Подумайте над порадою Президента Бенсона, даною нам для ситуацій, коли ми хворіємо і відчуваємо біль (див. підрозділ 4). Як ця порада може допомогти нам “залишатися сильними у ставленні і в душі”?
- Поміркуйте над вченням Президента Бенсона, що знаходиться у підрозділі 5. Як саме можуть діти і онуки шанувати своїх літніх батьків і дідусів та бабусь?
- Коли ви бачили, як молодь та літні люди раділи товариству одне одного? (Див. підрозділ 6). Що можемо ми робити у наших сім'ях і в Церкві, щоб підтримувати такі стосунки?
- Як саме церковні провідники і члени колу чи приходу можуть допомагати у задоволенні потреб літніх людей? (Приклади див. у підрозділі 7).
- Що для вас означає відчувати “радість від повномірного життя за євангелією”? (Див. підрозділ 8). Які приклади ви бачили, коли люди терплять у вірності до кінця?

Відповідні уривки з Писань

Приповісті 20:29; Ісаїя 46:3–4; Лука 2:36–38; Ефессянам 6:1–3; Титу 2:1–5; Якова 1:27; УЗ 121:7–8

Допомога у вивченні

“Вчинки, що ґрунтуються на вивченому, принесуть краще й глибше розуміння (див. Іван 7:17)” (*Проповідуйте Мою євангелію* [2005], с. 19). Запитайте себе, як ви можете застосовувати євангельські вчення вдома, на роботі і у виконанні своїх церковних обов'язків.

Посилання

1. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 502.
2. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 504.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 504–505.
4. In Conference Report, Oct. 1989, 3; див. також *Ensign*, Nov. 1989, 4.
5. In Conference Report, Oct. 1989, 3; див. також *Ensign*, Nov. 1989, 4.
6. In Conference Report, Oct. 1989, 3–5; див. також *Ensign*, Nov. 1989, 4–6.
7. In Conference Report, Oct. 1989, 5; див. також *Ensign*, Nov. 1989, 6.
8. In Conference Report, Oct. 1989, 5–6; див. також *Ensign*, Nov. 1989, 6.
9. In Conference Report, Oct. 1989, 6–7; див. також *Ensign*, Nov. 1989, 6–7.
10. In Conference Report, Oct. 1989, 7; див. також *Ensign*, Nov. 1989, 7.
11. In Conference Report, Oct. 1989, 7–8; див. також *Ensign*, Nov. 1989, 7–8.
12. In Conference Report, Oct. 1989, 8; див. також *Ensign*, Nov. 1989, 8.

*Виконання закону цнотливості приносить
“велике почуття радості й щастя”.*

Дотримання закону цнотливості

*“Моральний кодекс небес і для чоловіків,
і для жінок—цілковита цнотливість до
шлюбу і повна вірність після шлюбу”.*

З життя Езри Тефта Бенсона

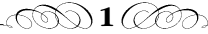
Президент Езра Тефт Бенсон, багато подорожуючи як релігійний і політичний провідник, чітко усвідомлював, який постійний моральний занепад відбувається по всьому світу, особливо стосовно закону цнотливості. Він зайняв тверду позицію проти цього занепаду, навчаючи, що “закон цнотливості—це принцип, що має вічну значущість”¹. Він заявив, що “у Церкві і в Божому царстві цнотливість ніколи не буде вважатися застарілою, що б там не робив чи не казав світ”². Пізніше він навчав: “Ми повинні бути в аморальному і розбещеному світі, ... але ми не повинні бути *від* нього. Ми повинні бути здатні засинати вночі без перших звуків заколисування своєї совісті”³.

Аби проілюструвати, як важливо залишатися чистими від аморального впливу світу, Президент Бенсон розказав таку історію:

“Мені пригадується історія про одну юну дівчину, яка збиралася піти на побачення в місце, що мало сумнівну репутацію, попри мудру пораду своїх батьків. Вона запитала: “Яка шкода від того, щоб просто піти й подивитися, що там відбувається?” Її батьки, мабуть, таки поступилися і запропонували їй надіти для такої події її улюблене біле плаття. Перед тим як за нею мав заїхати молодий чоловік, батько сказав їй: “Чи не зробиш мені ласку перед тим як поїдеш? Сходи-но в копильню й принеси шматок бекону”.

Це прохання дівчину вразило, і вона сказала: “Що, у цьому моему найкращому платті? Та я ж ніколи не позбудуся цього огидного запаху”. Її мати сказала: “Це так, ти не можеш зайти у копильню й не просякнутися тим, що є там. Ми вважаємо тебе достатньо кмітливою, щоб ти не пішла туди, звідки вийдеш не такою прекрасною й чистою, як туди увійдеш”. Прислухавшись до такої мудрої поради, ця юна дівчина прийняла правильне рішення—залишатися незаплямованою й чистою, не піддавшись впливові світу”⁴.

Учення Езри Тефта Бенсона

Бог встановив норму цнотливості для Своїх дітей.

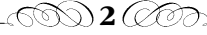
У цьому розподілі Господь знову повторив заповідь, дану на Синаї, коли Він сказав: “Не чини перелюбу, ... *не роби нічого подібного до цього*” (УЗ 59:6, курсив додано). Від самого початку часу Господь встановив ясну і чітку норму статевої чистоти. Вона завжди була, є тепер і завжди буде тією ж самою. Норма ця—закон цнотливості. Вона однакова для всіх: для чоловіків і жінок, для старих і молодих, для багатих і бідних⁵.

Церква не має подвійної норми моралі. Моральний кодекс небес і для чоловіків, і для жінок—цілковита цнотливість до шлюбу і повна вірність після шлюбу⁶.

У Книзі Мормона пророк Яків каже нам, що Господь втішається цнотливістю Своїх дітей (див. Кн. Якова 2:28). Ви чули про це, мої брати і сестри? Господь не просто задоволений, коли ми цнотливі; Він *втішається* цнотливістю. Мормон навчав про це ж свого сина Моронія, коли писав, що цнотливість і невинність є “найдорожчим і найціннішим за все” (Мороній 9:9)⁷.

Природне бажання чоловіків і жінок бути разом є від Бога. Але така близькість обмежується Його законами. Якщо те, що пов'язане з нею, належним чином приборежено для шлюбу і відбувається в узах шлюбу, то воно є правильним і приємним перед Богом та відповідає заповіді розмножуватися та наповнювати землю. Але те ж саме, якщо воно має місце поза узами шлюбу, стає прокляттям⁸.

Ідіть до шлюбного олтаря чистими й непорочними. Збережіть для шлюбних стосунків ті чудові й інтимні прояви близькості, які Бог Небес призначив бути складовою шлюбу і які не дозволяються поза шлюбом. Я переймаюся не тим, що каже світ, а тим, що є нормами Божого царства⁹.

Гріхом цього покоління, який можна порівняти з пошестю, є статевая аморальність.

Гріхом цього покоління, який можна порівняти з пошестю, є статевая аморальність. Саме вона, за словами пророка Джозефа, стане першопрчиною більших спокус, сильніших ударів і складніших труднощів для старійшин Ізраїля, ніж будь-що інше¹⁰.

Статевая аморальність—це змія, яка сьогодні жалить не тільки світ, але й Церкву. Не визнавати цього означає бути небезпечно благодушними або ховати голову у пісок. За категорією злочинів лише вбивство і зречення Святого Духа стоять перед недозволенними статевими стосунками, які ми називаємо блудом, якщо в них замішана неодружена особа, або ще тяжчим гріхом—перелюбом, якщо в ньому замішана особа, що перебуває у шлюбі. Мені відомо, що цивільне законодавство не дивиться на аморальність так серйозно, як дивиться на неї Бог, і не карає за неї так суворо, як карає Бог, однак це не змінює її огидності. В очах Бога існує лише одна моральна норма і для чоловіків, і для жінок. В очах Бога цнотливість ніколи не буде старомодною. ...

Сьогодні серед наших людей жодний гріх не призводить до втрати Святого Духа більше, ніж безладні статеві стосунки. Він змушує наших людей спотикатися, заважає їхньому зростанню, пригашує їхню духовну силу і штовхає їх до інших гріхів¹¹.

Існує велика небезпека, якщо ви будете свої дошлюбні стосунки на основі фізичної близькості. ... Згубні наслідки таких незаконних виявів близькості позначаються на подружньому житті, викликаючи розчарування, душевний біль і послабляючи основи сім'ї¹².

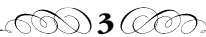
Моральна чистота—вічний принцип. Дух Божий “не живе в несвятих храмах” [див. Геламан 4:24]. Непорочність—життєдайна; порочність—смертельна. Божі святі закони не можуть порушуватися безкарно. Великі держави занепадали, коли в них

панувала моральна зіпсованість, оскільки гріх аморальності робив їхніх людей потворними і скаліченими творіннями, які не були здатні відповісти на виклики своєї доби¹³.

Порочність—найнебезпечніше з-поміж усякого зла, тоді як непорочність—один з найміцніших бастионів для успішного створення сім'ї. Щасливі й успішні сім'ї не можуть будуватися на аморальності¹⁴.

Дехто виправдовує свою аморальність тим аргументом, що обмеження проти неї є чисто релігійними правилами—правилами, які не мають сенсу, оскільки в дійсності ніякого Бога не існує. Ви усвідомите, що це є просто брехливим поясненням, призначеним виправдати плотські бажання, хтивість і пристрасть. Божий закон—нескасовний. Він поширюється на всіх людей, незалежно від того, вірять вони в Бога чи ні. Кожний підпадає під його покарання, і немає значення, як людина намагається виправдатися чи ігнорувати їх.

Аморальність ... завжди викликає докори сумління. Людина не може дозволити собі безладні статеві стосунки і не відчувати болісних наслідків цього. Вона не може чинити неправильно і відчувати себе правою—це неможливо. Кожного разу, коли людина порушує закон Бога, вона розплачується за це душевним болем, сумом, докорами сумління, відсутністю самоповаги і втратою контакту з Духом Божим¹⁵.

Щоб залишатися морально чистими, нам потрібно готуватися, аби не піддаватися спокусі.

Більшість людей вчиняють статевий гріх через те, що пробувають неправильно задовольнити основні людські потреби. Ми всі маємо потребу відчувати любов і те, що ми чогось варті. Ми всі прагнемо мати радість і щастя у своєму житті. Знаючи це, Сатана часто принаджує людей до аморальності, граючи на їхніх основних потребах. Він обіцяє задоволення, щастя і здійснення бажань.

Але це, звичайно ж, обман. Автор Приповістей каже: “Хто чинить перелюб, не має той розуму,—він знищує душу свою” (Приповіді 6:32). Самуїл Ламанієць навчав того ж, коли сказав:

“Ви прагнули щастя, творячи беззаконня, що суперечить природі праведності” (Геламан 13:38). Алма сказав ще простіше: “Злочестивість ніколи не була щастям” (Алма 41:10)¹⁶.

Є одна така стара приказка: “Краще підготуватися й запобігти, ніж залагоджувати й каятися”. Як же це точно стосується закону цнотливості! Перша лінія оборони у триманні себе морально чистими—це підготувати себе, щоб не піддатися спокусі й уберегти себе від падіння в гріх¹⁷.

Чисті думки

Контролюйте свої думки. Ніхто не опиняється в стані аморальності в одну мить. Перші зерна аморальності завжди сіються в розумі. Якщо ми дозволяємо своїм думкам затримуватися на чомусь непристойному чи аморальному, то перший крок на шляху до аморальності вже зроблено. Особливо я застерігаю вас від зла порнографії. Знову й знову ми чуємо від тих, хто глибоко загруз у гріху, що часто перший крок на своїй дорозі до переступу починався з порнографічної продукції. Спаситель навчав, що коли чоловік навіть просто подивиться на жінку з пожадливістю, або, іншими словами, коли він дасть своїм думкам почати виходити з під його контролю, то він вже вчинив перелюб із нею у своєму серці (див. Матвій 5:28; УЗ 63:16)¹⁸.

Ті, в кого чисті думки, не роблять брудних вчинків. Ви відповідальні перед Богом не тільки за свої дії, але також і за контролювання своїх думок. Живіть так, щоб вам не червоніти від сорому, коли б ваші думки та дії могли стати відомими у вашому приході. Усе ще залишається вірним ось це старе прислів'я: “Сієш думки—пожинаєш вчинки, сієш вчинки—пожинаєш звички, сієш звички—пожинаєш характер, а характер визначає вічну долю людини”. “Як у душі своїй він обраховує, такий є”. (Див. Приповіді 23:7)¹⁹.

Поміркуйте уважно над словами пророка Алми до його сина, Коріантона, який зійшов зі шляху: “Полиш... твої гріхи, і не й[ди] більше за хтивістю твоїх очей” (Алма 39:9).

“Хтивість твоїх очей”. Що ці слова означають в наші дні?

Сумнівні і непристойні фільми, телепрограми та відеозаписи.

Порнографічні та непристойні журнали і книги.

Ми радимо вам ... не забруднювати свій розум усім цим, що принижує, бо ваш розум, через який проходить цей бруд, ніколи вже не буде таким, як до цього²⁰.

Будьте чистими. Будьте цнотливими у своїх думках і діях. Читайте хороші книги. Ніколи не дозволяйте своєму розуму стати підвладним порнографії. ... Як сказав Господь: “Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно; тоді зміцніє твоя впевненість у присутності Бога. Святий Дух буде твоїм постійним супутником” (УЗ 121:45–46)²¹.

Молитви про силу

Завжди моліться про силу, щоб не піддатися спокусі. Спокуса прийде до всіх нас. Вона буде набирати різних форм і з'являтиметься в багатьох оманливих виглядах, але Господь дав нам ключ, як не піддатися їй. Він сказав пророку Джозефу Сміту: “Молись завжди, щоб ти міг вийти переможцем; так, щоб ти міг перемогти Сатану, і щоб ти міг уникнути рук слуг Сатани, які підтримують його роботу” (УЗ 10:5). У своїх молитвах ми неодмінно маємо просити Господа, щоб нам завжди мати силу, аби не піддаватися спокусі, особливо спокусам, що стосуються порушення закону цнотливості²².

Не існує спокуси перед вами, яку б ви не могли уникнути. Не дозволяйте собі потрапити у становище, в якому легко впасти. Прислухайтеся до підказок Духа. Якщо ви долучаетесь до чогось, де відчуваєте, що не можете молитися й просити Господніх благословень на те, що робите, то ви долучилися до чогось неправильного²³.

Уникнення невідходящих ситуацій

Одружені чоловіки і заміжні жінки іноді фліртують та заграють з особами протилежної статі. Призначаються так звані невинні зустрічі, або ж разом проводиться незвично багато часу. У всіх цих випадках люди виправдовуються, кажучи, що це природні вияви дружби. Однак те, що може здаватися невинним заграванням чи просто невеличкими розвагами з кимось протилежної статі, може легко призвести до більш серйозних взаємних стосунків і зрештою—до невірності.

“Тим, хто ще не в шлюбі і ходить на побачення, слід уважно планувати позитивні й змістовні заходи”.

Доречно було б поставити собі таке запитання: “Моєму чоловіку (моїй дружині) було б приємно, якби йому (їй) стало відомо, що я це роблю?”²⁴

Якщо ви одружені, уникайте, коли це тільки можливо, перебування наодинці з особою протилежної статі. Багато трагедій, пов’язаних з аморальністю, починаються, коли чоловік і жінка знаходяться наодинці в офісі або в церкві, або їдуть в авто. Спочатку може не бути й наміру чи думки згрішити. Але обставини створюють своєрідний парник для спокуси. Одне веде до іншого, і дуже швидко може статися трагедія. Набагато легше уникати таких обставин від самого початку, аби у спокуси не було й шансу для посилення²⁵.

Скромність

Будьте скромними. Скромність в одязі, мові та манері поведінки—це справжня ознака витонченості й високої проби цнотливих членів Церкви. ... Остерігайтеся низького, вульгарного і непристойного²⁶.

Прийнятні, позитивні заходи

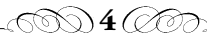
Долайте погане хорошим. Ви можете здолати багато поганих схильностей завдяки спортивним заняттям і прийнятним заходам. Здоровій душі, вільній від впливу алкоголю та тютюну, які ослаблюють тіло й дух, легше подолати зло²⁷.

Тим, хто ще не в шлюб і ходить на побачення, слід уважно планувати позитивні й змістовні заходи, аби не вийшло так, що їм нічого не залишатиметься робити, як тільки виявляти фізичну любов. ... Це принцип—заповнити своє життя позитивними заходами, щоб негативне не мало шансу розростися²⁸.

Нехай у вашому житті будуть позитивні джерела сили. Недостатньо просто намагатися відкидати зло чи звільнити своє життя від гріха. Ми також повинні наповнити наше життя праведністю. Ми повинні долучатися до занять, які дають духовну силу.

Я кажу про такі заняття, як занурення у Писання. Існує сила, яка приходить в наше життя, коли ми читаємо і вивчаємо Писання щодня, і знайти цю силу в інший спосіб не вдасться. Щоденна молитва—це ще одне джерело великої сили. Пошення заради особливої сили чи конкретних благословень може зміцнити нас понад всі наші нормальні можливості. Християнське служіння, відвідування Церкви, служіння в царстві—усе може збільшити нашу силу й міць.

Ми повинні робити більше, а не просто вийти з-під поганого впливу у своєму житті. Ми повинні замінити його праведними заняттями, які наповнять нас силою і рішучістю жити так, як нам слід²⁹.

Завдяки належному покаяттю ті, хто потрапив у пастку статевого гріха, можуть стати чистими знову.

Можливо, є такі, для кого порада підготуватися і запобігти є вже надто пізньою. Можливо, ви вже у пастці тяжкого гріха. У цьому випадку не існує іншого вибору як виправити своє життя і покаятися в гріхах. Вам я пропоную п'ять важливих речей, які ви можете зробити, щоб повернутися знову у стан моральної чистоти. Негайно йдіть звідти, де обставини підштовхують вас

Президент Езра Теффт Бенсон радив батькам навчати їхніх дітей закону цнотливості.

скоїти гріх або можуть вас підштовхнути скоїти гріх. Благайте Господа про силу, щоб подолати спокусу. Зверніться до свого провідника священства по допомогу, щоб позбутися гріха і цілковито повернутися до Господа. Пийте з божественної криниці і наповніть своє життя позитивними джерелами енергії. Пам'ятайте, що завдяки належному покаяттю ви можете знову стати чистими.

Тим, хто платить ціну, якої вимагає справжнє покаяття, дається надійне обіцяння. Ви можете знову бути чистими. Відчай може зникнути. Чудовий мир від прощення увійде у ваше життя. У цьому розподілі Господь чітко дав знати, сказавши: “Ось, хто покався у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам'ятаю їх більше” (УЗ 58:42)³⁰.

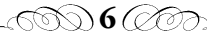
5

Батьки повинні навчати своїх дітей жити за законом цнотливості.

Батькам слід давати своїм дітям конкретні настанови стосовно цнотливості в ранньому віці для їхнього як фізичного, так і морального захисту³¹.

Якщо батьки люблять та поважають одне одного і якщо в їхньому священному партнерстві існує цілковита взаємна підтримка та безсумнівна вірність, то такі дуже цінні взаємини будуть існувати і в сім'ях наступних поколінь. І навпаки, якщо в сім'ї відбуваються бійки, сварки, немає злагоди, якщо поза домом дозволяють собі небезпечне заняття—флірт з іншими, сім'ї наступних поколінь будуть ослаблені. ...

... Наші сім'ї повинні стати міцними бастионами завдяки тому, що в них панує праведність, а їхня особиста чистота, безсумнівна вірність і прості вияви сімейного благочестя приносять їм мир, єдність і не дають розвиватися егоїзму. Батьки повинні сприймати шлюб як божественну інституцію й шанувати батьківство. Діти повинні мати натхнення завдяки повчанням і прикладу у підготовці до шлюбу, щоб зберегти себе від розпущеності, як огидної хвороби, і розвивати в собі інші основні християнські чесноти³².

Бог дав нам закон цнотливості, аби принести нам радість.

Наш Небесний Батько не бажає нам нічого, крім щастя. Він каже нам лише про те, що принесе нам радість. І одним з найнадійніших принципів, даних Богом, щоб допомогти нам знайти радість, є закон цнотливості. Я молюся від всього серця, щоб ви якнайсерйозніше обдумували радісні наслідки дотримання цього закону і трагічні наслідки, до яких призведе його порушення³³.

Потрібно бути невинними—а це включає особисту цнотливість, чисті думки й поведінку та цілісність,—бо ми повинні мати Духа і силу Бога у своєму житті, щоб виконувати Божу роботу. Без цієї сили і цього впливу ми нічим не кращі за людей з інших організацій. Цнотливість сяє для інших, і вона буде впливати на них, щоб їм мати краще життя, і викликатиме у нечленів Церкви інтерес до нашої віри³⁴.

Будьте вірними святим Божим законам. Пам'ятайте: порушувати їх безкарно неможливо. Щоб вам бути щасливими й успішними у своїх земних стосунках, залицянні та зміцненні

сім'ї, підпорядкуйте своє життя вічним законам небес. Іншого шляху немає³⁵.

В аморальності тривалого щастя не буває. Радості в порушенні закону цнотливості не знайти. Тільки навпаки. Може бути тимчасове задоволення. На якийсь час може здаватися, що все чудово. Але такі стосунки швидко псуються. Приходять відчуття вини й сорому. Ми починаємо боятися, що про наші гріхи дізнаються. Ми вимушені викручуватися й ховатися, брехати й обманювати. Любов починає вмирати. З'являються й починають посилюватися гіркота, ревності, гнів і навіть ненависть. Усе це—природні наслідки гріха і провини.

З іншого боку, якщо ми дотримуємося закону цнотливості і залишаємося морально чистими, то будемо відчувати благословення: більше стане любові й миру, більше буде довіри й поваги до наших шлюбних партнерів, будуть міцнішати наші зобов'язання одне перед одним, а отже збільшуватиметься і міцнішатиме велике почуття радості й щастя³⁶.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон сказав, що Господня норма статевої чистоти є “ясною і чіткою”. Чим ця норма відрізняється від послань світу?
- Якими є деякі з наслідків порушення закону цнотливості? (Приклади див. у підрозділі 2).
- Що конкретно ми можемо робити, аби уберегти себе та свої сім'ї від спокус статевого характеру? (Приклади див. у підрозділі 3).
- Прогляньте поради Президента Бенсона тим, хто скоїв “тяжкий гріх” (підрозділ 4). Які у вас виникають думки й почуття, коли ви міркуєте над Господнім обіцянням радо прийняти назад тих, хто покаявся, коли вони “цілковито повернут[ь]ся до Господа”?
- Чому, на вашу думку, для батьків важливо “давати своїм дітям конкретні настанови стосовно цнотливості в ранньому

віці для їхнього як фізичного, так і морального захисту”? Як батьківська відданість одне одному впливає на почуття дітей стосовно шлюбу й закону цнотливості? (Див. підрозділ 5).

- Якими є деякі з “радісних наслідків” дотримання закону цнотливості? (Деякі приклади див. у підрозділі 6).

Відповідні уривки з Писань

Буття 39:7–21; 1 Коринтянам 6:18–20; Галатам 5:16; Алма 38:12; 39:3–5; 3 Нефій 12:27–30; УЗ 42:22–25

Допомога вчителю

“Заохочуйте тих, кого навчаєте, приходити в клас підготовленими до навчання й участі в ньому. Намагаючись особисто вивчати євангелію, вони тим саме більше сприятимуть навчальній атмосфері на уроці” (*Навчати—немає покликання величншого* [2000], с. 80).

Посилання

1. “The Law of Chastity”, *New Era*, Jan. 1988, 4.
2. “To ‘the Rising Generation’”, *New Era*, June 1986, 6.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 285.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 282–283.
5. “The Law of Chastity”, 4.
6. “To ‘the Rising Generation’”, 5–6.
7. “The Law of Chastity”, 4.
8. In Conference Report, Oct. 1964, 59.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 281.
10. “Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, May 1986, 4; ці слова Джозефа Сміта процитовано в Brigham Young, “Instructions to Missionaries”, *Deseret News*, June 13, 1860, 113.
11. In Conference Report, Oct. 1964, 59.
12. “Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man”, *New Era*, Sept. 1979, 43.
13. In Conference Report, Oct. 1959, 113.
14. In Conference Report, Apr. 1949, 196.
15. *This Nation Shall Endure* (1977), 97.
16. “The Law of Chastity”, 4–5.
17. “The Law of Chastity”, 6.
18. “The Law of Chastity”, 6.
19. In Conference Report, Oct. 1964, 60.
20. “To the ‘Youth of the Noble Birthright’”, *Ensign*, May 1986, 45; див. також “To the Young Women of the Church”, *Ensign*, Nov. 1986, 81.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 285.
22. “The Law of Chastity”, 6.
23. In Conference Report, Oct. 1964, 60.
24. “The Law of Chastity”, 6.
25. “The Law of Chastity”, 6.
26. “To the Young Women of the Church”, *Ensign*, Nov. 1986, 83.
27. In Conference Report, Oct. 1964, 60.
28. “The Law of Chastity”, 6.
29. “The Law of Chastity”, 7.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 284.
31. In Conference Report, Oct. 1964, 59.
32. In Conference Report, Apr. 1949, 197, 198.
33. “The Law of Chastity”, 7.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 278.
35. “Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man”, 43.
36. “The Law of Chastity”, 5.

Стережіться гордині

“Гордовитість є загальнолюдським гріхом, великим пороком. Протиотрутою для гордовитості є смиренність”.

З життя Езри Тефта Бенсона

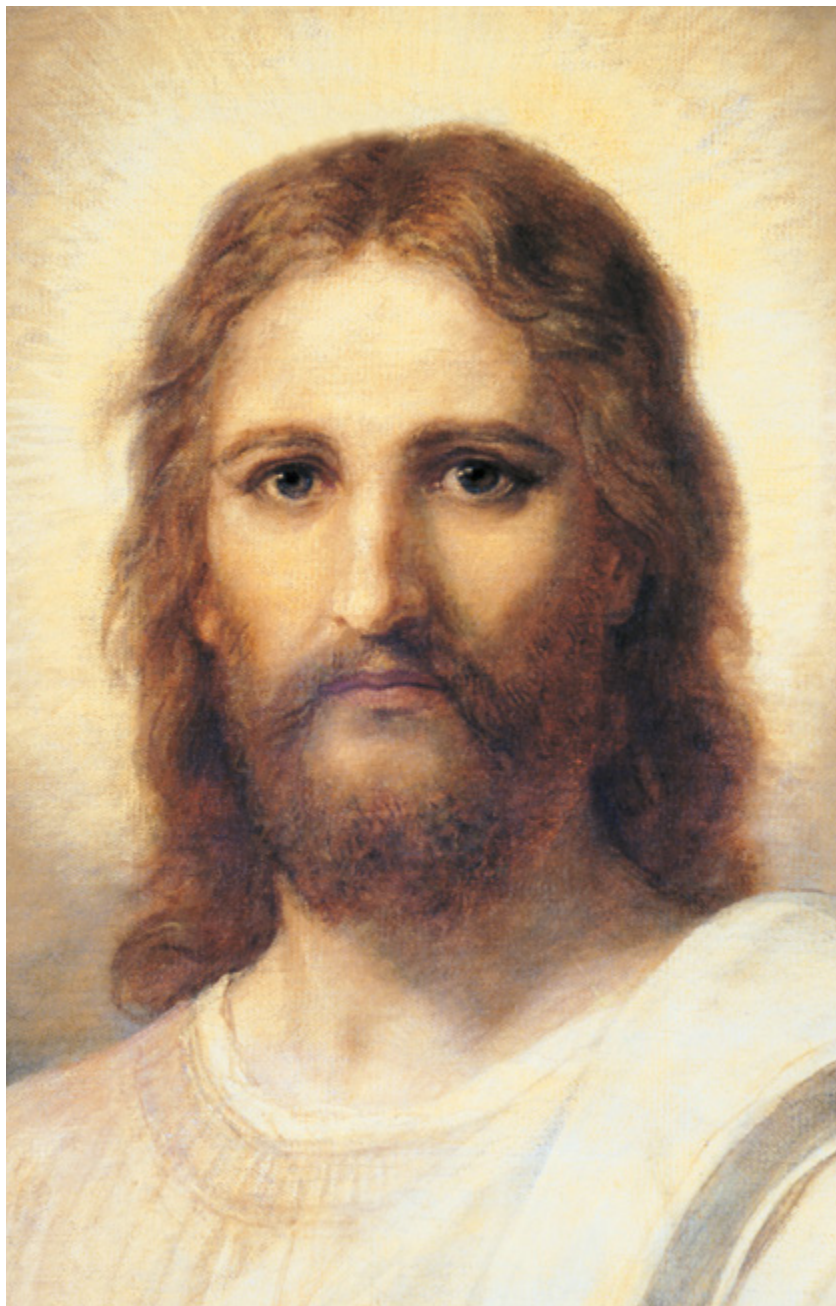
У своєму першому зверненні на генеральній конференції в якості Президента Церкви Президент Езра Тефт Бенсон навчав про різницю між гордовитістю й покірністю:

“Гордовитість не дивиться вгору на Бога і не дбає про те, що є правильним. Вона дивиться збоку на людину і сперечається, хто є правим. ...

Гордовитість характеризується позицією “Що я хочу від світу?”, а не позицією “Що Бог хоче, аби я зробив зі своїм життям?” Вона, на противагу Божій волі, є свавіллям. Вона—це страх перед людиною, який перевищує страх перед Богом.

Покірність же—це прийняття волі Бога, і виявляється вона у страхові перед Його присудами та задоволенні потреб тих, хто нас оточує. Для гордих важливо чути оплески світу у своїх вухах; для покірних важливо, щоб оплески небес зігрівали їхні серця”¹.

Ці вчення були відомі чоловікам, які служили з Президентом Бенсоном у Кворумі Дванадцятьох Апостолів. Вони знали, що, як президент їхнього кворуму, він ніколи не турбувався про донесення своїх власних поглядів, він турбувався лише про те, щоб дізнатися й виконувати Божу волю. Президент Бойд К. Пекер, який згодом став служити президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розповів про підхід Президента Бенсона до обговорень у кворумі: “Ви могли не погодитися з Президентом Бенсоном, не турбуючись, що в цьому було

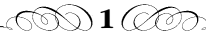

*Спаситель, Який є “тихий і серцем покірливий” (Матвій 11:29),
—великий приклад смирення для нас.*

щось особисте. Ми проводили розгорнуті обговорення питань, не турбуючись, якою могла б бути його власна точка зору”². Старійшина Рассел М. Нельсон, який служив у Кворумі дванадцятьох під головуванням Президента Бенсона впродовж двох років, сказав: “При будь-якому розгляді, навіть якщо це була не його думка, Президент Бенсон визначав ситуацію лише за одним стандартом—“Що є найкращим для царства?” Навіть якщо це означало, що щось повинно було робитися не так, як він це вважав за потрібне. Він хотів лише того, що було найкращим для царства”³.

Як урядовець високого рангу, Президент Бенсон так само віддано робив те, що було найкращим для царства Бога. Служачи міністром сільського господарства США, він чув і гучні “оплески світу”⁴, і багато жорсткої критики. Він не дозволив ні тому, ні тому звучати у своїх вухах. Натомість він вірно дотримувався нагадування, яке часто чув від своєї дружини Флори: “Не переймайся оцінкою світу, коли ти правильно чиниш перед Господом”⁵. Задоволений тихими “оплесками небес”⁶, він завжди прагнув виконувати Божу волю.

Учення Езри Тефта Бенсона

Господь застерігав нас проти гордовитості.

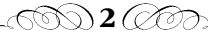
В Ученні і Завітах нам сказано, що Книга Мормона—це “запис полеглого народу” (УЗ 20:9). Чому вони полягли? Про це йдеться в одному з основних послань Книги Мормона. Мормон дає відповідь на це в наступних же розділах цієї книги такими словами: “Ось, гордовитість цього народу, тобто народу Нефійців, закінчиться їхнім знищенням, якщо вони не покаються” (Мороній 8:27). А потім, щоб ми не пропустили цього важливого послання з Книги Мормона від того полеглого народу, Господь попереджає нас в Ученні і Завітах: “Стережіться гордині, щоб не стати вам, як Нефійці в давнину” (УЗ 38:39).

Я щиро прагну від вас вашої віри й молитов, коли я старатимуся пролити світло на це послання з Книги Мормона—на послання про гріх гордині. Деякий час це послання дуже обтяжувало

мою душу. Я знаю, що Господь хоче, аби це послання тепер було передано.

На передземній нараді саме гордовитість звалила Люцифера, “сина ранку”. (2 Неф. 24:12–15; див. також УЗ 76:25–27; Мойсей 4:3). Наприкінці цього світу, коли Бог буде очищувати землю вогнем, гордовиті будуть спалені, як солома, а лагідні впадуть на землю. (Див. 3 Нефій 12:5; 25:1; УЗ 29:9; ДС—Іст. 1:37; Мал. 4:1).

Тричі в Ученні і Завітах Господь вживає слова “стерезіться гордині”, у т.ч. і як попередження другому старійшині Церкви, Оліверу Каудері, та Еммі Сміт, дружині Пророка. (УЗ 23:1; див. також 25:14; 38:39)⁷.

Основною ознакою гордині є ворожість до Бога і тих, хто нас оточує.

Гординя—це гріх, який дуже неправильно розуміють, і багато хто грішить у незнанні. (Див. Мосія 3:11; 3 Неф. 6:18). У Писаннях нічого не сказано про, так би мовити, праведну гордість—вона завжди вважалася гріхом. Отже, як би не вживалося це слово у світі, ми повинні розуміти, як це слово вживає Бог, аби нам зрозуміти мову святого писання та мати користь з цього. (Див. 2 Неф. 4:15; Мосія 1:3–7; Алма 5:61).

Більшість з нас думає, що гордість—це зосередженість на собі, зарозумілість, самовпевненість або пихатість. Усе це—елементи цього гріха, а ось те, що є суттю, або серцевиною його, все ще випускається з виду.

Основною ознакою гордині є ворожість до Бога і наших ближніх. *Гординя* означає “ненависть, ворожість до когось або стан протистояння”. Саме цією силою Сатана хоче правити над нами.

По суті, гордовитість є за своєю природою суперництвом. Ми протиставляємо свою волю Божій волі. Якщо наша гордовитість спрямована проти Бога, то це відповідає духові “нехай буде моя воля, а не Твоя”. Як сказав Павло, вони “шукають свого, а не Христового Ісусового” (Фил. 2:21).

Наша воля, що протиставляється Божій волі, дозволяє бажанням, пожаданням та пристрастям розгнудатися. (Див. Алма 38:12; 3 Неф. 12:30).

Гордовиті не можуть сприйняти владу Бога, Який дає скерування їхньому життю. (Див. Гел. 12:6). Вони протиставляють своє розуміння істини великому знанню Бога, свою здатність до чогось—силі Божого священства, свої досягнення—Його могутнім діянням.

Наша ворожнеча до Бога набуває багатьох виглядів, наприклад: опір, жорстокосердість, твердошиїсть, небажання каятися, бундючність, прагнення легко образитися і шукати знамення. Горді хочуть, щоб Бог погоджувався з ними. Вони не зацікавлені у тому, щоб змінити свої погляди, аби погодитися з поглядами Божими.

Ще один важливий вияв цього дуже поширеного гріха гордині—ворожість до наших ближніх. Ми щодня спокушаємося стати вищими за інших і применшити їх. (Див. Гел. 6:17; УЗ 58:41).

Гордовиті роблять кожну людину своїм суперником, бо протиставляють свій розум, погляди, заняття, багатство, таланти або будь-яке інше мирське мірило тому, що мають інші. Як сказав К. С. Льюїс, “Гордий не отримує ніякого задоволення від того, що має, а лише від того, що має більше, ніж інший. ... Саме порівняння робить вас гордими— задоволення бути вищими за інших. Як тільки зникає елемент суперництва, зникає гордовитість” (*Mere Christianity*, New York: Macmillan, 1952, pp. 109–110).

На передземній нараді Люцифер протиставив свою пропозицію Батьковому плану, тоді як Ісус Христос підтримав його. (Див. Мойсей 4:1–3). Люцифер волів бути вшанованим більше за інших. (Див. 2 Неф. 24:13). Коротше кажучи, у своєму гордовитому бажанні він хотів позбавити Бога престолу. (Див. УЗ 29:36; 76:28).

Писання рясніють доказами важких наслідків, що приходять через гріх гордині до людей, груп, міст і народів. “Перед загибеллю гордість буває”. (Пр. 16:18). Вона знищила нефійський народ і місто Содом. (Див. Морон. 8:27; Єз. 16:49–50)⁸.

*Гордовитість царя Ноя призвела до смерті
Авінадія і до його власної смерті.*

3

Гордовиті більше бояться людського суду, ніж Божого.

Це через гордовитість було розіп'ято Христа. Фарисеї були розгнівані, бо Ісус стверджував, що Він—Божий Син, що загрожувало їхньому становищу, і тому вони замислили заповідати Йому смерть. (Див. Іван 11:53).

Через гордовитість Саул став ворогом Давиду. Він позаздрив, що натовп ізраїльських жінок співав, що “Саул повбивав свої тисячі, а Давид—десятки тисяч свої!” (1 Сам. 18:6–8).

Гордовиті більше бояться людського суду, ніж Божого. (Див. Уз 3:6–7; 30:1–2; 60:2). “Що люди подумують про мене?” важить більше, ніж “Що Бог подумає про мене?”

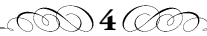
Цар Ной збирався вже було звільнити пророка Авінадія, однак через свою гордість, підігріту його злочестивими священиками, відправив Авінадія у вогонь. (Див. Мосія 17:11–12).

Ірода засмутило прохання його дружини обезголовити Івана Христителя. Але гордовите бажання виглядати добре в очах “тих, хто сидів при столі”, змусило його вбити Івана. (Мт. 14:9; див. також Марк 6:26).

Страх людського осуду виражається у прагненні мати схвалення від людей. Гордовиті люблять “славу людську більше, аніж славу Божу”. (Іван 12:42–43). Наші мотиви, з яких ми робимо щось,—ось у чому провляється гріх. Ісус сказав, що Він “завжди чинить” те, що до вподоби Богу. (Іван 8:29). Чи не будемо ми чинити добре, взявши за мотив зробити приємне Богу, а не намагатися вивершитися над нашим братом і перевершити в чомусь іншу людину?

Дехто з гордих людей не так переймається тим, щоб їхньої заробітної платні вистачало на їхні потреби, як тим, щоб вона була більшою, ніж в інших. Їхня нагорода—відчувати себе кращими за інших. Це і є ворожість, яку породжує гордовитість.

Коли в нашому серці панує гордовитість, ми втрачаємо свою незалежність від світу і віддаємо свої свободи в рабство людському суду. Світ кричить голосніше, ніж звучить шепіт Святого Духа. Аргументація людей заперечує одкровення Бога, і гордовиті перестають триматися за жезл із заліза. (Див. 1 Неф. 8:19–28; 11:25; 15:23–24)⁹.

Гордовитість виявляється багатьма шляхами.

Гордовитість—це гріх, який легко помітити в інших, але рідко коли ми визнаємо його в собі. Більшість з нас вважає, що гордовитістю грішать ті, хто зверху, наприклад, багаті й освічені, які згори вниз дивляться на решту нас. (Див. 2 Неф. 9:42). Однак серед нас існує набагато поширеніша недуга, і недуга ця—гордовитість дивитися вгору. Вона виявляється дуже багатьма шляхами, наприклад: через причіпки, плітки, обмови, нарікання, життя не за своїми статками, жадання чужого, заздрість, невдячність і небажання похвалити, що могло б надихнути інших людей, а також непростення і ревності.

Непоко́ра, по суті, є сповнена гордині боротьба за владу проти когось, хто за повноваженнями стоїть вище нас. Це може бути батько чи мати, провідник священства, учитель або, зрештою, Бог. Гордовита людина ненавидить вже сам факт того, що хтось вище за неї. Вона вважає, що це принижує її становище.

Егоїзм є одним з більш поширених виявів гордовитості. “Як все позначається на мені”—ось що є центром всього: зарозумілості, жалості до себе, мирської самореалізації, самозадоволеності й корисливості.

Гордовитість призводить до таємних змов, які створюються, щоб здобути владу, вигоду і славу світу. (Див. Гел. 7:5; Етер 8:9, 16, 22–23; Мойсей 5:31). Цей плід гріха гордовитості, а саме таємні змови, призвели до знищення яредійської і нефійської цивілізації, він був, є і буде причиною падіння ще багатьох народів. (Див. Етер 8:18–25).

Ще одним виявом гордині є суперечки. Спори, бійки, неправедне домінування, брак розуміння між поколіннями, розлучення, жорстоке поводження з подружжям, бунти і заворушення—усе це потрапляє в цю категорію гордовитості.

Суперечки в наших сім'ях змушують Дух Господа відходити від нас. Вони також відштовхують від нас багатьох членів сім'ї. Діапазон суперечок—від вороже вимовленого слова і до світових конфліктів. Писання кажуть нам, що “тільки сварка пихою зчиняється”. (Приповіді 13:10; див. також Приповіді 28:25).

Писання свідчать, що гордовиті легко ображаються і заважають злобу. (Див. 1 Нефій 16:1–3). Вони не прощають, щоб тримати інших в боргу перед собою і щоб виправдати свої ображені почуття.

Гордовиті не приймають з легкою душею пораду або зауваження. (Див. Приповіді 15:10; Амос 5:10). Оборона використовується ними для виправдання й вибачення своїх слабкостей і невдач. (Див. Матвій 3:9; Іван 6:30–59).

Гордовиті покладаються на світ, щоб той сказав їм, значать вони щось чи ні. Їхня самооцінка визначається місцезнаходженням на драбині мирського успіху. Вони відчувають себе чогось вартими людьми, якщо значною мірою виділяються

Покірність приносить єдність і дає силу шлюбом і сім'ям.

серед інших досягненнями, талантами, красою або інтелектом. Гордовитість—огидна. Вона каже: “Якщо в тебе успіх, то це моя невдача”.

Якщо ми любимо Бога, виконуємо Його волю і боїмося Його присудів більше, ніж людських, у нас буде почуття власної гідності¹⁰.

5

Гордовитість обмежує або зупиняє розвиток.

Гордовитість є гріхом-прокляттям у повному розумінні цього слова. Вона обмежує або зупиняє розвиток. (Див. Алма 12:10–11). Гордовитих нелегко навчати. (Див. 1 Нефій 15:3, 7–11). Вони не змінюють свою думку, щоб прийняти істини, бо якщо так зроблять, то це вказуватиме, що вони були неправі.

Гордовитість шкідливо позначається на всіх наших стосунках—на наших стосунках з Богом та Його слугами, на стосунках між чоловіком і дружиною, батьком чи матір'ю і дитиною, роботодавцем і працівником, учителем і учнем та на стосунках

серед всього людства. Рівень нашої гордовитості визначає наше ставлення до Бога та своїх братів і сестер. Христос хоче підняти нас туди, де є Він. А в нас є бажання зробити це саме для інших?

Гордовитість зводить нанівець наші почуття синівства до Бога і братерства до людини. Вона відокремлює нас одне від одного і розділяє на “ранги” відповідно до наших багатств і наших “можливостей до навчання”. (3 Нефій 6:12). Для гордовитого народу неможливо бути єдиним, а якщо ми не єдині, ми не Господні. (Див. Мосія 18:21; УЗ 38:27; 105:2–4; Мойсей 7:18).

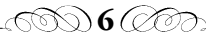
Подумайте, чого нам коштувала гордовитість у минулому і чого вона нам коштує тепер в нашому власному житті, в наших сім'ях і в Церкві.

Подумайте про покаяння, яке могло б змінити життя, зберегти шлюби і зміцнити сім'ї, якби гордовитість не заважала нам зізнатися у гріхах і полишити їх. (Див. УЗ 58:43).

Подумайте про тих, хто став неактивним у Церкві через те, що вони образилися, а їхня гордовитість не дозволяє їм пробачити або повною мірою насичуватися за Господнім столом.

Подумайте про ще десятки тисяч молодих чоловіків і подружніх пар, які б могли бути на місії, якби не гордовитість, що не дозволяє їм віддати свої серця Богові. (Див. Алма 10:6; Геламан 3:34–35).

Подумайте, наскільки б інтенсивніше виконувалася храмова робота, якби ми вважали час, проведений в цьому Божому служінні, більш важливим, ніж гонитва за багатьма досягненнями, що тішать нашу гордовитість і відбирають наш час¹¹.

Протиотрутою для гордовитості є покірність.

Гордовитість впливає на всіх нас в різні часи й різною мірою. Тепер ви можете зрозуміти, чому будівля у сні Легія, яка символізує гордовитість світу, була великою й просторою і чому дуже багато було тих, хто до неї увійшов. (Див. 1 Нефій 8:26, 33; 11:35–36).

Гордовитість є загальнолюдським гріхом, великим пороком. Так, гордовитість є загальнолюдським гріхом, великим пороком.

Протиотрутою для гордовитості є покірність—лагідність, смиренність. (Див. Алма 7:23). Нею є скрушене серце і упокорений дух. (Див. 3 Нефій 9:20; 12:19; УЗ 20:37; 59:8; Псалми 34:18; Ісяя 57:15; 66:2). Про це так добре сказав Редьярд Кіплінг:

*“Галас і крики стихають;
Полководці і царі—все минає.
Не мине лиш давня жертва Твоя,
Смиренні і впокорені серця.
Господь Саваот, перебувай із нами,
Щоб ми цього не забували, ...*

щоб ми цього не забували”. Або ми можемо упокоритися за власним вибором, або ми будемо змушені упокоритися. Алма сказав: “Благословенні ті, які упокорюються самі без того, щоб бути змушеними упокоритися”. (Алма 32:16).

Давайте упокоримося за власним вибором.

Ми можемо упокоритися за власним вибором, долаючи ворожнечу по відношенню до наших братів і сестер, цінуючи їх як самих себе і піднімаючи їх на свій рівень або вище. (Див. УЗ 38:24; 81:5; 84:106).

Ми можемо упокоритися за власним вибором, отримавши пораду або покарання. (Див. Кн. Якова 4:10; Геламан 15:3; УЗ 63:55; 101:4–5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Приповіді 9:8).

Ми можемо упокоритися за власним вибором, прощаючи тих, хто скривдив нас. (Див. 3 Нефій 13:11, 14; УЗ 64:10).

Ми можемо упокоритися за власним вибором, виконуючи безкорисливе служіння. (Див. Мосія 2:16–17).

Ми можемо упокоритися за власним вибором, служачи на місії і проповідуючи слово, що допоможе упокоритися іншим (Див. Алма 4:19; 31:5; 48:20).

Ми можемо упокоритися за власним вибором, частіше відвідуючи храм.

Ми можемо упокоритися за власним вибором, зізнаючись у своїх гріхах і уникаючи їх, будучи народженими від Бога. (Див. УЗ 58:43; Мосія 27:25–26; Алма 5:7–14, 49).

Ми можемо упокоритися за власним вибором, люблячи Бога, підпорядковуючись Його волі і ставлячи Його на перше місце у своєму житті. (Див. 3 Нефій 11:11; 13:33; Морон. 10:32).

Давайте вирішимо бути покірними. У нас це вийде. Я знаю, що вийде.

Мої дорогі брати і сестри, ми повинні підготуватися, щоб викупити Сіон. По суті, саме гріх гордині завадив нам встановити Сіон у дні пророка Джозефа Сміта. Саме через цей гріх гордовитості припинив діяти закон посвячення серед нефійців. (Див. 4 Нефій 1:24–25).

Гординя є великим каменем спотикання для Сіону. Я повторюю: гординя є великим каменем спотикання для Сіону.

Ми повинні очистити середину посудини, подолавши гординю. (Див. Алма 6:2–4; Матвій 23:25–26).

Ми повинні піддатися “натхненню Духа Святого”, скинути з себе оболонку гордовитої “тілесної людини”, стати “свят[ими] через спокуту Христа Господа” і бути “як дитина, смиренн[ими], лагідн[ими], покірн[ими]”. (Мосія 3:19; див. також Алма 13:28).

Я палко молюся про те, щоб ми змогли зробити це та йти далі, аби виконати своє божественне призначення¹².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон зазначив, що гордовитість призвела до знищення нефійського народу (див. підрозділ 1). Чому, на вашу думку, гордовитість має таку руйнівну силу?
- Як саме можуть люди “протиставляти [їхню] волю Божій волі”? (Див. підрозділ 2). Які з благословень приходять до нас, коли ми виконуємо Божу волю?
- Як ви вважаєте, чому ми іноді запитуємо: “Що інші люди подумують про мене?”, а не “Що Бог подумає про мене?” (Див. підрозділ 3). Як змінюється наше життя, якщо нашим найбільшим бажанням є зробити приємне Богу?

- Прогляньте, які вияви гордовитості перераховано у підрозділі 4. Як нам уникнути цих проявів гордовитості у своєму житті?
- Президент Бенсон сказав: “Гордовитість шкідливо позначається на всіх наших стосунках—на наших стосунках з Богом та іншими” (підрозділ 5). Чому це так і є? У чому саме покращилися ваші стосунки, коли ви упокорилися?
- У підрозділі 6 Президент Бенсон перераховує шляхи, якими ми можемо упокоритися за власним вибором. Як ви вважаєте, чому краще упокоритися за власним вибором, ніж бути змушеними упокоритися?

Відповідні уривки з Писань

Матвій 23:12; Лука 18:9–14; Якова 4:6; Алма 5:27–28; УЗ 112:10; 121:34–40

Допомога у вивченні

Щоб застосувати слова пророка до себе, поміркуйте над тим, як його вчення стосуються вас (див. *Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 165). Можете запитати себе, як ті вчення можуть допомогти вам, коли у вашому житті виникають тривоги, запитання й труднощі.

Посилання

1. “Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, May 1986, 6–7.
2. Boyd K. Packer, in Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 429–430.
3. Russell M. Nelson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
4. “Cleansing the Inner Vessel”, 7.
5. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 293.
6. “Cleansing the Inner Vessel”, 7.
7. “Beware of Pride”, *Ensign*, May 1989, 4.
8. “Beware of Pride”, 4–5.
9. “Beware of Pride”, 5.
10. “Beware of Pride”, 5–6.
11. “Beware of Pride”, 6.
12. “Beware of Pride”, 6–7; hymn text for “God of Our Fathers, Known of Old” by Rudyard Kipling in *Hymns*, no. 80.

*Президент Езра Тефт Бенсон та його радники у
Першому Президентстві: президент Гордон Б. Хінклі
(ліворуч) і президент Томас С. Монсон (праворуч)*

Провідництво

“Якщо ви маєте стати майбутніми провідниками Церкви, [своєї] країни та вашої власної сім’ї, то ви повинні стояти стійкими у вірі, непохитними перед злом”.

З життя Езри Тефта Бенсона

Езра Тефт Бенсон почав навчатися, як бути провідником, ще в юності. Коли йому було років 13, його батька покликали служити на місії. На час батькової відсутності Езра, як найстарша дитина в сім’ї, взяв на себе виконання багатьох основних обов’язків на сімейній фермі. Через кілька років, коли його покликали до Британської місії, він служив президентом філії і президентом конференції Ньюкасл (конференція—це аналог сьогоденішнього округу). Пізніше він служив у трьох президентствах колу: раз як радник, раз як президент колу протягом короткого часу і раз як президент колу впродовж тривалішого часу. У своїй професійній діяльності він працював на багатьох керівних посадах у галузі сільського господарства. Оскільки він став керівником і експертом у галузі сільського господарства, президент Дуайт Ейзенхауер запросив його працювати на найвищій посаді у сільськогосподарській галузі Сполучених Штатів. Упродовж восьми років він працював з президентом Ейзенхауером як міністр сільського господарства.

До того як стати Президентом Церкви, Президент Бенсон прослужив 12 років президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Члени кворуму ставилися до нього як до свого провідника з великою повагою. Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі “часто казав членам своєї сім’ї, що ніколи не бачив у Церкві такого виконавця, як Президент Бенсон”¹.

Будучи провідником Дванадцятьох, Президент Бенсон заохочував членів кворуму відверто висловлювати їхні думки, навіть якщо він дотримувався іншої думки. Коли старійшина Рассел М. Нельсон був новим членом кворуму, він гадав, що, можливо, не повинен висловлювати свою позицію. “Проте [Президент Бенсон] так не думав,—сказав він.— Справді, коли я нічого не казав при обговоренні якогось питання, він просив мене висловити мою думку”².

Хоч Президент Бенсон і вимагав, щоб всі висловлювали свою точку зору, усе ж не дозволяв, щоб в обговоренні відхилялися від теми. Президент Говард В. Хантер казав, що Президент Бенсон “знав, як зробити обговорення з братами щирим і відвертим, та вмів направляти й контролювати його і об’єднати всіх для одностайного прийняття рішення”³. Коли “він відчував, що питання достатньо обговорене, то, як правило, казав: “Думаю, сіна ми вже достатньо натрусили. А тепер давайте його зв’яжемо”, —і пропонував прийняти рішення”⁴.

Президент Бенсон турбувався про тих, ким керував, і навчав їх своїм прикладом. “Я не знаю нікого, хто б так уважно ставився до своїх побратимів або більше зосереджувався на їхньому благополуччі,—сказав Президент Гордон Б. Хінклі.— Він не просить інших робити те, що не хоче робити сам, але він подає приклад служіння іншим, щоб його наслідувати”⁵. Президент Бенсон також вмів ефективно делегувати роботу іншим, навчаючи і зміцнюючи їх упродовж цього процесу.

На генеральній конференції, на якій Президент Бенсон був підтриманий як Президент Церкви, Президент Гордон Б. Хінклі висловив свою впевненість в тому, що Господь вибрав та підготував Президента Бенсона вести Церкву:

“Я свідчу вам, що це Господь майже сорок три роки тому вибрав Езру Тефта Бенсона стати членом Кворуму дванадцятьох. Це Господь усі ці роки перевіряв і дисциплінував його, навчав і готував. ...

Як той, хто знає його і стоїть з ним поруч, я свідчу, що він—людина віри, людина, перевірена у провідництві, людина, яка дуже любить Господа і Його роботу, яка любить синів і дочок Бога повсюди. Він—та людина, яка довела свою здатність”⁶.

Учення Езри Тефта Бенсона

1

Ефективні провідники—стійкі у вірі і подають гарний приклад.

Сила Христового провідництва зростала завдяки Його прикладу. Його ясным закликком було: “Іди вслід за Мною!” ... Його [успіх у здобутті] вірності й відданості людей принципам праведності був досягнутий завдяки любові, яка є великим мотивуючим фактором. Він допоміг нам зрозуміти, що божественні якості в кожному з нас, які вимагають, щоб їх виявили, можуть стати чудовими реаліями життя. Його приклад і далі існує як найбільша надія і сила людства⁷.

Якщо ви маєте стати майбутніми провідниками Церкви, [своїєї] країни та вашої власної сім’ї, то ви повинні стояти стійкими у вірі, непохитними перед злом; і як сказав Павло: “Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби” (Ефесянам 6:11–12)⁸.

Наша молодь потребує менше критики, а більше гарних прикладів. Ви—ті гарні приклади, на які вони будуть дивитися як на взірець в житті, які вони будуть наслідувати і яких будуть дотримуватися. Їм буде потрібне натхнення, яке може прийти від вас, коли ви повною мірою живете за вченнями евангелії⁹.

2

Люди відповідають на ефективне провідництво.

Покірність

Однією з ознак чудового провідництва завжди був, є і буде смиренний дух¹⁰.

Духовна сила

Духовна сила сприяє виникненню позитивних думок, позитивних ідей, позитивних звичок, позитивного ставлення і позитивних зусиль. Це ті якості, які сприяють мудрості, фізичному

та розумовому благополуччю і які з ентузіазмом сприймаються людьми і на які люди з ентузіазмом відповідають¹¹.

Тільки моральні люди мають здатність надихати й заохочувати одне одного до більшого служіння, до більших досягнень, до здобуття більшої сили¹².

Натхнення є необхідним для належного провідництва. ... Ми повинні мати духа натхнення і коли навчаємо (УЗ 50:13–14), і коли керуємо справами царства (УЗ 46:2)¹³.

Ніщо не може замінити Духа¹⁴.

Знання

Справжній провідник намагається бути добре поінформованим. Він—та людина, яка діє за принципом, а не за доцільністю. Він намагається вчитися з усього людського досвіду, оцінюючи його відкритими принципами божественної мудрості¹⁵.

Для провідників один з найкращих шляхів зрозуміти правильні принципи—це мати ґрунтовне знання і розуміння Писань та відповідних посібників. Більшість ситуацій раніше вже виникали, можливо, багато разів, і політика та процедура вже визначені, щоб вирішувати якусь певну проблему. Тому завжди корисно звернутися до існуючих письмових інструкцій, ознайомитися з ними та церковною політикою стосовно питань, які виникають¹⁶.

Провідникам радять вивчати вчення Церкви, щоб вони були здатні належним чином представляти наші вчення іншим. Кажучи словами апостола Павла, ми очікуємо, щоб ви були “працівником бездоганим” (2 Тимофію 2:15)¹⁷.

Вірність

Хороший провідник сподівається на вірність. У свою чергу він і сам виявляє вірність. Він підставляє плече тим, кому дав завдання. Ця його вірність поширюється не лише на виконання обов'язків у покликанні. Він вірний, коли шанування приходить до тих, з ким він служить. Він пишається їхніми успіхами. Він не скасовує нічого без того, щоб спершу не порадитися з людиною, чие рішення скасовує. Він не збентежить свого товариша перед іншими. Він щирий і відкритий з ним¹⁸.

“Для ефективного провідництва необхідно любити людей”.

Єдність

Існує “єдн[ість], якої вимагає закон целестіального царства; і Сіон не може бути збудовано інакше, як тільки за принципами закону целестіального царства”. (УЗ 105:4–5). Серед необхідних принципів і характеристик—єдність розуму і серця. “Я кажу вам, будьте єдиними; а якщо ви не єдині, ви не Мої”—це наказ Спасителя Його сучасній Церкві (УЗ 38:27; Іван 17:20–23). Ніде ця вимога не є такою необхідною, як серед тих, кого Він покликав головувати у всьому Його царстві¹⁹.

Любов і виявлення довіри

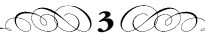
Для ефективного провідництва необхідно любити людей. Ви любите тих, з ким працюєте? Ви усвідомлюєте, якою великою є цінність душ в очах Бога (див. УЗ 18:10)? Ви маєте довіру до молоді? Ви хвалите їх за їхні чесноти, радієте їхнім досягненням? Чи ви критично ставитеся до них через їхні помилки?²⁰

Часто ще важчим за критику є те, що не почувеш жодного слова від нашого провідника стосовно роботи, яка нам була доручена. Короткі коментарі чи зауваження, які є щирими й конкретними, дуже сприяють у виконанні дорученої роботи²¹.

Ми знаємо, ... що час, який провідник проводить в особистому контакті з членами Церкви, є продуктивнішим за час, проведений на зборах і при виконанні обов'язків. Особистий контакт—ось що є ключем до навернення неактивного члена Церкви²².

Прохання, особливо в Церкві, приносить кращий результат, ніж наказ,—і кращі почуття також. Пам'ятайте, що треба запитувати “чому?” Перевіряйте, щоб побачити, як ідуть справи. Виявляйте вдячність, коли люди добре виконують настанови. Виявляйте довіру, коли це можна зробити чесно. Коли щось у вас пішло не так, буде добре проаналізувати вже зроблене і виявити, де ви помилилися,—і не бійтеся зізнатися в тому, що ви помилилися. Пам'ятайте, наші люди—волонтери, вони працюють зі своєї волі. Вони також люблять Господа і Його роботу. Любіть їх. Цінують їх. Коли у вас є спокуса оголосити догану тому, з ким працюєте, не робіть цього. Спробуйте зробити цікавий експеримент і замість зауваження краще поплескайте по спині. Діти нашого Батька по всьому світу є особливо хорощими. Він любить їх. І ми повинні любити їх також²³.

Люди не люблять, коли їх змушують щось робити, навіть якщо це робиться задля добра. Але люди відгукуються на ефективне провідництво²⁴.

Хороші провідники з мудрістю делегують свої обов'язки.

Приклад делегування, який подав Спаситель

Самі основи світу були закладені через делегування повноваження. Багато разів Ісус нагадував людям, що Його місія на землі була місією через делеговане повноваження. Відновлення Його Церкви відбувалося від самого початку через делеговане повноваження.

Звертаючись до юдеїв у синагозі, Ісус сказав їм, що Він був посланий Його Батьком: “Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене” (Іван 6:38)²⁵.

Під час Свого земного священнослужіння Ісус Христос делегував повноваження Своїм дванадцятьом апостолам.

Ісус подає нам чудовий приклад хорошого адміністрування через належне делегування. ... Багато Ним делегованих місіонерів подорожували без калитки чи торби. Люди зазнавали великих труднощів при виконанні Його настанов. Дехто з них загинув страшною смертю в служінні Йому. Але делеговані Ним учні йшли вперед по світу, сміливі, як леви, у виконанні Його доручення. Вони виконали те, про що ніколи їм не мріяли. Жоден провідник ніколи не мотивував так чоловіків і жінок, як Він²⁶.

Церква Ісуса Христа готує провідників через залучення людей, делегованих через повноваження. Коли [Ісус] був на землі, Він покликав дванадцятьох апостолів, щоб вони допомагали Йому керувати церквою. Він також покликав сімдесятьох. Він делегував повноваження іншим. У Його церкві не повинно було бути просто глядачів. Усі мали бути залученими, щоб допомагати у побудові царства. А формуючи царство, вони формували себе.

Метою Ісуса було піднести людину. ...

Метою Ісуса було зробити кожного чоловіка царем, підготувати його у провідництві для вічності. У ту пам'ятну ніч після Останньої вечері Він сказав одинадцятьом... : “Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця”. (Іван 14:12). Завдяки делегуванню Ісус хотів піднести людину, а не стримувати її. І сьогодні по всій Церкві чоловіки і жінки набувають зрілості завдяки завданням, делегованим їм²⁷.

Делегування в наших організаціях

Хороше управління означає делегування повноваження. Делегування частини навантаження допомагає вам і вашій організації. Ефективне управління—це мистецтво збільшення власних сил завдяки іншим²⁸.

Мудре делегування вимагає підготовки з молитвою, так само як і ефективне навчання чи проповідування. Господь ясно про це сказав такими словами: “І Дух буде дано вам молитвою віри; і якщо ви не отримаєте Духа, ви не будете навчати” (УЗ 42:14). А ми б додали: і ви без Духа не будете делегувати²⁹.

Сьогодні мудрий розпорядник у Церкві не буде намагатися сам зробити якусь роботу, даючи зрозуміти, що ніхто, крім нього, зробити її не здатний. І делегуючи, він запевнить того, кому делегує якісь повноваження, що той матиме повну його підтримку³⁰.

Коли відповідальність передана, провідник не забуває ні про призначену людину, ні про дане їй завдання. Він цікавиться виконанням цього завдання, проте не “заглядає через плече”. Він висловлює конкретну похвалу, якщо вона заслужена. Він дає корисну підказку, якщо вона потрібна. Якщо він відчуває, що робота не виконується й потрібна зміна, то він діє сміливо й твердо, але з добротою. Коли термін служіння в якомусь покликанні закінчується, він висловлює своє схвалення і дякує людині³¹.

Жодний мудрий провідник не вважає, що всі хороші ідеї виникають тільки в нього. Він просить давати пропозиції тих, кого він веде. Він дає їм відчути, що вони відіграють важливу роль у

прийнятті рішень. Він дає їм відчуття, що вони втілюють в життя і їхню політику, а не тільки його³².

4

**Церковні провідники є знаряддям в
Божих руках і повинні прагнути Духа,
щоб вести і зміцнювати інших.**

Сьогодні в Церкві провідник зазвичай отримує від виконання те, що він справді очікує. Йому потрібно мати високі сподівання. Йому слід запевнити тих, кому він дає завдання, що в служінні Господу вони матимуть навіть більше сили, ніж у виконанні звичайних обов'язків. Не може бути провалів в роботі Господа, якщо [ми] якнайкраще виконуємо [свою] частину. Ми—лише знаряддя; ця робота—Господня. Це Його Церква, це Його євангельський план. Ми працюємо з Його дітьми. Він не дасть нам зазнати невдачі, якщо ми виконуємо свою частину. Коли це потрібно, Він буде звеличувати нас навіть більше, ніж ми могли б досягнути цього завдяки своїм талантам і здібностям. Я це знаю³³.

Ми повинні пам'ятати, що ... Церква ...—це не бізнесовий світ. Її успіх вимірюється спасінням душ, а не прибутками чи збитками. Звичайно ж, нам потрібно бути ефективними і продуктивними, але нам також потрібно зосереджуватися на вічних цілях. Будьте обережні при застосуванні світських методів і термінології при виконанні священних функцій священства. Пам'ятайте, що для вирішення проблем в роботі царства лише раціональних процедур—якими б вони не були корисними—зовсім не буде достатньо. Божа робота повинна виконуватися з вірою, молитвою і Духом, “і якщо це відбувається якимось іншим шляхом, це не від Бога” (УЗ 50:18)³⁴.

Загальною метою Церкви є допомогти чоловікам і жінкам стати схожими на Бога у своєму ставленні і своїх якостях характеру, а також у своїх ідеалах³⁵.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон навчав, що провідники мають подавати приклад праведності (див. підрозділ 1). Чому приклад має такий могутній вплив? Як приклади праведності провідників впливали на вас?
- Вивчіть якості хороших провідників, як вони пояснені в підрозділі 2. Чому, на вашу думку, люди “відгукуються на [таке] провідництво”? Подумайте, що вам слід робити, аби розвинути в собі такі якості.
- Президент Бенсон навчав, що церковні провідники мають наслідувати приклад Христа у делегуванні повноваження (див. підрозділ 3). Як делегування допомагає будувати Боже царство? Яку саме користь ви отримали від виконання обов’язків, що були делеговані вам?
- Як могло б змінитися наше церковне служіння, якби ми пам’ятали, що “це робота—Божа” і що “ми працюємо з Його дітьми”? (Див. підрозділ 4). Що ви відчували, коли діяли як знаряддя в Господніх руках, допомагаючи іншим людям?

Відповідні уривки з Писань

Вихід 18:13–26; Матвій 5:13–16; Лука 22:31–32; Алма 17:1–11; УЗ 38:23–27

Допомога вчителю

“Кожну людину зворушує, якщо зроблене нею схвалюється. Ви можете докладати окремих зусиль, щоб висловити подяку кожному особисто за його чи її коментарі, якщо можливо, зробіть цей коментар частиною обговорення у класі” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 35).

Посилання

1. In Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 429.
2. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
3. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
4. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 429.
5. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 474–475.
6. Gordon B. Hinckley, “Come and Partake”, *Ensign*, May 1986, 47.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 345.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375–376.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.

11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 455.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 126.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 377.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 370.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 147.
23. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 376–377.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 345.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 378.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 378.
27. *God, Family, Country*, 135–136.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379.
29. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379–380.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379.
31. *God, Family, Country*, 140.
32. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
33. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372–373.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 373.

*“Зараз настав час застосовувати вчення
Спасителя про доброго пастиря”.*

“Паси вівці мої!”

“Ми всі повинні навчитися бути справжніми пастирями. Ми повинні виявляти таку ж любов до інших, яку Добрий Пастир має до всіх нас. Кожна душа є безцінною для Нього”.

З життя Езри Тефта Бенсона

Президент Езра Тефт Бенсон розказав про один випадок, що стався під час його служіння радником у президентстві колу:

“Багато років тому під час зборів президентства колу в Бойсі, Айдахо, ми намагались вибрати президента для найслабшого і найменшого кворуму старійшин у колі. Наш діловод приніс список усіх старійшин того кворуму, в тому списку було й прізвище одного чоловіка, якого я знав уже кілька років. Він походив з міцної сім’ї святих останніх днів, але не дуже долучався до роботи в Церкві.

Якщо єпископ подзвонить йому і попросить щось зробити в каплиці, він зазвичай відгукувався на це прохання, і якщо старійшини грали в софтбол, іноді ви могли помітити його серед гравців. У нього була здатність до провідництва; він був президентом клубу “На службі громаді” і добре справлявся зі своєю роботою.

Я сказав президенту колу: “Чи вповноважуєте ви мене поїхати й зустрітися з цим чоловіком та запропонувати йому повномірно жити за нормами Церкви і стати провідником у своєму кворумі? Я знаю, що в цьому є ризик, але він здатний бути провідником”.

Президент колу сказав: “Ідьте, і нехай Господь благословить вас”.

... І я поїхав додому до того чоловіка. Я ніколи не забуду вираз його обличчя, коли він відкрив двері й побачив на порозі

свого дому члена президентства колу. Вагаючись, він запропонував мені ввійти; його дружина готувала обід, і я відчував аромат кави, що линув з кухні. Я попросив, щоб його дружина приєдналася до нас, і коли ми посідали, я пояснив, чому прийшов. “Я не маю наміру просити, щоб ви відповіли сьогодні,— сказав йому я.— Я хочу лише одного: пообіцяйте мені, що ви будете думати про мою пропозицію, будете молитися і думати про неї, обмірковуючи, що вона буде означати для вашої сім’ї, а потім я повернуся, щоб побачитися з вами наступного тижня. Якщо ви вирішите не приймати покликання, ми й далі будемо вас любити”,—додав я.

Наступної неділі, як тільки він відкрив мені двері, я відразу ж побачив, що відбулася зміна. Він був радий бачити мене і швидко запросив мене увійти та покликав свою дружину, щоб вона приєдналася до нас. Він сказав: “Брате Бенсон, ми зробили так, як ви сказали. Ми думали про це, молилися й вирішили прийняти це покликання. Якщо ви, брати, маєте таку велику довіру до мене, то я згоден жити за нормами Церкви, що й мав робити вже давно”.

Він також сказав: “Жодного разу я не пив кави після того, як ви були тут минулого тижня, і не збираюся більше її колись пити”.

Його рукопоклали служити президентом кворуму, і відвідуваність в його кворумі почала збільшуватися—і вона збільшувалася й далі. Він йшов вперед, огортав увагою малоактивних членів кворуму і повертав їх у кворум. Через кілька місяців я переїхав з того колу.

Проїшли роки, одного дня на Храмовій площі в Солт-Лейк-Сіті до мене підійшов чоловік і, простягнувши свою руку, сказав: “Брате Бенсон, а ви пам’ятаєте мене?”

“Так, пам’ятаю,—відповів я,—але не пам’ятаю вашого імені”.

Він сказав: “А ви пам’ятаєте, як сім років тому прийшли додому до старійшини-порушника норм в Бойсі?” І тоді, звичайно ж, мені все згадалося. Потім він сказав: “Брате Бенсон, я ніколи в житті не перестану дякувати вам за те, що ви прийшли до мене додому в ту неділю після обіду. Тепер я єпископ.

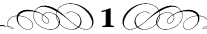
Я думав, що я щасливий, але я не знав, що таке справжнє щастя”¹.

Натхненний цим досвідом сам і надихаючи ним інших, Президент Бенсон заохочував святих останніх днів звернути дієву увагу на членів Церкви, які жили “окремо від Церкви і поза впливом евангелії”². На генеральній конференції у квітні 1984 року він сказав: “Ми задоволені активізацією стількох багатьох наших братів і сестер. Ми закликаємо провідників священства і допоміжних організацій і далі докладати великих зусиль у цьому напрямку”³. Того ж тижня він говорив з групою провідників священства про те, що необхідно товаришувати з чоловіками в Церкві, які ще не висвячені на старійшин:

“Моє серце лине до тих чоловіків, глав сімей. ... Я не вважаю, що у нас сьогодні в Церкві є важливіше завдання, ніж активізувати тих чоловіків і допомогти їм дорости до того стану, коли вони зможуть піти зі своїми сім’ями в дім Господа і відкрити для них найцінніші благословення, відомі чоловікам і жінкам у цьому світі і у світі прийдешньому.

Брати, ми молимося й сподіваємося, що ви будете дивитися на ці зусилля з активізації не просто як на таку собі тимчасову програму. Ми сподіваємося, що коли будуть описувати цей період в історії Церкви, буде сказано, що це був час, позначений тим, що багато заблудлих і загублених душ були повернуті назад до Божої Церкви”⁴.

Учення Езри Тефта Бенсона

Як послідовники Господа, ми маємо місію, частиною якої є і підтримувати зв’язки з братами й сестрами, які відділилися від Церкви.

Мета Господньої Церкви—подальший розвиток кожного сина і кожної дочки Бога у напрямку до благословень, пов’язаних з вічним життям. ...

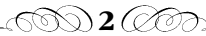
Я хочу поговорити про нашу місію удосконалення святих, особливо про завдання з активізації тих, хто відділився від повноцінної діяльності в Церкві. Ці члени Церкви, які є нашими

братами і сестрами, на даний час живуть окремо від Церкви і поза впливом євангелії.

У цій групі малоактивних членів Церкви є багато тих, хто не відвідує церкву і може бути байдужим і неухважним. Також серед них є ті, хто тимчасово загубився, бо ми не знаємо про їхнє місцеперебування. Хтось із них є новонаверненими, які, очевидно, не отримали змістовної підтримки й навчання, які б дозволили б їм стати “співгорожанами святим”. (Див. Ефесянам 2:19). Багато хто є неодруженими дорослими.

Усім цим людям ми, як члени Церкви і послідовники Христа, повинні простягнути руку і дати знову відчутти нашу любов та передати сердечне запрошення повернутися назад. “Повертайтеся назад. Повертайтеся назад і бенкетуйте за Господнім столом, знову куштуйте солодкі й чудові плоди дружнього спілкування зі святими”. (*Ensign, March 1986, p. 88*).

Перед нами дуже складне завдання. ... Ми повинні виявити велику віру, енергію і свою зобов'язаність щоб підтримувати зв'язок з цими братами і сестрами. Але ми повинні робити це. Господь чекає цього від нас. І ми будемо це робити!⁵

Прагнучи насичувати тих, хто збився з дороги, ми повинні застосовувати вчення Спасителя про доброго пастиря.

Зараз настав час застосовувати вчення Спасителя про доброго пастиря для виконання завдання, що стоїть перед нами,— повернути загублених овець і норавливих ягнят.

“Як вам здається: коли має який чоловік сто овець, а одна з них заблудить, то чи він не покине дев'яноста і дев'ятьох у горах, і не піде шукати заблудлої?”

І коли пощастить відшукати її, поправді кажу вам, що радіє за неї він більше, аніж за дев'яноста і дев'ятьох незаблудлих”. (Матвій 18:12–13).

В Ісусові часи палестинські пастухи знали кожну свою овечку. Овечка знала голос пастуха і довіряла йому. Вівці не пішли б

Коли ми розвиваємо дружні стосунки у наших приходах та філіях, то допомагаємо одне одному залишатися в кошарі Доброго Пастиря.

за чужинцем. Отже, коли він кликав, вони йшли до нього. (Див. Іван 10:1–5, 14).

Увечері ті пастухи вели своїх овець у загороду, або кошару. Кошара мала високі стіни, по верху яких були встромлені колючки, щоб не дати диким звірям і злодіям перелізти через ті стіни. Однак іноді дикий звір, гнаний голодом, перестрибував через стіни й потрапляв до овець, і ті відчували жах і загрозу.

У такій ситуації виявлялася різниця між справжнім пастухом—тим, хто любив своїх овець,—і наймитом, який працював тільки для того, щоб отримувати платню за свою роботу. Справжній пастух готовий був віддати своє життя за овець. Він йшов до овець і боровся за їхнє благополуччя. Наймит же цінував свою власну безпеку вище за безпеку овець і зазвичай втікав від небезпеки.

Ісус використовував цей звичайний для Його днів приклад, аби заявити, що Він був Добрим Пастирем, Справжнім Пастирем. Через те, що Він любить Своїх братів і сестер, Він

готовий добровільно віддати Своє життя за них. (Див. Іван 10:11–18).

І зрештою Добрий пастир віддав Своє життя за овець—за вас і за мене, за нас усіх.

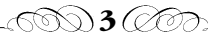
Символ доброго пастиря не позбавлений важливої паралелі в Церкві й сьогодні. Вівцям потрібно, щоб їх вели пильні пастухи. Є надто багато заблудлих. Дехто поринає у скороминущі розваги. Інші зовсім загубилися.

Ми усвідомлюємо, що як і в минулі часи, деякі вівці будуть норовливими і вони є “як дика отара, яка втікає від чабана”. (Мосія 8:21). Однак більшість наших проблем виникає через те, що немає люблячого й уважного пастирства, і через те, що недостатньо пастирів.

Маючи допомогу пастиря, наші нові члени Церкви, ті, хто тільки-но прийняв євангелію, мають насичуватися через уважне товаришування, бо тоді вони зростають у знанні євангелії і починають жити за новими нормами. Така увага допомагатиме їм не повернутися до старих звичок.

Відчуваючи турботу й любов пастиря, наші молоді люди, наші малі ягнята, не будуть схильні збиватися з дороги. А якщо й зіб'ються, гирлига пастуха—люблячі руки і розуміюче серце—допоможе повернути їх назад.

Відчуваючи турботу пастиря, багато з тих, хто тепер відбився від отари, все ще можуть до неї повернутися. Багато тих, хто одружився поза Церквою і став жити за нормами, прийнятими у світі, можуть відгукнутися на запрошення повернутися до отари⁶.

**Святі останніх днів, які збилися з дороги,
потребують справжньої, сердечної турботи
від щирих і люблячих пастирів.**

Не існує *нових* вирішень для цієї *старої* проблеми, яка полягає в тому, що вівці відбиваються кудись від отари у пошуках їжі. Доручення, яке Ісус дав Петру і на якому Він наголосив, повторивши його тричі, і є перевіреним вирішенням цієї

проблеми: “Паси вівці Мої! Паси вівці Мої! Паси вівці Мої!” (Див. Іван 21:15–17).

Як сказано у чудовому застереженні в Книзі Мормона, тих, хто охрестився в Церкві Христа, необхідно постійно “пам’ятати і насичувати добрим словом Бога”. (Мороній 6:4).

Отже, відповідь в тому, що потрібно з молитвою здійснювати пастирство і годувати отару,—іншими словами, особисто пильнувати. Повинна відчуватися справжня, сердечна турбота з боку щирого й люблячого пастиря, а не просто дрібна опіка, яку може виявляти наймит.

Обговорюючи концепцію справжнього пастиря, ми усвідомлюємо, що Господь дав цю відповідальність носіям священства. Але й сестри мають покликання своєрідного “пастирства”, які вони здійснюють з любов’ю у милосердному служінні одна одній та іншим людям. Отже ми всі повинні навчатися, як бути справжніми пастирями. Ми повинні виявляти таку ж любов до інших, яку Добрий Пастир має до всіх нас. Кожна душа є безцінною для Нього. Його запрошення адресоване кожному члену Церкви—кожному сину і кожній дочці Бога.

“Тож Він посилає запрошення всім людям, бо руки милості простерті до них, і Він каже: Покайтеся, і Я прийму вас. ...

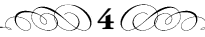
Прийдіть до Мене, і ви скуштуєте від плоду дерева життя; ...

Так, прийдіть до Мене і принесіть діяння праведності”. (Алма 5:33–35).

Нікому не відмовлено в Його запрошенні. Раді усім тим, хто прийме Його прекрасне запрошення пізнати Його євангелію. Вівці—а серед них деякі відволіклися, деякі байдужі, деякі чимось зайняті—повинні бути знайдені і з любов’ю повернуті до активності. Кожний ресурс священства і допоміжних організацій повинен бути задіяний, щоб допомогти в цій справі.

Це завдання ніколи не буде виконане, якщо провідники колів, приходів, кворумів і допоміжних організацій та віддані члени Церкви повсюди не виявлять своєї волі й віри, аби привести малоактивних до повної активності у Церкві.

Якщо ви щиро прагнете досягти цієї гідної мети, то ми закликаємо вас знову зробити наголос на ефективному домашньому вчителюванні священства та ефективному візитному вчителюванні Товариства допомоги. Домашнє вчителювання і візитне вчителювання—це натхненні програми. Вони призначені, щоб зв'язуватися щомісяця з членами Церкви, як активними, так і малоактивними. Будь ласка, зробіть більший наголос на домашньому вчителюванні і на візитному вчителюванні⁷.

Продовжуючи й далі служити нашим братам і сестрам, ми можемо допомогти їм отримати всі благословення й обряди євангелії.

Наші молитви сьогодні повинні бути такої сили і сповнені такої ж турботи, що й молитви Алми, коли він прагнув повернути заблудлих зорамійців, які відійшли від Господа:

“О Господи, даруй нам, щоб ми могли мати успіх у приведенні їх *знову* до Тебе через Христа.

Дивись, о Господи, їхні душі дорогоцінні, і багато з них є нашими братами; тому дай Ти нам, о Господи, силу і мудрість, щоб ми могли привести цих наших братів *знову* до Тебе. (Алма 31:34–35; курсив додано). ...

Принципи для активізації душ не змінюються. Вони такі:

1. Тих, хто відійшов або є малоактивним, необхідно знайти і контактувати з ними.
2. Турботу необхідно виявляти з любов'ю. Вони повинні відчувати нашу любов.
3. Їх необхідно навчати євангелії. Вони повинні відчувати силу Святого Духа через вчителів.
4. Вони мають стати нашими друзями.
5. Їм необхідно мати змістовні церковні обов'язки.

За словами з Книги Мормона, ми маємо “продовжувати проповідувати”. (3 Нефій 18:32).

Особливо ми турбуємося про те, щоб новонавернені інтегрувалися у повне товаришування в Церкві. Їх необхідно радо приймати з розкритими обіймами.

Давайте ж об'єднаємо свої зусилля, щоб повернути малоактивних знову до повноцінної активності в Церкві. Роблячи так, усі ми тісніше об'єднаємося довкола виконання місії Церкви—приводити до євангелії, з усіма її благословеннями і обрядами, щоб за нею повніше жили всі члени Церкви. Церква “має потребу в кожному членові” (УЗ 84:110), і кожний член має потребу в євангелії, в Церкві і в усіх її обрядах.

Давайте ж всі прагнути благословень Господніх, щоб нам зміцнитися й отримати необхідні силу і вплив, які нам будуть потрібні, коли ми трудимося разом у цій великій праці любові⁸.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Які у вас виникають почуття, коли ви думаете про членів сім'ї або друзів, які “живуть окремо від Церкви і поза впливом євангелії”? Що ми можемо зробити, аби зв'язатися з ними? (Див. підрозділ 1).
- Поміркуйте над вченнями Президента Бенсона стосовно різниці між наймитом і пастухом (див. підрозділ 2). Що ми можемо зробити, аби стати кращими пастирями?
- Президент Бенсон нагадав нам, що люди потребують “справжньої, сердечної турботи від щирих і люблячих пастирів” (підрозділ 3). Як нам навчитися щиросердно турбуватися про інших? Обдумуючи це запитання, подумайте про своє служіння домашнього вчителя або візитної вчительки.
- Що, на вашу думку, означає “продовжувати проповідувати”? (3 Нефій 18:32). Розгляньте п'ять принципів, які назвав Президент Бенсон, щоб допомогти нам служити тим, кого потрібно повернути до церковної активності (див. підрозділ 4). Як саме кожний з цих принципів може допомогти людині отримати благословення євангелії?

Відповідні уривки з Писань

Матвій 9:10–12; Лука 15; 22:32; 1 Петра 5:2–4; Мороній 6:4; УЗ 18:10–16; 84:106

Допомога у вивченні

“Читання, вивчення і розмірковування—це не одне й те саме. Ми читаємо слова й можемо отримувати ідеї. Ми вивчаємо й можемо відкривати для себе певні ситуації та зв’язки у Писаннях. Але коли ми розмірковуємо, то запрошуємо одкровення від Духа. Як на мене, розмірковування—це обдумування і молитва після уважного прочитання і вивчення Писань” (Генрі Б. Айрінг, “Служити з Духом”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2010, с. 60).

Посилання

1. “Feed My Sheep”, *Ensign*, Sept. 1987, 4–5.
2. “Feed My Sheep”, 3.
3. “Counsel to the Saints”, *Ensign*, May 1984, 8.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 234.
5. “Feed My Sheep”, 3.
6. “Feed My Sheep”, 3–4.
7. “Feed My Sheep”, 4.
8. “Feed My Sheep”, 4, 5.

Принципи матеріального і духовного благополуччя

“Усе, що стосується економічного, соціального і духовного благополуччя людського роду, турбувало і завжди буде турбувати Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів”.

З життя Езри Тефта Бенсона

У 1936 році, коли люди всього світу боролися з економічними труднощами Великої депресії, Перше Президентство представило нову програму благополуччя. Ця програма, названа Церковним планом безпеки, була запроваджена не лише для того, щоб надати людям необхідне, але й “допомогти людям допомогти самим собі”¹. Запроваджуючи цю програму, Перше Президентство та інші церковні провідники навчали основним принципам, які стосувалися старанної праці, необхідності покладатися на власні сили, а також служіння. Вони закликали членів Церкви платити десятину і пожертвування, виробляти й зберігати продукти харчування, уникати зайвих боргів та мати грошові заощадження для майбутніх потреб.

У той час Президент Езра Тефт Бенсон служив радником у президентстві колу в Бойсі, Айдахо. Також він був фахівцем в галузі економіки, маркетингу, а також фахівцем фермерського менеджменту в штаті Айдахо. Він отримав завдання від свого президента колу відвідати збори, на яких мав бути представлений Церковний план безпеки. Пізніше він згадував: “Усе, що я чув того дня, я щиро сприймав усім своїм серцем. Я повернувся в кіл Бойсі і сказав моїм братам, що ця анонсована програма економічно, соціально і духовно є виваженою, і висловив

Старійшина Езра Тефт Бенсон, праворуч, з президентом Максом Циммером, діючим президентом Швейцарської місії, перевіряють прибулу матеріальну допомогу в Женеві, Швейцарія, 1946 р.

впевненість в тому, що люди в Церкві сприймуть її всім серцем не тільки як щось виражене, але і як необхідне”².

Через два місяці після того, як Президент Бенсон представив цю програму у своєму колі, “розпочалася робота над багатьма проектами: в одному приході засадили багатогектарне поле, в іншому на більш як шести гектарах посіяли солодкий буряк, а Товариство допомоги іншого приходу консервувало продукти харчування і шило ковдри та одяг. [В одному приході] навіть побудували невеликий консервний завод”³.

Президент Бенсон побачив величезний вплив програми благополуччя через 10 років. Як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, він мав доручення головувати над Церквою в Європі після Другої світової війни. У тих зруйнованих війною країнах він керував зусиллями Церкви у забезпеченні людей необхідним, щоб допомогти їм знову відчутти свою самодостатність. Він розповів про свій досвід, коли перший церковний вантаж з гуманітарною допомогою прибув у Берлін, Німеччина:

“Я взяв з собою тодішнього президента місії, президента Річарда Ренглека. Ми пішли до старого пошкодженого складу, де під озброєною охороною знаходилася безцінна гуманітарна допомога. У дальньому кутку цього складу ми побачили складені майже до стелі коробки.

“Усі ці коробки з їжею?— спитав Річард.— Ви хочете сказати мені, що всі ці коробки наповнені їжею?”

“Так, брате мій,—відповів я,—їжею, одягом та постільною білизною—і, мені здається, там є щось і для медичної допомоги”.

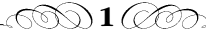
Ми з Річардом поставили вниз одну з коробок. Відкрили її. Вона була заповнена найзвичайнішим зі звичайних продуктів харчування—сухими бобами. Побачивши вміст коробки, цей чудовий чоловік засунув руку в сухі боби і почав пересипати їх між пальцями рук, потім схилився й заплакав, як дитина, від вдячності.

Ми відкрили ще одну коробку, наповнену подрібненою пшеницею—не більше і не менше: як Бог її дав і як призначив їй бути. Він поклав щипку її до свого рота. Якусь мить він дивився на мене крізь сльози в очах—та й мої очі теж були мокрими,

—і сказав, повільно хитаючи своєю головою: “Брате Бенсон, важко повірити, що люди, які ніколи не бачили нас, так багато для нас зробили”.

“Це Господня система! Добровільні внески, зробити які спонукала братерська любов, і добровільні пожертвування, і допомога іншим, щоб вони допомогли самі собі. Це гарантує збереження гідності і самоповаги”⁴.

Учення Езри Тефта Бенсона

Господь прагне й готовий благословити Свій народ матеріально і духовно.

Я розумію, мої брати і сестри, слова Господа, сказані Ним стосовно мирських справ:

“... Все для Мене духовне, і ні в який час не давав Я вам закон, який був би фізичним ...” [УЗ 29:34].

Ціль, безумовно, є духовною. Однак ми живемо у матеріальному, фізичному, тимчасовому світі. ...

... Людина за природою є двоїстою істотою, фізичною і духовною, і в ранніх одкровеннях цьому народу Господь багато разів користався нагодою, щоб дати настанови і повеління стосовно питань, що стосуються матеріального. Він направляє святих і провідників Церкви у купівлі землі та іншого майна; у зведенні храмів; навіть у встановленні друкувального верстата, і у побудові крамниці та дому для проживання для “натомленого подорожнього” [див. УЗ 124:22–23]. У дуже важливому одкровенні, відомому як Слово мудрості, Він не тільки вказав, що для людини є добрим, а що не є добрим, але й окреслив план, як вигодувати худобу, який через більш як сто років поступово почав підтримуватися завдяки науковим дослідженням людини [див. УЗ 89]. Що б там не було, але людське благополуччя завжди було і завжди залишатиметься турботою Церкви. Нашому народу завжди давалися поради стосовно матеріального. ...

Важливо, щоб ми й надалі не відхилялися від цього, мої брати і сестри. Завжди пам'ятаймо, що все матеріальне є лише засобом для досягнення більшого, а це більше є духовним, хоча Господь

прагне і готовий благословляти свій народ матеріально. Про це Він вказував у багатьох одкровеннях. Він зазначав знову й знову, що нам слід молитися про наші поля, про наші стада, про наших домашніх, наші доми і просити Господніх благословень в наших земних справах. І Він пообіцяв, що Він буде там і готовий та бажає благословляти нас. ...

... Господь не буде робити за нас те, що ми можемо й повинні робити самі. Але Його мета—турбуватися про Своїх святих. Усе, що стосується економічного, соціального і духовного благополуччя людського роду, турбувало і завжди буде турбувати Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів⁵.

Який би аспект програми благополуччя ми не реалізовували, перед нами повинна бути основна мета, задля досягнення якої ця програма й запроваджується. Сказано, що її метою є “встановити, наскільки це можливо, систему, за якою було б покінчено з прокляттям ледарства; негативними наслідками благодійних подачок, які б були усунені, натомість незалежність, працьовитість, ощадливість та самоповага знову б зайняли своє місце серед наших людей. Мета Церкви—допомогти людям допомагати собі. Праця має бути знов зведена на престол як керівний принцип в житті членів нашої Церкви”⁶.

Сила церковної програми благополуччя полягає в тому, що кожна сім'я виконує натхненні настанови церковних провідників забезпечувати себе завдяки відповідній підготовці. Бог призначив своїм святим підготуватися так, щоб “Церква [як сказав Господь] могла стояти незалежною над усіма іншими створіннями, нижчими цілестіального світу”. (УЗ 78:14)⁷.

Біблійна притча про п'ять мудрих і п'ять нерозумних дів [див. Матвій 25:1–13] є нагадуванням про те, що людина може зволікати надто довго, перш ніж спробувати привести свій духовний і фізичний дім у порядок. А ми підготовлені?⁸

2

Завдяки енергійній, цілеспрямованій, відданій роботі ми забезпечуємо своє життя необхідним і розвиваємо в собі хороші якості.

Одним з перших принципів, відкритих батьку Адаму, коли він був вигнаний із Еденського саду, був такий: “У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю” (Буття 3:19). Усе матеріальне, що ми отримуємо в житті, приходить завдяки праці й Божому провидінню. Тільки праця створює все, що потрібно для життя⁹.

Бог повелів людині жити потом лица свого, а не чийогось¹⁰.

Нашою є євангельська робота—цілеспрямована, безкорислива і виконувана в душі справжньої Христової любові. Лише завдяки їй ми можемо більшою мірою розвинути в собі благочестивість. Лише завдяки їй ми можемо стати гідним зняряддям в руках Господа, щоб благословити інших через ту силу, яка може вести до зміни на краще життя чоловіків і жінок.

Нам слід бути смиренно вдячними за це складне завдання, за цей спадок, за цю можливість служити, а також за її щедрі винагороди. Якими щасливими є ті, хто може дотримуватися Господнього плану, щоб розвивати цю силу і використовувати її для благословення інших. Це те, що робив Христос. Це те, що ми маємо привілей робити¹¹.

Ті, хто отримує допомогу за програмою благополуччя, повинні працювати у міру своїх можливостей, щоб мати заслужене право на товари або допомогу з фонду пожертвувань від посту. Якщо вони не шукають підходящої роботи, якщо їх не заохочують працювати, то соціальні подачки, які деморалізують Церкву, будуть збільшуватися і мета, заради якої була запроваджена програма благополуччя, втратить своє значення. Це закон небес, який ми не засвоїли повною мірою тут, на землі, а він полягає в тому, що ми не можемо допомогти людям, постійно роблячи за них те, що вони можуть і повинні робити самі¹².

Нам слід просити Господніх благословень на все, що ми робимо, і нам слід ніколи не робити того, на що ми не можемо просити Його благословень. Нам не слід очікувати, що Господь

Усі члени сім'ї можуть брати участь у виготовленні продуктів харчування.

робитиме за нас те, що ми можемо самі зробити для себе. Я вважаю, що треба вірити й працювати і що Господь буде більш повно благословляти ту людину, яка працює і молиться про цю роботу, а не ту, яка тільки молиться¹³.

Енергійна, цілеспрямована робота дає людині міцне здоров'я, гідні похвали досягнення, чисту совість і освіжаючий сон. Праця завжди була благом для людини. Давайте по-справжньому поважати і за працю голови, і за працю серця, і за працю рук. Давайте завжди насолоджуватися задоволенням, що йде від чесної праці. ... Ви ніколи не потрапите на небеса, якщо лише мрієте про це або прагнете цього. За це ви повинні заплатити ціну—роботою, жертвою і праведним життям¹⁴.

3

Коли ми вирощуємо якусь продукцію і зберігаємо її, то ми негайно отримуємо користь від цього і готуємося задовольняти свої майбутні потреби.

Ви коли-небудь задумувались хоч на мить над тим, що станеться з вашою громадою або країною, якщо транспорт буде

паралізовано або якщо почнеться війна чи криза? Як ви і ваші ближні будуть діставати продукти харчування? Як довго продуктивний магазин на розі вулиці—або супермаркет—зможе задовольняти потреби громади?

Невдовзі після Другої світової війни я був покликаний Першим Президентством поїхати в Європу відновити наші місії та розгорнути програму розподілення продуктів харчування й одягу для святих. Я й досі добре пам'ятаю, як люди щоранку сідали в потяг, тримаючи в руках самі різноманітні старовинні дрібнички, щоб їхати у передмістя і виміняти їх там на їжу. У вечірній час залізнична станція наповнювалася людьми, які тримали в руках овочі і фрукти, а також вищанням свиней та кудкудаканням курей. Ви ніколи не чули й не бачили такого сум'яття. Ці люди звичайно були готові поміняти практично все на те, що підтримує життя,—на їжу.

Майже забутий засіб для економічної незалежності—це домашнє виготовлення продуктів харчування. Ми надто вже звикли ходити в магазини і купувати там те, що нам потрібно. Саме виготовляючи деякі з потрібних нам продуктів харчування, ми значною мірою зменшуємо вплив інфляції на наші гроші. А ще важливішим є те, що ми вчимося, як виготовляти собі продукти харчування і залучати всіх членів сім'ї до корисного проекту. ...

... Дозвольте мені запропонувати вам зробити те, що вже зробили інші. Зберіться разом і дістаньте дозвіл на використання якоїсь вільної ділянки для городу або візьміть в оренду ділянку землі й засадіть її. Деякі кворуми старійшин вже так зробили силами всього кворуму, і всі, хто брав у цьому участь, отримали користь, зібравши врожай овочів і фруктів та благословень від співпраці і залучення сім'ї до цієї роботи. Багато сімей перекопали свої газони і зробили з них городи.

Ми закликаємо вас більше покладатися на себе, щоб, як проголосив Господь, “не зважаючи на лихо, яке зійде на вас, Церква могла стояти незалежною над усіма іншими створіннями, нижчими цілестіального світу” (УЗ 78:14). Господь хоче, щоб ми були незалежними і поклалися на себе, бо настануть лихі дні. Він попереджав і застерігав нас, що це може статися. ...

Порада виготовляти продукти харчування—це лише одна частина неодноразового нагадування про необхідність мати запас продуктів ... там, де за законом це дозволяється робити. Церква не сказала вам, які саме продукти ви повинні мати в запасі. Це рішення члени Церкви приймають самостійно. ...

... Одкровення стосовно того, що необхідно виготовляти і зберігати продукти харчування, може сьогодні бути таким же важливим для нашого матеріального благополуччя, як для людей у дні Ноя зайти в ковчег. ...

Плануйте створити свій запас продуктів так само, як ви плануєте скласти заощадження. Потрошку відкладайте на запас з кожної покупки. Консервуйте фрукти й овочі з вашого городу і саду. Дізнавайтеся, як зберігати продукти шляхом висушування і, можливо, заморожування. Включить витрати на запаси у статтю вашого бюджету. Зберігайте насіння і майте достатньо знарядь праці для виконання робіт. Якщо ви збираєте гроші і плануєте придбати ще одну машину або ще один телевізор, або ще щось, що просто додасть вам більше комфорту чи задоволення, то вам, можливо, слід змінити свої пріоритети. Ми радимо вам зробити це з молитвою і *зробити це зараз*. ...

Надто часто ми втішалися у своєму затишному самозаспокоєнні і вважали, що спустошення війни, економічні катастрофи, голод та землетруси сюди не прийдуть. Ті, хто вважає так, або не знайомі з одкровеннями Господа, або не вірять в них. Ті, хто самовдоволено думає, що ці нещастя не прийдуть до нас, що вони так чи інакше обійдуть нас стороною через праведність святих, обманюються, і вони будуть проклинати той день, коли піддалися тій ілюзії.

Господь попереджав і застерігав нас про день великого лиха і дав нам пораду через Своїх слуг, як підготуватися до цих важких часів. Чи прислухалися ми до Його поради? ...

Мої брати і сестри, сумлінно виконуйте цю пораду і ви будете благословенні—так, ви будете найблагословеннішим народом на всій землі. Ви—хороші люди. Я знаю це. Але всім нам потрібно бути кращими, ніж ми є. Давайте зробимо все, щоб ми могли прогородувати не лише себе завдяки домашньому

*Життя не за власними статками може
викликати “безмежні муки серця”.*

виготовленню та збереженню продуктів харчування, але й інших.

Нехай Бог благословить нас бути підготовленими до днів, що чекають на нас попереду і які можуть бути найтяжчими¹⁵.

4

**Мир і задоволення приходять в наші серця,
коли ми заощаджуємо частину свого заробітку
й уникаємо непотрібного боргу.**

Я хотів би шанобливо закликати вас жити за основоположними принципами праці, ощадливості і самозабезпечення та навчати цього своїх дітей власним прикладом. ... Живіть за своїми заробітками. Регулярно відкладайте частину тих заробітків як заощадження. Уникайте непотрібного боргу. Будьте мудрими, не намагаючись багато придбати надто швидко. Учіться добре розпоряджатися тим, що вже маєте, а потім думайте, що ще треба купити¹⁶.

На жаль, у розумі декого вгніздилися сподівання, що коли ми переживаємо важкі часи, коли ми нерозважливо і непомірно

витрачаємо свої ресурси і живемо не за статками, то маємо очікувати, що Церква чи уряд допоможуть нам задовольнити наші потреби. Дехто з наших членів Церкви забув, що головним принципом церковної програми благополуччя є те, що “несправжній святий останніх днів буде, хоч здоров’я й дозволяє, перекладати на інших свій тягар забезпечувати себе”. ...

Як ніколи раніше нам потрібно вивчати і застосовувати принципи економічного самозабезпечення. Ми не знаємо, коли криза, викликана хворобою чи безробіттям, може позначитися на наших власних обставинах. Але ми знаємо, що Господь вказав, що у майбутньому будуть лиха глобального характеру, і Він попереджав і застерігав нас, щоб ми були готові. Тому-то Брати неодноразово наголошували на програмі “назад до основ” в рамках програми матеріального і духовного благополуччя¹⁷.

Господь бажає, щоб Його святі були вільними і незалежними у важкі дні, що чекають попереду. Однак жодна людина не є насправді вільною, якщо вона у фінансовому рабстві¹⁸.

У книзі Царів ми читаємо про жінку, яка з плачем прийшла до пророка Єлисея. Її чоловік помер, а в неї був борг, який вона не могла сплатити. Позичальник збирався забрати її двох синів, щоб продати їх в рабство.

Єлисей зробив чудо, і вона отримала багато оливи. Потім він сказав їй: “Іди, продай ту оливу, та й заплати своєму позичальникові. А ти та сини твої будете жити на зостале”. (Див. 2 Царств 4:1–7).

“Сплати свій борг—і живи”. Якими істинними завжди були ці слова! Яку мудру пораду вони передають нам сьогодні! ...

Багато людей не вірять, що серйозний спад економіки буде ще колись знову. Відчуваючи себе у безпеці своїх сподівань на те, що й далі вони матимуть роботу та свою заробітну плату й виплати, вони віддають в заставу свій майбутній дохід, не думаючи про те, що вони робитимуть, якщо втратять роботу або з якоїсь іншої причини не матимуть доходів. Але найкращі авторитети неодноразово казали, що ми ще недостатньо розумні, щоб контролювати свою економіку без округлення у бік зменшення. Рано чи пізно ці тяжкі часи настануть.

Інша причина збільшення боргу є ще навіть глибшою і викликає більше занепокоєння. І причина ця—зростаючий матеріалізм, який суперечить відданості духовним цінностям. Багато сімей, щоб “вразити інших”, зв’язують себе тим, що купують більший і дорожчий дім, ніж їм потрібно, в дорогому районі. ... З підвищенням стандартів життя та спокуса зростає з кожною новою технічною новинкою, яка з’являється на ринку. Підступні, ретельно сплановані методи сучасної реклами зосереджені на найслабших місцях опору споживачів. На жаль, як результат, дедалі більше посилюється почуття, що матеріальні речі необхідно мати прямо зараз—не чекаючи, без заощаджень, без жертвування.

Ще гірше те, що велика частина сімей, в яких є особисті борги, не мають ліквідних активів [заощаджень], нічого того, на що можна було б спертися. Які великі труднощі в них виникнуть, якщо їхній дохід раптом зникне або суттєво знизиться! Ми всі знаємо сім’ї, які мають зобов’язання виплатити більше, ніж вони можуть. За кожним таким випадком криються безмежні муки серця¹⁹.

Але це не означає, що я кажу, ніби всі борги погані. Звичайно ж, ні. Борг, необхідний для бізнесу, є одним з елементів, що сприяє зростанню. Нормальний іпотечний кредит—це реальна допомога сім’ї, яка повинна взяти позику для придбання дому²⁰.

Кінець кінцем, легше жити за своїми статками і відмовлятися від позичання з резервних фондів, за винятком тих випадків, коли це є необхідним,—але ніколи не задля розкошів. Це несправедливо по відношенню до себе або наших громад бути настільки недалекоглядними у своїх витратах, щоб одного дня, коли у нас не буде доходу, довелось звернутися по фінансову допомогу в агенції з надання допомоги чи Церкву.

Я серйозно раджу вам: не зв’яжуйте себе надмірними боргами. Заощаджуйте зараз, а купуйте пізніше, і ви будете просуватися вперед набагато швидше. Ви отримаєте високий відсоток та іншого роду виплати, а заощаджені гроші дадуть вам можливість придбати щось пізніше зі значною знижкою.

... Не піддавайтеся спокусі влазити в борги, аби придбати нерухомість, розкішнішу й більшу, ніж вам справді потрібно.

Наскільки буде кращим для вас, особливо для вас, молоді сім'ї, для початку просто купити невеличкий дім, за який ви можете сплатити у порівняно короткий час. ...

Не залишайте себе чи свою сім'ю без захисту від фінансових бур. Відмовтеся від розкошів, принаймні на час, щоб зробити заощадження. Як мудро було б забезпечити майбутню освіту для ваших дітей і осінь вашого життя. ...

Брати і сестри, мир і задоволення прийдуть в наше серце, якщо ми живемо за своїми статками. Бог дарував нам мудрість і віру, щоб прислухатися до натхненної поради священства не потрапляти в борг, жити за своїми статками, а якщо вже маємо борг, то його треба сплатити, коротко кажучи: "сплати і живи"²¹.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- У підрозділі 1 Президент Бенсон назвав основні принципи церковної програми благополуччя. Як саме ці принципи сприяють нашому матеріальному благополуччю? Як саме вони сприяють нашому духовному благополуччю?
- Чим корисна "енергійна, цілеспрямована робота"? (Приклади див. у підрозділі 2). Що вам приносить радість в роботі? Як ми можемо допомогти дітям і молоді навчитися любити роботу?
- Які благословення прийдуть за виконання поради Президента Бенсона, вміщеної у підрозділі 3? Подумайте, що ви будете робити, враховуючи ваші теперішні обставини, щоб дотримуватися цієї поради.
- Чому, на вашу думку, мудре витрачання грошей приносить "мир і задоволення"? І навпаки, що ми можемо відчувати, коли не "живемо за [своїми] статками"? (Див. підрозділ 4).

Відповідні уривки з Писань

Кн. Якова 2:17–19; Алма 34:19–29; УЗ 19:35; 42:42; 75:28–29; 104:78; Мойсей 5:1

Допомога вчителю

“Щоб допомогти учням підготуватися й відповісти на запитання, можна сказати їм перед тим як щось читати чи показувати, що ви попросите відповісти вам. ... Наприклад, ви можете сказати: “Послухайте, коли я буду читати цей уривок, щоб ви могли розказати, що вас найбільше зацікавило в ньому” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 69).

Посилання

1. Heber J. Grant, in Conference Report, Oct. 1936, 3.
2. “Church Welfare—Economically Socially Spiritually Sound”, in Welfare Agricultural Meeting, Oct. 7, 1972, 5.
3. Sheri Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 119.
4. “Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System”, *Ensign*, May 1977, 84.
5. In Conference Report, Oct. 1945, 160, 163, 164.
6. “Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System”, 83; quoting Heber J. Grant, in Conference Report, Oct. 1936, 3.
7. “Prepare Ye”, *Ensign*, Jan. 1974, 81.
8. In Conference Report, Apr. 1967, 61.
9. “Prepare for the Days of Tribulation”, *Ensign*, Nov. 1980, 32.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 481.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 484.
12. “Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System”, 83.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 485.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 481.
15. “Prepare for the Days of Tribulation”, 32–33, 34.
16. “The Ten Commandments: America at the Crossroads”, *New Era*, July 1978, 39.
17. “Prepare for the Days of Tribulation”, 32; quoting the *Welfare Plan Handbook* (1952), 2, as quoted by Marion G. Romney, in “Church Welfare—Some Fundamentals”, *Ensign*, Jan. 1974, 91.
18. “Prepare Ye”, 69.
19. “Pay Thy Debt, and Live”, *Ensign*, June 1987, 3–4.
20. In Conference Report, Apr. 1957, 54.
21. “Pay Thy Debt, and Live”, 4, 5.

Нести євангелію світу

“Ми раді займатися у партнерстві з нашим Небесним Батьком великою справою спасіння і піднесення Його дітей”.

З життя Езри Тефта Бенсона

Для Президента Бенсона місіонерська робота була сімейною традицією. “У сім’ї мого батька було одинадцять дітей,— розповідав він.— І всі ми одинадцятро відслужили на місії. Моя дружина також відслужила на місії і була рада, що її овдовіла мати служила з нею протягом останніх шести місяців [її місії]. Коли мій батько поїхав на місію, він писав нам листи з місії на Середньому Заході, які я, найстарший його син, пам’ятаю. Через них в наш дім приходив дух місіонерської роботи, який ніколи не зникав з нього, за що я смиренно дякую”¹.

Президент Бенсон служив на місії повного дня в Британській місії з 1921 по 1923 рік, і “дух місіонерської роботи” так і залишився з ним після тих двох з половиною років. Наприклад, перебуваючи на посту міністра сільського господарства Сполучених Штатів з 1953 по 1961 роки, він спілкувався з багатьма людьми інших віросповідань. Під час генеральної конференції у квітні 1961 року він сказав святим: “У мене є імена приблизно 9000 людей, з якими я мав особистий контакт на офіційному рівні. Я сподівався, що дам їм картку-рекомендацію для навчання. Я хотів би, щоб кожний з них почув про євангелію. Я хочу, щоб всі діти нашого Батька могли отримати благословення, які приходять, якщо прийняти євангелію Ісуса Христа й жити за нею”².

Ентузіазм Президента Бенсона, з яким він ставився до місіонерської роботи, не залишав його і в пізніші роки життя, і він прагнув, щоб усі члени Церкви пройнялися таким же ентузіазмом. Він звертався безпосередньо до молодих людей, радячи їм

“Ми добровільно віддаємо свій час і свої кошти, якими [Господь] може благословити нас, на встановлення Його царства”.

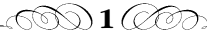
готуватися до служіння на місії повного дня. “Готуйтеся зараз,— казав він.— Готуйтеся фізично, розумово, соціально і духовно”. Він переконував батьків, щоб ті направляли своїх синів у цій підготовці. Він також радив молодим сестрам та літнім членам Церкви з серйозністю розглянути можливість служити на місії повного дня. І він закликав всіх членів Церкви ділитися євангелією зі своїми ближніми.

Президент Томас С. Монсон розповів про випадок, коли любов Президента Бенсона до місіонерської роботи надихнула одного майбутнього місіонера: “Якось у п’ятницю він із сестрою Бенсон за своїм звичаєм прийшли на сесію у храм Джордан Рівер. Там до Президента Бенсона підійшов молодий чоловік, який радісно й щиро привітався з ним і повідомив, що був покликаний служити на місії повного дня. Президент Бенсон взяв новопокликаного місіонера за руку і з усмішкою на вустах заявив: “Візьми мене з собою! Візьми мене з собою!” Цей місіонер свідчив, що, у певному сенсі, він *взяв* Президента Бенсона з собою на свою місію, оскільки це вітання вказало на незмінну любов Президента Бенсона до місіонерської роботи, його відданість їй та бажання завжди бути залученим до служіння Господу”⁴.

Саме любов до всіх дітей Небесного Батька визначала відданість Президента Бенсона справі поширення євангелії: “Дітям нашого Батька необхідна євангелія. ... Я знаю, що Господь любить їх, і як смиренний Його слуга, я маю у своєму серці любов до багатьох мільйонів людей у цьому світі”. Розмірковуючи над силою Спасителевої любові, він свідчив: “Наші благословення збільшуються, якщо ми ділимося Його любов’ю зі своїми ближніми”⁶.

Оскільки Президент Бенсон все своє життя брав участь у місіонерській роботі і закликав своїх побратимів-святих теж робити це, то він міг стверджувати: “Я відчув радість, яку дає місіонерська робота. У всьому світі немає жодної роботи, яка може принести людині більшу радість і більше щастя”⁷.

Учення Езри Тефта Бенсона

Світ зголоднів за істинною релігією, а ми її маємо.

Після славетного явлення Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа, Джозефу Сміту, так виходить, що першою великою відповідальністю, покладеною на відновлену Церкву, було нести євангелію у світ—усім дітям нашого Батька.

Це справді була вражаюча драма надзвичайної важливості—драма, яка супроводжувалася жертвуванням, радістю, труднощами, сміливістю і, перш за все, любов'ю до ближніх. Ніде по лицю всієї землі ви не знайдете людської драми, рівній їй. Так, коштувало крові і сліз виконувати й далі цю роботу любові. І чому ми виконували її? А тому, що Бог Небесний так наказав; тому, що Він любить Своїх дітей, і це Його воля, щоб мільйони людей на землі отримали можливість почути чудові спасительні принципи євангелії Ісуса Христа і за своєю власною волею прийняли їх і жили за ними⁸.

Я переконаний, що світу потрібна євангелія Ісуса Христа, як ніщо інше, і що люди світу хочуть того, що дасть їм євангелія, але не усвідомлюють цього. Їм потрібен якір, який надає євангелія, який дає відповіді, щоб вирішити проблеми, які в них виникають; а це приносить їм відчуття безпеки і почуття внутрішнього миру. Євангелія—єдина відповідь для вирішення проблем світу, мої брати і сестри⁹.

Тільки євангелія спасе світ від лиха самознищення. Тільки євангелія об'єднає людей всіх рас і національностей у мирі. Тільки євангелія принесе радість, щастя і спасіння людській сім'ї¹⁰.

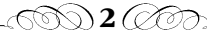
Світ зголоднів за істинною релігією, а ми її маємо¹¹.

Ми хочемо поділитися зі світом цим чудовим посланням про те, що через Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа, царство Боже було відновлено. Це найпрекрасніше послання з часів воскресіння Ісуса Христа¹².

Ми зі смиренням, вдячністю приймаємо цю величезну відповідальність, покладену на Церкву. Ми раді займатися у

партнерстві з нашим Небесним Батьком великою справою спасіння і піднесення Його дітей. Ми охоче віддаємо свій час і свої кошти, якими Він може благословити нас, на встановлення Його царства на землі. Це, ми знаємо, є для нас першим обов'язком і чудовою нагодою. Цей дух був характерний для місіонерської роботи Церкви Ісуса Христа у всі віки. Ця робота була знаменною ознакою введення розподілу повноти часів—нашого часу. Де б не знаходилися віддані святі останніх днів, цей дух безкорисливого служіння заради найкращої справи відчувається по всій землі¹³.

У нас є чудова місія. Ми повинні бути підготовленими—і молоді, і літні. Ми повинні бути як ті дріжджі серед народів і залишатися вірними принципам праведності¹⁴.

Ми всі можемо бути місіонерами, якими б не були наші обставини чи становище в житті.

Як члени Господньої Церкви, ми повинні серйозно ставитися до місіонерської роботи. Якщо ви працюєте з усіх своїх сил, якщо ви любите цю роботу, то допомагатимете у спасінні душ дітей людських¹⁵.

Необхідно не тільки ділитися євангелією, що вважається обов'язком священства, але й усім нам слід чекати на таку можливість з великою радістю і сподіванням. Справжня мета того, що ми ділимося євангелією,—привести душі до Христа, навчати і охристити дітей нашого Небесного Батька, щоб нам з ними мати радість (див. УЗ 18:15) в царстві нашого Батька¹⁶.

Ми всі беремо на себе цю велику відповідальність. Ми не можемо уникнути її. Нехай жодний чоловік, жодна жінка не вважає, що те, де ми живемо, або наше соціальне становище, або наша професія, або наш статус звільняє нас від цієї відповідальності¹⁷.

Молоді чоловіки і молоді жінки

Ми сподіваємося, що кожний молодий чоловік планує бути посланцем для Господа¹⁸.

Як ви зміцнюєте в юнаках прекрасне бажання служити? Ви не зволікаєте ... з тим, щоб допомогти їм прийняти рішення

служити на місії. Коли їм дев'ять, десять чи одинадцять, ви допомагаєте їм прийняти рішення їхати на місію. Саме дім є найкращим місцем для підготовки молодих чоловіків. І *кожний* молодий чоловік повинен бути підготовлений у себе вдома, щоб служити.

Рання підготовка складається з того, щоб навчити хлопчика молитися, з читання йому історій з Книги Мормона та інших Писань, з проведення домашніх сімейних вечорів і доручення йому провести на ньому частину уроку, з навчання його принципам моральної чистоти, з відкриття рахунка для його майбутньої місії, з навчання його, як працювати, і з надання йому нагоди служити іншим¹⁹.

Ми хочемо, щоб молоді люди, починаючи своє служіння на місії, могли з великим бажанням старанно трудитися, мати віру, народжену їхньою особистою праведністю і чистим життям, щоб вони могли виконати велику і результативну місію²⁰.

Господь хоче, щоб кожний молодий чоловік відслужив місію повного дня. ... Молодий чоловік нічого важливішого за це зробити не може. Навчання може почекати. Стипендії можуть бути відкладені на пізніший час. Досягнення професійних цілей можна на певний час відкласти. Так, навіть храмовий шлюб має почекати, поки молодий чоловік відслужить почесну місію повного дня для Господа.

... Молоді жінки ... також можуть отримати нагоду служити на місії повного дня. Я вдячний моїй вічній супутниці, що вона відслужила місію на Гавайях до того, як ми одружилися в Солт-Лейкському храмі, і я задоволений, що трое моїх онук відслужили на місії повного дня. Деякі з наших найкращих місіонерів—молоді сестри²¹.

Літні місіонери

Нам потрібна більша кількість літніх місіонерів для місіонерського служіння²².

На місії може служити багато літніх подружніх пар. У служінні вони побачать, що місія благословляє їхніх дітей, їхніх онуків

“Господь очікує від нас, щоб ми були місіонерами”.

і їхніх правнуків так, як благословити не може ніщо. Цим вони подадуть прекрасний приклад своїм нащадкам²³.

Багато подружніх пар можуть підтвердити, що час їхнього місіонерського служіння разом був одним з найщасливіших періодів, оскільки вони цілковито були присвячені єдиній меті—місіонерській роботі²⁴.

Члени Церкви-місіонери

Ми повинні наголошувати на посиленні місіонерської роботи, що виконується у співпраці членів Церкви і місіонерів. Досвідом доведено, що це—найпродуктивніша місіонерська робота. Місіонерська робота, що виконується у співпраці членів Церкви і місіонерів є одним з найважливіших ключів до індивідуального зростання наших членів Церкви. Я переконаний, що місіонерська робота, яка виконується у співпраці членів Церкви

і місіонерів, буде сприяти зростанню духовності в кожному приході, де вона проводиться²⁵.

Як давно ви запрошували сусіда на причасні збори чи конференцію колу або прийти на ваш домашній сімейний вечір? Як давно ви мали справжню розмову про євангелію? Це—надзвичайний досвід²⁶.

Господь буде підтримувати членів Церкви у виконанні їхнього місіонерського обов'язку, якщо вони матимуть віру, хоча б спробувати²⁷.

Настав час подивитися далі, зрозуміти велич цієї важливої роботи. Господь чекає від нас цього. Недостатньо просто бути членом Церкви, ходити на причасні збори, платити свою десятину, підтримувати програму благополуччя. Усе це добре—але цього недостатньо. Господь очікує від нас, щоб ми були місіонерами, жили за євангелією—так, цілковито, і щоб ми допомагали у побудові Його царства²⁸.

3

Книга Мормона—це прекрасне знамено, яке ми маємо використовувати у місіонерській роботі.

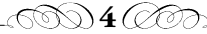
Книга Мормона—для членів і нечленів Церкви. Разом зі Святим Духом Книга Мормона є найпотужнішим знаряддям, яке Бог дав нам, щоб повернути світ. Якщо ми маємо зібрати урожай душ, то повинні використовувати інструмент, призначений Богом для цього завдання,—Книгу Мормона.

А читання Книги Мормона—це те, що, серед іншого, найбільше переконує нас поїхати на місію. Нам потрібно більше місіонерів. Але нам також потрібно, щоб на місію з приходів, філій і сімей вирушали краще підготовлені місіонери, які знають і люблять Книгу Мормона. Нам потрібні місіонери, які мають палке свідчення про її божественність і які через Духа можуть спонукати зацікавлених євангелією прочитати її сторінки та замислитися над ними, знаючи з цілковитою впевненістю, що Господь дасть їм дізнатися про її істинність силою Святого Духа. Нам потрібні місіонери такі ж чудові, як і наше послання²⁹.

Книга Мормона—це чудове знамено, яке ми маємо використовувати у місіонерській роботі. Вона вказує на те, що Джозеф Сміт був пророком. Вона містить слова Христа, і її велика місія—привести людей до Христа. Усе інше—другорядне. Золоте запитання Книги Мормона—“Ви хочете більше дізнатися про Христа?” Книга Мормона є безцінною у пошуку золотого слухача. Вона не містить в собі того, що є “приємним для світу”, а тому ті, хто від світу, їй не цікавляться нею. Вона—прекрасне решето. (Див. 1 Нефій 6:5).

Є різниця між наверненим, який буде на камені Христа завдяки Книзі Мормона і продовжує триматися за жезл із заліза, і наверненим, який цього не робить³⁰.

Ми не повинні забувати, що Господь Сам дав Книгу Мормона як Свого основного свідка. Книга Мормона продовжує залишатися нашим наймогутнішим місіонерським знаряддям. Давайте використовувати її³¹.

Щоб бути успішними у місіонерській роботі, ми повинні мати Духа з нами, стати смиренними, любити людей і старанно працювати.

Іноді місіонери запитують: “Як мені стати успішним місіонером? Як людина стає ефективною в місіонерській роботі?” Ось чотири перевірені ключі до успішної місіонерської роботи як для місіонерів, так і для членів Церкви.

По-перше, прагніть, щоб Дух був з вами.

Аби бути успішними, нам необхідно мати з нами Духа Господнього. Ми були навчені, що Дух не житиме у не святих храмах. Отже, один з наших основних пріоритетів—зробити все, аби наше особисте життя було в порядку. Господь проголосив: “Будьте чистими, ви, які несете посудини Господа”. (Учення і Завіти 38:42).

Спаситель дав нам Свій закон стосовно навчання Його євангелії: “Дух буде дано вам молитвою віри; і якщо ви не отримаєте Духа, ви не будете навчати”. (Учення і Завіти 42:14)³².

Є одне послання, яке я повторював і повторював своїм братам з Дванадцятьох,—про те, що в цій роботі важливим є Дух. Справа саме в Духові. Я не знаю, як часто про це казав, але я ніколи не стомлюся казати це—вся справа саме в Духові³³.

По-друге, ставайте смиренними.

Господь сказав, що ніхто не може допомагати в цій роботі, якщо не буде смиренным і сповненим любові. (Див. Учення і Завіти 12:8). Але смирення не те саме, що слабкість. Воно не те саме, що боязкість; воно не те саме, що страх. [Ми] можемо бути смиренними і в той же час безстрашними. [Ми] можемо бути смиренними і в той же час сміливими. Смиренність—це визнання нашої залежності від вищої сили, постійна потреба в Господній підтримці у виконанні Його роботи³⁴.

Ми не можемо виконувати цю роботи самотужки. Це Його робота. Це Його евангелія. Нам необхідно мати від Нього допомогу. Благайте про неї, живіть заради неї, виливайте свою душу Господу, щоб отримати її³⁵.

По-третє, любіть людей.

Ми повинні розвивати в собі любов до людей. Наше серце повинно линути до них у чистій евангельській любові, у бажанні надихнути їх, зміцнити їх, вказати їм на вище, краще життя і зрештою—на піднесення в цілестіальному Божому царстві. Ми надаємо особливого значення хорощим рисам людей, з якими спілкуємося, і любимо їх, бо вони—діти Бога, яких любить Господь. ...

Ми ніколи не будемо ефективними в своїй роботі, доки не навчимося мати співчуття до всіх дітей нашого Батька—доки не навчимося любити їх. Люди відчують, коли до них ставляться з любов'ю. Багато з них заслуговують на це. Коли ми співчуваємо їм, вони, у свою чергу, будуть відповідати нам своїм гарним ставленням. Ми будемо заводити собі друзів³⁶.

У нас ... є велике зобов'язання любити своїх ближніх. Це друга з двох великих заповідей. Багато хто з наших ближніх ще не є членами Церкви. Ми повинні бути гарними сусідами. Ми повинні любити всіх дітей нашого Батька і спілкуватися з ними.

Як я молюся про те, щоб ми були сповнені любов'ю Бога до оточуючих!³⁷

По-четверте, старанно працюйте.

Якщо ми хочемо мати Духа з нами, ми повинні *працювати*. Не існує більшої радості чи задоволення, ніж знати після важкого робочого дня, що ми зробили все, що треба.

Один з найбільших секретів місіонерської роботи—праця. Якщо місіонер працює, він матиме Духа; якщо він має Духа, він буде навчати Духом; якщо він навчає Духом, він буде зворушувати серця людей і буде щасливий. ... Праця, праця, праця—і ніщо інше не може замінити її, особливо в місіонерській роботі³⁸.

Я знаю, що Бог живий. Це—Його робота. Він знову говорив з небес, передаючи послання всьому світу; не лише жменьці святих останніх днів, але й усім нашим братам і сестрам як в Церкві, так і поза нею. Нехай же Бог дасть нам сили, щоб нести це послання світу, жити за євангелією, підтримувати церковні норми, щоб нам мати право на обіцяні благословення³⁹.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому світу потрібна євангелія, “як ніщо інше”? (Приклади див. у підрозділі 1). Як ви вважаєте, за якими з відновлених істин “світ зголоднів”?
- Проглядаючи підрозділ 2, поміркуйте над порадою, що стосується вас і вашої сім'ї. Як саме кожний з нас, незалежно від наших обставин, може ділитися євангелією? Що ми можемо зробити, аби підготуватися до місіонерського служіння повного дня? Що ми можемо зробити, аби допомогти іншим підготуватися до місіонерського служіння повного дня?
- Президент Бенсон сказав, що Книга Мормона є “найсильнішим знаряддям, яке Бог дав нам, щоб повернути світ” (підрозділ 3). Чи знаєте ви людей, які стали наверненими завдяки вивченню Книги Мормона? Як саме ми могли б покращити наші зусилля, щоб ділитися Книгою Мормона?

- Президент Бенсон назвав нам “чотири перевірені ключі до успішної місіонерської роботи” (підрозділ 4). Чому, на вашу думку, ці ключі допоможуть мати успіх у місіонерській роботі? Які ви бачили приклади, коли люди дотримувалися цих принципів?

Відповідні уривки з Писань

Марк 16:15; 1 Тимофію 4:12; Алма 17:2–3; 26:1–16; УЗ 4; 12:7–9; 15:4–6; 88:81; 123:12–17

Допомога у вивченні

“Діліться тим, про що дізналися. Якщо ви чинитимете так, то ваші думки ставатимуть яснішими і ваша здатність запам’ятовувати збільшуватиметься” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 17).

Посилання

1. “Our Responsibility to Share the Gospel”, *Ensign*, May 1985, 8.
2. In Conference Report, Apr. 1961, 112–113.
3. “Preparing Yourselfs for Missionary Service”, *Ensign*, May 1985, 37.
4. Thomas S. Monson, “God Be with You Till We Meet Again”, *Ensign*, Nov. 1990, 87.
5. In Conference Report, Apr. 1970, 129.
6. “Life Is Eternal”, *Ensign*, June 1971, 34.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 213.
8. In Conference Report, Apr. 1970, 128.
9. In Conference Report, Apr. 1961, 113.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 188.
11. In Conference Report, Apr. 1955, 49.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 110.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 49–50.
14. In Conference Report, Oct. 1950, 147.
15. “Of the Most Worth”, *New Era*, June 1989, 4.
16. “Of the Most Worth”, 6.
17. “Our Responsibility to Share the Gospel”, 8.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 189.
19. “Our Responsibility to Share the Gospel”, 7.
20. “To the ‘Youth of the Noble Birthright’”, *Ensign*, May 1986, 45.
21. “To the Young Women of the Church”, *Ensign*, Nov. 1986, 83.
22. “To the Elderly in the Church”, *Ensign*, Nov. 1989, 5.
23. “A Sacred Responsibility”, *Ensign*, May 1986, 78.
24. “Our Responsibility to Share the Gospel”, 8.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 208–209.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 210.
27. “Of the Most Worth”, 4–6.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 211.
29. “Of the Most Worth”, 6.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 203–204.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 204.
32. *Come unto Christ* (1983), 91–92.
33. Seminar for New Mission Presidents, Apr. 3, 1985.
34. *Come unto Christ*, 94.
35. “Principles for Performing Miracles in Missionary Work”, seminar for new mission presidents, June 21, 1988.
36. *Come unto Christ*, 96.
37. “Our Responsibility to Share the Gospel”, 8.
38. *Come unto Christ*, 96, 97.
39. In Conference Report, Oct. 1943, 21.

“Пошир місце намету свого”

“Коли і округи Сіону є символом святих місць, про які Господь сказав, що там Його святі мають збиратися разом в останні дні, бо вони є прихистком від бур”.

З життя Езри Тефта Бенсона

13 січня 1935 року члени колу Бойсі, Айдахо, підтримали 35-річного Езру Тефта Бенсона як першого радника у президентстві їхнього колу. Під керівництвом президента Скотта С. Брауна Президент Бенсон отримав багато можливостей служити, вести і навчати. Наприклад, він відіграв велику роль у поверненні носіїв Мелхиседекового священства до активності в Церкві¹ і допомагав у розгортанні в колі церковної програми благополуччя².

У 1938 році в цьому колі вже нараховувалося більше 8000 членів, тому Перше Президентство розпорядилося розділити його на три окремі коли. Президент Бенсон сказав, що він був “шокований”, коли 27 листопада 1938 року його було покликано головувати над одним з цих колів. Його дружина, Флора, сказала їхнім дітям, що отримати таке покликання було великим благословенням для їхнього батька³.

Служіння Президента Бенсона президентом колу було благословенням для всього колу. Він продовжував навчати принципам благополуччя і приділяв особливу увагу молоді. Перед початком сесії однієї з конференцій колу він помітив групу молодих чоловіків, які намагалися непомітно піти з дому зборів. “Вони почали повільно проходити через хол до чорного ходу, поглядаючи у фойє, аби переконатися, чи там не помічають, як вони виходять. [Він], тільки-но вийшовши зі свого офісу, відразу зрозумів ситуацію і простяг свої руки так, щоб ті хлопці

Одна з цілей колу—“об’єднати і удосконалювати членів Церкви, ... шляхом впровадження для них церковних програм, обрядів та євангельського навчання”.

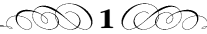
потрапили прямо в них. “Як я радий вас бачити, хлопці,—сказав він.— Пішли на конференцію разом”. Він привів їх на перший ряд, а пізніше покликав їх принести свідчення”⁴.

Не пройшло й двох місяців, відколи Президент Бенсон почав служити президентом колу, як настала черга для іншої несподіванки. Йому запропонували працювати виконавчим секретарем Національної ради фермерських кооперативів, що вимагало від нього працювати у Вашингтоні, округа Колумбія. Спершу він відмовився від цієї пропозиції, але порадившись з Флорою та Першим Президентством, вирішив таки прийняти її⁵. Коли 26 березня 1939 року його звільнили від обов'язків президента колу, він написав: “Це був найважчий з усіх моїх днів. ... Під час мого звернення [до членів колу] Господь дуже благословив мене, але мені було так важко стримувати свої почуття. У всьому світі немає кращих за них людей, [і] я люблю кожного”⁶.

Бенсони переїхали до Бетезди, Меріленд, що близько біля Вашингтона. Пройшло трохи більше року, і президент Раджер Клаусон, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, і старійшина Альберт Е. Боуен, також з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, відвідали ту місцевість, щоб організувати новий кіл. Президент Клаусон зустрівся з Езрою Тефтом Бенсоном і сказав: “Брате Бенсон, Господь хоче, щоб ви були президентом цього колу. Що ви на це скажете?” Президент Бенсон знову був здивований. Він сказав: “Я не знаю цих людей. Я ледве рік тут живу”. Однак він смиренно прийняв це покликання і головував над більш як 2000 членами Церкви в географічно великому колі. Флора так розповідала про його служіння президентом колу: “Він дуже любив це покликання. Для нього важливою була не ця посада, а радість від можливості допомогти якомога більшій кількості людей пізнати євангельську істину”⁸.

Пізніше, вже ставши апостолом, Президент Бенсон відвідував коли по всьому світу. Він зазначив: “Іноді після відвідування колів я казав своїй дружині, що точно не знаю, на що схожі небеса, але від них я не міг би просити нічого прекраснішого, ніж мати задоволення і радість від спілкування з такими чоловіками і жінками, яких я зустрічаю в провідництві колів і приходів Сіону і в місіях на землі. Ми справді дуже благословенні”⁹.

Учення Езри Тефта Бенсона

Як члени Церкви ми збираємося у колах Сіону.

Нечлени Церкви іноді запитують: “А що таке кіл?” Також запитують і члени Церкви: “У чому важливість колу? Що він означає для нас, членів Церкви?”

Для нечленів Церкви кіл можна порівняти з єпархією в інших церквах. Кіл—це географічна територія, на якій знаходиться певна кількість приходів (місцевих конгрегацій) і над якими головує президентство.

Для членів Церкви слово *кіл* має символічне значення. Намалюйте у своїй уяві величезний намет, що утримується натягнутими шнурами, прив’язаними до багатьох колів, які міцно забиті в землю. Пророки порівнювали Сіон останніх днів з величезним наметом, напнутим над усією землею [див. Ісаїя 54:2; 3 Нейфій 22:2]. Цей намет підтримувався шнурами, закріпленими на колах. Ті коли, звичайно ж, є організаціями, що знаходяться в географічно різних місцях по всій землі. У даний час Ізраїль збирається в різних колах Сіону¹⁰.

Кіл призначений для досягнення принаймні чотирьох цілей.

1. Кожний кіл, над яким головують три первосвященики і який підтримують дванадцять чоловіків, які складають вищу раду, стає Церквою в мініатюрі для святих на конкретній географічній території. Мета цього—об’єднати і удосконалювати членів Церкви, які живуть в межах колу шляхом впровадження для них церковних програм, обрядів та євангельського навчання.

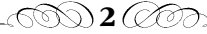
2. Члени колів мають бути взірцем, або прикладом, праведності.

3. Коли мають бути захистом. Члени Церкви створюють такий захист, якщо об’єднуються під керівництвом своїх місцевих провідників священства і присвячують себе виконанню своїх обов’язків та дотриманню своїх завітів. Ці завіти, якщо їх дотримуватися, стають захистом від помилок, зла або лиха.

Ми будемо храми тільки там, де у нас є коли. Благословення і обряди храму готують людину до піднесення. Звичайно ж,

неможливо, щоб кожний кіл мав храм, однак тепер ми є свідками надзвичайного, так, дивовижного розгортання будівництва храмів у різних куточках світу. Така програма дозволяє членам Церкви отримати повноту благословень Господа.

4. Коли є прихистком від бур, що посилаються на землю¹¹.

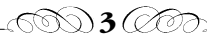

Коли організуються, щоб допомогти батькам навчати евангелії своїх дітей та вести їх до обрядів спасіння.

В Ученні і Завітах ми читаємо:

“І знову, якщо батьки мають дітей у Сіоні або в *будь-якому з його колів*, які організовано, і не вчать їх розуміти вчення про покаяння, віру в Христа, Сина живого Бога, і хрищення й дар Святого Духа рукопокладанням у віці восьми років, гріх буде на головах батьків. Бо це буде законом для жителів Сіону або *будь-якого з його колів, які організовано*”. (УЗ 68:25–26; курсив додано).

Тут ви бачите одну з важливих цілей колів. Вони організуються, щоб допомагати батькам, “які мають дітей у Сіоні”, навчати їх евангелії Ісуса Христа і виконувати обряди спасіння. Коли формуються, щоб удосконалювати святих і щоб за допомогою ефективного евангельського навчання в сім'ях розпочався розвиток¹².

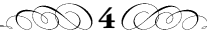
Якщо члени колу замислюються над Господньою нормою святості, тоді кіл стає чудовою емблемою для всього світу.

Господь стверджує: “Сіон має зростати в красі і святості; його границі мають бути розширені; його коли мають бути зміцнені; так, істинно Я кажу вам, Сіон має піднятися й одягтися у своє прекрасне вбрання”. (Учення і Завіти 82:14).

Цими словами Господь заявляє про ще одну важливу мету колу—стати чудовою емблемою для всього світу. Слова “одягтися у своє прекрасне вбрання” стосуються, звичайно ж, внутрішньої святості, яка має досягатися кожним членом Церкви,

який називає себе святим. Сіон—це “чисті серцем”. (Учення і Завіти 97:21).

Коли Сіону зміцнюються і межі Сіону розширюються, якщо члени Церкви замислюються над нормою праведності, дотримання якої Господь очікує від Свого вибраного народу¹³.

Кожний кіл служить захистом і прихистком від ворогів—видимих і невидимих.

Є ще й інше одкровення від Господа, в якому пояснюється призначення колів: “Істинно я кажу вам усім: Устаньте і сяйте повсюди, щоб ваше світло могло бути прапором для народів; і щоб збирання разом на землі Сіону і по його колах могло бути для захисту і для притулку від бурі і від гніву, коли його буде пролито незмішаним на всю землю”. (Учення і Завіти 115:5–6).

У цьому одкровенні міститься повеління дати нашому світлу так сяяти, щоб воно стало прапором для народів. Стандарт—це еталон для вимірювання, яким визначається точність чи досконалість. Святі мають бути видимим стандартом святості для світу. Це і є краса Сіону.

Далі Господь відкриває, що коли Сіону мають бути “для притулку від бурі і від гніву, коли його буде пролито незмішаним на всю землю”. Коли слугують для святих захистом від ворогів—видимих і невидимих. Захист—це скерування, яке надається через канали священства, щоб зміцнювати свідчення і сприяти сімейній єдності та індивідуальній праведності.

У Своєму вступі до Свого одкровення в Ученні і Завітах Господь попередив: “День скоро прийде; година ще не прийшла, але зовсім поруч, коли мир буде забрано з землі, і диявол матиме владу над своїм власним володінням” [Учення і Завіти 1:35].

Сьогодні ... ми бачимо здійснення цього провіщення, коли Сатана у неослабній люті виявляє свою силу над “своїм власним володінням”—землею. Ніколи ще його вплив не був таким великим, і лише ті, хто взяв собі за провідника Святого Духа—й дотримується поради від провідників священства,—будуть

*Ми бачимо, що збирання святих у коли може здійснюватися
“для захисту і для притулку від бур” (УЗ 115:6).*

збережені від лиховісного впливу, яке призводить до руйнування.

Господь також стверджує у цьому вступному одкровенні, що Він матиме силу над Своїми святими і “царюватиме посеред них” [Учення і Завіти 1:36]. Він робить це, працюючи через Своїх вибраних слуг і провідників колів та приходів¹⁴.

Коли Церква зростає, дуже важливо, щоб ми будували її згуртовано й добре і щоб наші майбутні коли мали основні необхідні для їхнього успіху складові і щоб існуючі коли невтомно працювали задля повноцінної діяльності колів у сенсі духовного досягнення. Ці коли сьогодні мають бути для Сіону місцями збирання, і їм потрібно бути духовними святилищами і бути самодостатніми у всі можливі способи¹⁵.

Коли і округи Сіону є символом святих місць, про які Господь сказав, що там Його святі мають збиратися разом в останні дні, бо вони є прихистком від бур. Ви і ваші діти збиратимуться тут, щоб поклонятися, виконувати священні обряди, спілкуватися, навчатися, виконувати музику, танцювати, ставити спектаклі,

проводити спортивні змагання і взагалі розвиватися самим і допомагати в цьому одне одному. Часто вважають важливим, щоб наші каплиці мали пірамідальний дах зі шпилем, спрямованим у небо, як символ того, що наше життя завжди повинно бути спрямованим вгору—до Бога¹⁶.

Нефій, пророк з Книги Мормона, передбачив той день, коли святі будуть розсіяні по колах скрізь по світу. Він бачив час, коли Господь поширить свій захист на них, коли небезпека від нищівних бур загрожуватиме їхньому існуванню. Нефій пророкував: “І сталося, що я, Нефій, побачив, як сила Агнця Божого сходила на святих церкви Агнця, і на завітний народ Господа, який був розсіяний по всьому лицю землі; і були вони озброєні праведністю і силою Бога у великій славі”. (Книга Мормона, 1 Нефій 14:14).

Через одкровення ми знаємо, що в останні дні будуть небезпека, лихо і переслідування, але завдяки своїй праведності святі можуть бути збережені. Це обіцяння Господа в Книзі Мормона є певним: “Він збереже праведних Своєю силою”. (1 Нефій 22:17)¹⁷.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Прочитавши підрозділ 1, як би ви відповіли людині, що запитує вас, чому члени Церкви організуються в коли?
- Президент Бенсон нагадав нам, що коли допомагають батькам навчати своїх дітей евангелії і виконувати для них обряди священства (див. підрозділ 2). Як саме ваш кіл підтримує ваші зусилля вдома?
- Ви бачили приклади того, як члени приходу збиралися разом, щоб подати приклад, “видимий всьому світу”? (Див. підрозділ 3). Яку користь ви мали від цих заходів?
- Як саме кіл надає захист “від ворогів—видимих і невидимих”? (Див. підрозділ 4). Які у вас є можливості брати участь у заходах вашого колу? Які благословення ми можемо отримати завдяки цьому?

Відповідні уривки з Писань

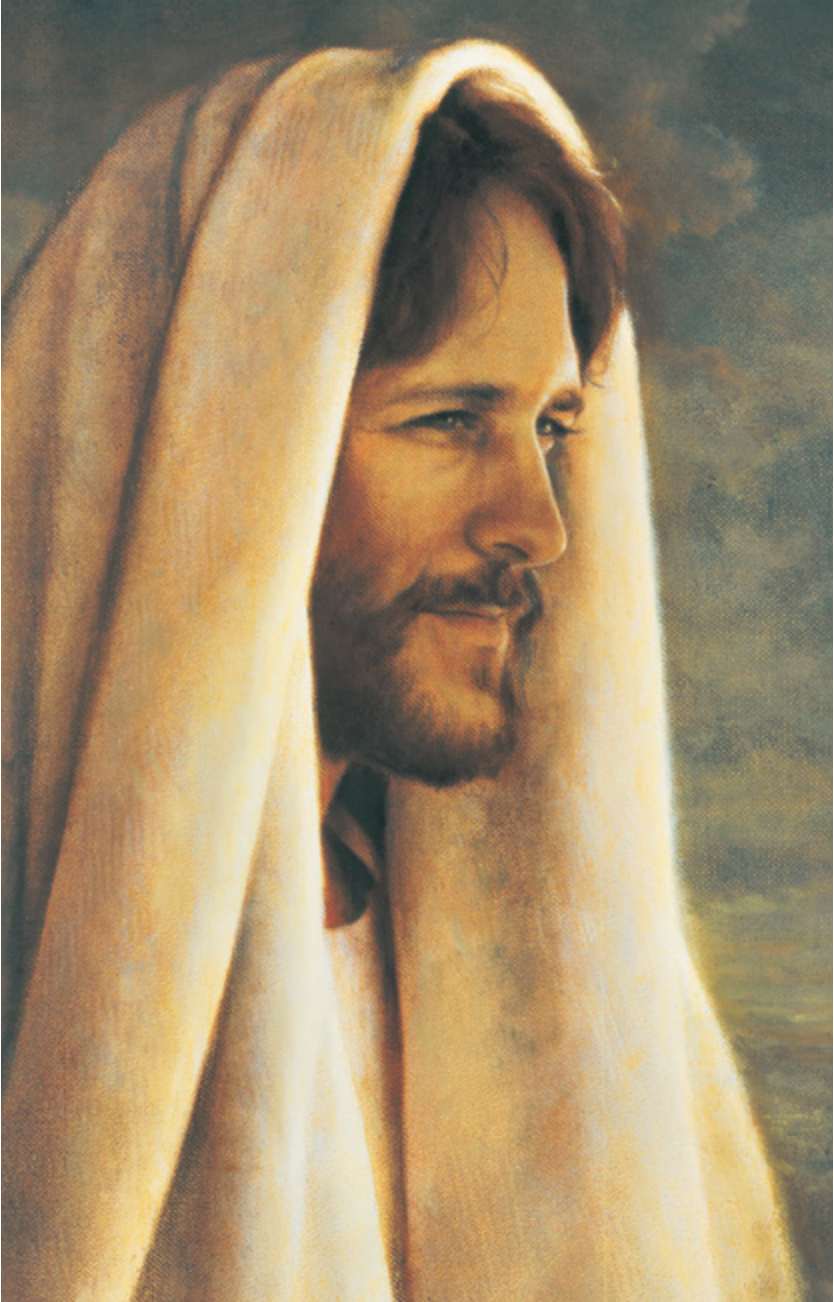
Ісає 25:3–5; Матвій 5:14–16; Мороній 10:31–33; УЗ 101:17–21; 133:7–9

Допомога вчителю

“Досвідчений вчитель не думає: “Що я буду робити сьогодні у класі?”, а запитує: “Що мої студенти будуть робити сьогодні у класі?”; не “Чого саме я навчатиму сьогодні?”, а скоріше “Як мені допомогти моїм студентам зрозуміти, що їм потрібно знати?” (Virginia H. Pearce, “The Ordinary Classroom—a Powerful Place for Steady and Continued Growth”, *Ensign*, Nov. 1996, 12; процитовано в *Teaching the Gospel: A Handbook for CES Teachers and Leaders* [1994], 13).

Посилання

1. Див. розділ 20 цієї книги.
2. Див. розділ 21 цієї книги.
3. Див. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 122; Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 104.
4. Sheri L. Dew, based on an account by Don Schlurf, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 122.
5. Див. розділ 1 цієї книги.
6. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 144.
7. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 156–157.
8. Flora Amussen Benson, quoted in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 159.
9. In Conference Report, Oct. 1948, 98.
10. *Come unto Christ* (1983), 101.
11. *Come unto Christ*, 104–105.
12. *Come unto Christ*, 101–102.
13. *Come unto Christ*, 102.
14. *Come unto Christ*, 103–104.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 151.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 151–152.
17. *Come unto Christ*, 104.

*“Промовляє до нього Ісус: “Я—дорога, і правда, і життя.
До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене” (Іван 14:6).*

Життя, зосереджене на Христі

“Найкращим показником нашої справжньої величі є те, наскільки ми схожі на Христа”.

З життя Езри Тефта Бенсона

Президент Езра Тефт Бенсон часто наводив пораду Спасителя, дану Ним дванадцятьом нефійським учням: “Якими людьми повинні ви бути?” Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є” (3 Нефій 27:27)¹. Цей принцип—необхідність бути більш схожими на Христа—був постійним лейтмотивом у служінні Президента Бенсона, особливо під час його служіння президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів і Президентом Церкви.

Присвятивши все своє життя служінню Господу, Президент Бенсон говорив з силою й переконливістю, коли висловлював наступне свідчення:

“Я свідчу вам, що немає більш прекрасного, більш хвилюючого і більш облагороджуючого душу завдання, ніж старанно навчатися від Христа і йти Його слідами. Наш приклад, Ісус Христос, ходив по цій землі як “Взірець”. Він—наш Заступник перед Батьком. Він приніс велику спокутну жертву, щоб нам мати повноту радості й бути піднесеними завдяки Його милості та нашому покаянню і нашій праведності. Він все робив досконало і наказує, щоб ми були такими ж досконалыми, як Він і Його Батько. (Див. 3 Неф. 12:48).

“Що б зробив Ісус?” або “Чого Він чекає від мене?” є для людини найважливішими питаннями цього життя. Йти Його шляхом—найбільше життєве досягнення. По-справжньому найуспішніші ті чоловік або жінка, чиє життя найбільше нагадує життя Вчителя”².

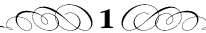
Закликаючи святих наслідувати досконалий приклад Спасителя, Президент Бенсон нагадував їм, що вони можуть робити це тільки з допомогою Спасителя. Він заявив:

“Я знаю, що Господь живий. Я знаю, що Він любить нас. Я знаю, що без Нього жоден не доб’ється успіху, а ось у партнерстві з Ним жоден не зазнає невдачі.

Я знаю, що Бог може зробити значно більше з нашим життям, ніж можемо ми.

Давайте ж ми всі з цієї миті й надалі матимемо щодня моральну сміливість більш зосереджено думати про Христа, вчитися від Нього, ходити Його слідами і робити те, що Він очікує від нас”³.

Учення Езри Тефта Бенсона

Приклад і вчення Ісуса Христа дають чудовий еталон всьому людству.

Дві тисячі років тому по землі ходила досконала людина— Ісус Христос. Він був сином Небесного Батька і земної матері. Він—Бог цього Світу, [Він діє] під [керівництвом] Батька. Він навчав людей істині, щоб вони могли бути вільними. Його приклад і настанови дають чудову норму, єдиний надійний шлях для всього людства⁴.

Ніщо не позначилося такою великою мірою на цій землі, як життя Ісуса Христа. Ми не можемо збагнути своє життя без Його вчень. Без Нього ми б загубилися в міражі вірувань та різноманітних видів поклоніння, народжених у страху й темряві, де панують чуттєвість і матеріалістичність. Нам дуже далеко ще до мети, яку ми собі поставили, але ми ніколи не повинні втрачати її зі свого поля зору; також ми не повинні забувати, що наше прекрасне сходження вгору до світла, до досконалості, є неможливим без Його вчень, Його життя, Його смерті і Його воскресіння.

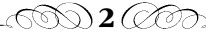
... Ми повинні знову й знову вчитися тому, що лише тільки через прийняття евангелії любові і життю за нею, як цього навчав Учитель, і тільки через виконання Його волі ми можемо

розірвати пута невігластва й сумнівів, що зв'язують нас. Ми повинні засвоїти цю просту, надзвичайно чудову істину, щоб нам відчувати солодку радість від Духа тепер і вічно. Ми повинні загубити себе у виконанні Його волі. Ми повинні поставити Його на перше місце у Своєму житті⁵.

У 14-му розділі Євангелії від Івана написано, як Ісус лагідно прощається зі Своїми учнями після останньої вечері. Він каже їм, що йде підготувати місце для них у домі Свого Батька; і що де Він—там можуть бути також і вони. А Хома каже Йому:

“Ми не знаємо, Господи, куди йдеш; як же можемо знати дорогу?”

Промовляє до нього Ісус: “Я—дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”. (Іван 14:5–6). Ця дорога лежить перед нами. Вона чітко означена⁶.

Ми йдемо до Христа, коли звертаємося до Нього в кожній думці і набуваємо Його рис.

Як сказано у Книзі Мормона, нам треба “вірити в Христа і не відрікатися від Нього”. (2 Неф. 25:28). Нам треба довірятися Христу, а не руці плоті. (Див. 2 Неф. 4:34). Нам потрібно “прий[ти] до Христа, і вдосконалю[ватися] в Ньому”. (Мороній 10:32). Нам потрібно прийти “із скрушеним серцем і упокореним духом” (3 Неф. 12:19), голодуючими і спраглими за праведністю (див. 3 Неф. 12:6). Нам потрібно прийти “бенкетуючи словом Христа” (2 Неф. 31:20), як ми отримуємо його через Його Писання, Його помазаників і Його Святого Духа.

Коротше кажучи, нам потрібно “наслідувати приклад Сина Божого” (2 Неф. 31:16)⁷.

Господь сказав: “Звертайтеся до Мене в кожній думці”. (УЗ 6:36). Звертатися до Господа в кожній думці—це єдиний можливий шлях, яким ми можемо стати такими чоловіками і жінками, якими повинні бути.

Господь поставив Своїм учням запитання: “Якими людьми повинні ви бути?” А потім Сам же відповів на Своє запитання, сказавши: “Такими самими, як Я є”. (3 Неф. 27:27). Аби стати таким,

як Він, ми повинні пам'ятати про Нього—постійно тримати у своїх думках. Кожного разу, приймаючи причастя, ми зобов'язуємося “завжди пам'ятати Його”. (Мороній 4:3; 5:2; УЗ 20:77, 79).

Якщо думки роблять нас такими, як ми є, і нам необхідно стати схожими на Христа, то ми повинні мати думки, які мав би Христос. Дозвольте мені повторити: якщо думки роблять нас такими, як ми є, і нам необхідно стати схожими на Христа, ми повинні мати думки, які мав би Христос.

... Наші думки повинні бути зосереджені на Господі. Нам слід думати про Христа⁸.

Зробімо ж так, щоб наше життя, наш дім, наша робота вказували на те, що ми маємо характер, схожий на Христовий. Тож живіть так, щоб інші сказали про вас: “Це справжній християнин!”

Так, ми віримо в Ісуса Христа, навіть більше—ми дивимося на Нього, ми довіряємося Йому і стараємося набути Його рис⁹.

Христос—наш ідеал. Він—наш приклад. ... Найкращим показником нашої справжньої величі є те, наскільки ми схожі на Христа¹⁰.

Бути схожими на Спасителя—завдання для кожної людини! Він—член Божества. Він—Спаситель і Викупитель. Він був досконалий в кожному аспекті Свого життя. У Нього не було ні вад, ні слабкостей. Чи ж можливо для нас ... бути таким, як Він є? Відповідь: так! Ми не лише *можемо*, але це й наше завдання, наша відповідальність. Він би не дав нам цієї заповіді, якби не дав нам засобів для її виконання [див. Матвій 5:48; 3 Нефій 12:48].

Апостол Петро розказав про процес, завдяки якому людина може зробитися причасником “Божої Істоти” (2 Петра 1:4). Це важливо, бо якщо ми справді стаємо причасниками божественної натури [“Божої Істоти”], то ми станемо схожими на Нього. Давайте уважно проаналізуємо, чого нас навчає Петро про цей процес. Ось що він сказав:

“Тому докладіть до цього всю пильність, і покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті—пізнання,

Апостол Петро, зображений тут з воскреслим Ісусом Христом, навчає, як ми можемо набути риси Спасителя.

а в пізнанні—стримання, а в стриманні—терпеливість, а в терпеливості—благочестя,

а в благочесті—братерство, а в братерстві—любов” (2 Петра 1:5–7).

Чесноти, вказані Петром,—це частина божественної природи, або Спасителевого характеру. Це ті чесноти, яких ми набуваємо, якщо хочемо бути більше схожими на Нього. Давайте розглянемо кілька з цих важливих рис.

Перша така риса, до якої додаються всі інші,—це *віра*. Віра—це фундамент, на якому розвивається благочестивий характер. ...

Далі Петро каже, що ми повинні додати до нашої віри *чесноту*. ... Чеснотна поведінка вказує на те, що [людина] має чисті думки і чинить вірно. Така людина не буде мати у своєму серці хтивості, бо мати її означає “зре[кти]ся віри”, а також втратити Духа (УЗ 42:23), а немає нічого важливішого в цій роботі, ніж Дух.

Чеснота споріднена зі святістю, характеристикою благочестивості. [Ми] повинні активно прагнути того, що є чеснотним і прекрасним, а не того, що є принижуючим або огидним. Чеснота буде прикрашати [наші] думки безупинно (див. УЗ 121:45). Як може будь-яка людина давати собі волю у пороках порнографії, ненормативної лексики чи вульгарності і вважати себе цілком добродісною? ...

Далі Петро описує наступний крок у цьому процесі—докладати *знання* до нашої віри та чесноти. Господь сказав нам, що “людина не може бути спасенною у невігластві” (УЗ 131:6). В іншому місці Бог наказав: “Шукайте старанно і навчайте один одного словам мудрості; так, шукайте в найкращих книгах слів мудрості; прагніть знання, саме через навчання і також через віру” (УЗ 88:118). ... І хоч кожне вивчення істини є цінним, усе ж істини спасіння є найважливішими істинами, які може пізнати людина. Господне запитання: “Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занепасть?” (Матвій 16:26) можна віднести до освітніх прагнень так само, як і до прагнення мирських благ. Господь також міг би спитати: “Яка ж користь людині, що дізнається про все на світі, але не дізнається, як бути спасенною?” ...

Об’єднання нашої духовної освіти з нашим світським навчанням буде допомагати нам і далі зосереджуватися на тому, що є найважливішим в цьому житті. ...

Наступна риса, описана Петром як частина божественної природи,—це *стримання*. [Стримана людина] вгамовує свої емоції і слідкує за своїми словами. Вона у всьому помірна і не дозволяє собі дурниць. Одним словом, вона володіє собою. Вона керує своїми емоціями, а не вони нею. ...

До нашої стриманості ми маємо додати *терпіння*. ... Терпіння—це ще одна форма володіння собою. Це здатність відкласти задоволення і приборкати свої пристрасті. У своїх взаєминах з близькими терпелива людина не гарячкує, щоб потім не шкодувати. Терпіння—це самовладання у стресових ситуаціях. Терпелива людина з розумінням ставиться до помилок інших.

Терпелива людина також чекає на Господа. Ми іноді читаємо або чуємо про людей, які прагнуть якогось благословення від Господа, а потім, коли воно не приходить швидко, стають нетерпеливими. Частиною божественної природи є достатня довіра до Господа, аби бути “спокійними та зна[ти], що [Він] є Бог” (УЗ 101:16).

Людина, яка є терпеливою, буде толерантно ставитися до помилок і слабкостей дорогих їй людей. Оскільки вона любить їх, вона не буде вишукувати помилки або критикувати, або соромити.

Ще одна риса, згадана Петром,—*благочестя, або доброта*. ... Людина, яка є доброю, співчуває іншим і лагідно ставиться до них. Вона зважає на почуття інших людей і ввічливо поводиться. У неї в природі є бажання допомагати. Доброта пробає слабкості й помилки інших людей. Доброта поширюється на всіх—на літніх і юних, на тварин, на тих, хто займає низьке становище, і тих, хто займає високе.

Це—справжні якості божественної природи. Ви можете побачити, як ми стаємо більш схожими на Христа, коли ми є чесотнішими, добрішими, терпеливішими та вміємо краще контролювати свої емоції?

Апостол Павло використав кілька яскравих виразів, аби проілюструвати, що член Церкви повинен відрізнятись від світу. Він рекомендує нам “у Христа зодягну[т]ися” (Галатам 3:27), “відкинути ... старого чоловіка” і “зодягнутися в нового чоловіка” (Ефесянам 4:22, 24).

Остання й вінцева чеснота божественного характеру—*милосердя*, або чиста любов Христа (див. Мороній 7:47). Якщо ми справді стараємося бути більш схожими на нашого Спасителя і Вчителя, то навчитися любити так, як любить Він, має бути нашою найвищою метою. Мормон назвав милосердя “величнішим над усе” (Мороній 7:46).

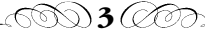
Світ сьогодні багато говорить про любов, і багато хто її шукає. Але чиста любов Христа значно відрізняється від того, що світ вважає любов'ю. Милосердя ніколи не прагне егоїстичного

задоволення. Чиста любов Христа прагне тільки вічного зростання та радості для інших. ...

Спаситель сказав, що вічне життя—це пізнати істинного Бога та Його Сина Ісуса Христа (див. Іван 17:3). Якщо це істина, а я урочисто свідчу, що це є істина, тоді ми повинні спитати, як же нам пізнати Бога. Процес додання однієї добродісної риси до іншої, як це описано Петром, стає ключем до набуття цього знання, що веде до вічного життя. Зверніть увагу на Петрове обіцяння, вміщене відразу ж після описаного процесу:

“Бо коли це в вас є та *примножується*, то воно зробить вас нелінивими, ані безплідними для пізнання Господа нашого Ісуса Христа” (2 Петра 1:8; курсив додано).

... Я молюся, щоб ці риси і якості Спасителя могли великою мірою бути в нас, щоб коли ми постанемо перед Судом і Він питає кожного з нас: “Якою людиною ти є?”, ми змогли б підняти голову у вдячності та радості і відповісти: “Саме такими, як Ти є”¹¹.

Спаситель втішатиме й надихатиме нас у наших стараннях залишатися на шляху, який Він позначив для нас.

Наскільки ми збиваємося з дороги, яку для нас позначив Чоловік із Галілеї, настільки ми програємо у своїх індивідуальних битвах. ... Однак ми не залишені без Його допомоги. Знову й знову Він каже Своїм учням і всім нам: “Нехай серце вам не тривожиться. ...”

“Коли будете в Мене просити чого в Моє Ймення, то вчиню”.

“Я не кину вас сиротами ...”.

“Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! ...” (Іван 14:1, 14, 18, 27)¹².

Повернімося знову до Книги Мормона ..., щоб дізнатися про декілька принципів того, як іти до Христа, бути вірним Йому, зосереджуватися на Ньому і цілковито віддаватися Йому. Ми процитуємо лише кілька з багатьох уривків стосовно цього.

По-перше, нам потрібно знати, що Христос запрошує нас прийти до Нього. “Тож Він посилає запрошення всім людям, бо руки милості простерті до них ... Дійсно, Він каже: Прийдіть до Мене, і ви скуштуєте від плоду дерева життя” (Алма 5:33–34).

Прийдіть, бо Він стоїть “з розкритими обіймами, щоб прийняти вас” (Мормон 6:17).

Прийдіть, бо “Він заспокоїть вас у ваших стражданнях, і Він захищатиме вашу справу” (Кн. Якова 3:1).

“Так, прийдіть до Нього, і віддайте всю вашу душу як жертвоприношення Йому” (Омній 1:26).

Мороній, закінчуючи писати про яредійську цивілізацію, написав: “Я б хотів порадити вам шукати Цього Христа, про Якого пророки й апостоли писали” (Етер 12:41).

У заключних словах Моронія стосовно кінця нефійської цивілізації він сказав: “Так, прийдіть до Христа, і вдосконалюйтеся в Ньому, ... і якщо ви відринете від себе всю безбожність і любитимете Бога з усією вашою могутністю, розумом і силою, тоді Його благодаті буде достатньо вам” (Мороній 10:32).

Ті, хто віддає себе Христу, є “свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях”, щоб такими залишатися “аж до самої смерті” (Мосія 18:9). Вони “зберіга[ють] це ім'я” Христа “завжди записаним” в їхніх серцях (Мосія 5:12). Вони беруть на себе “ім'я Христа, маючи рішучість служити Йому до кінця” (Мороній 6:3).

Якщо наше життя зосереджене на Христі, то “ми говоримо про Христа, ми втішаємося в Христі, ми проповідуємо Христа” (2 Нефій 25:26). Ми “отрима[ли] приємне слово Бога, і бенкету[ємо] Його любов'ю” (Кн. Якова 3:2). Навіть коли душа Нефія страждала через його беззаконня, він сказав: “Я знаю, Кому я довірився. Мій Бог був моєю підтримкою” (2 Нефій 4:19–20).

Ми пам'ятаємо пораду Алми: “Так, нехай всі діяння твої будуть для Господа, і куди б ти не пішов, нехай буде це з Господом; так, нехай всі твої думки будуть націлені на Господа; так, нехай любов твого серця буде спрямована на Господа завжди. Радься з Господом в усіх своїх діяннях” (Алма 37:36–37).

“Пам’ятайте, пам’ятайте,—сказав Геламан,—що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, ... ви повинні побудувати свій фундамент; так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, ... [це] не матиме сили над вами, щоб втягнути вас до безодні нещастя” (Геламан 5:12).

Нефій сказав, що Господь “сповнив [його] Своєю любов’ю, аж поглинаючи плоть [його]” (2 Нефій 4:21). Ті, хто цілком віддають себе Христу, “ожива[ють] у Христі” (2 Нефій 25:25). Вони “не зазна[ють] ніякого лиха, без того, щоб воно не було поглинуто радістю через Христа” (Алма 31:38). Вони “опиняться в обіймах Ісуса” (Мормон 5:11). Нефій сказав: “Я уславляю мого Ісуса, бо Він викупив мою душу від пекла” (2 Нефій 33:6). Легій сказав: “Я оточений навіки руками Його любові” (2 Нефій 1:15). ...

... Ця прекрасна душа, Мормон, написав у листі до свого улюбленого сина, Моронія, такі слова:

“Сину мій, будь вірним у Христі; і нехай те, що я написав, не засмучує тебе, не гнітить тебе до смерті; але нехай Христос підносить тебе, і нехай Його страждання, і смерть, і явлення Ним Свого тіла нашим батькам, і Його милість і довготерпіння, і надія на Його славу і вічне життя покоїться у свідомості твоїй завжди.

І нехай благодать Бога Батька, Чий престол високо на небесах, і наш Господь Ісус Христос, Який сидить праворуч Його сили, доки все не стане підлеглим Йому, існуватимуть і перебуватимуть з тобою завжди” (Мороній 9:25–26).

Я молюся про те, щоб кожний з нас також прислухався до цієї натхненної поради: “Будь вірним у Христі”. Тоді Він підніме нас і Його милість буде з нами навечно¹³.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Бенсон заявив: “Ніщо не позначилося такою великою мірою на цій землі, як життя Ісуса Христа” (підрозділ 1). Який вплив мало життя Спасителя на землі? Як саме Його життя вплинуло на вас?

- Як змінюється наше життя, коли ми “думаємо про Христа”? Як наші думки впливають на наші риси характеру? Вивчаючи підрозділ 2, поміркуйте, що ви можете зробити для повнішого розвитку в собі Христових рис, про які там згадується.
- Як можуть вчення, уміщені в підрозділі 3, давати нам надію, якщо ми стараємося бути більш схожими на Спасителя? Як Спаситель допоміг вам у стараннях наслідувати Його?

Відповідні уривки з Писань

Марк 8:34; Филип'янам 4:13; 1 Івана 3:23–24; 2 Нефій 25:23, 26; Мосія 3:19; Алма 7:11–13; Мороній 7:48

Допомога у вивченні

“Сплануйте виконання навчальних завдань, що зміцнюють вашу віру” (*Проповідуйте Мою євангелію* [2005], с. 22). Наприклад, навчаючись, ви можете поставити собі запитання на зразок наступних: “Як можуть ці вчення допомогти мені стати більш схожим\схожою на Спасителя?”

Посилання

1. Див., наприклад, “Strengthen Thy Stakes”, *Ensign*, Jan. 1991, 5; “Think on Christ”, *Ensign*, Mar. 1989, 4; “In His Steps”, *Ensign*, Sept. 1988, 4.
2. “Think on Christ”, *Ensign*, Apr. 1984, 13.
3. “Think on Christ”, *Ensign*, Apr. 1984, 13.
4. In Conference Report, Apr. 1967, 58.
5. “Life Is Eternal”, *Ensign*, June 1971, 34.
6. In Conference Report, Apr. 1966, 128.
7. “Joy in Christ”, *Ensign*, Mar. 1986, 5.
8. “Think on Christ”, *Ensign*, Apr. 1984, 11, 13.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 328.
10. “A Sacred Responsibility”, *Ensign*, May 1986, 78.
11. In Conference Report, Oct. 1986, 59, 60–62, 63; або *Ensign*, Nov. 1986, 45, 46–47, 48.
12. “Life Is Eternal”, 34.
13. “Come unto Christ”, *Ensign*, Nov. 1987, 84–85.

Перелік ілюстрацій

- Обкладинка: Фон © Artbeats
Обкладинка: фотографія Езри Тефта Бенсона © Busath.com
- Сторінка 40: Фрагмент картини *Христос і багатий юнак*, художник Генріх Гофман. З люб'язного дозволу С. Harrison Congroy Co., Inc.
- Сторінка 44: *Давні приклади/сучасні обіцяння*, художник Джефф Уора
- Сторінка 64: *Христос у доземному світі*, художник Роберт Т. Берретт
- Сторінка 89: *Алма прагне покаяння*, художник Роберт Т. Берретт
- Сторінка 93: Фрагмент картини *Він воскрес*, художник Дел Парсон
- Сторінка 98: Фрагмент картини *Христос і Марія біля гробниці*, художник Джозеф Брікі
- Сторінка 102: *"Мир Свій вам даю" (Іван 14:27)*, художник Уолтер Рейн
- Сторінка 107: *Христос покликає Петра і Андрія*, художник Гаррі Андерсон
- Сторінка 112: *Перше видіння Джозефа Сміта*, художник Грег К. Олсен
- Сторінка 117: *Джозеф Сміт отримує пластини*, художник Кеннет Райлі
- Сторінка 136: *Брат Джозеф*, художник Девід Лідслі
- Сторінка 140: *Біблія і Книга Мормона свідчать про Христа*, художник Грег К. Олсен
- Сторінка 146: *Мороній передає золоті пластини Джозефу на пагорбі Кумора*, художник Льюїс А. Ремсі
- Сторінка 246: Фрагмент картини *Христос*, художник Генріх Гофман. З люб'язного дозволу С. Harrison Congroy Co., Inc.
- Сторінка 250: *Авінадій перед царем Ноєм*, художник Арнольд Фрайберг
- Сторінка 265: *Цих дванадцятьох Ісус послав проповідувати*, художник Уолтер Рейн
- Сторінка 270: *Більше не загублене*, художник Грег К. Олсен
- Сторінка 316: *Нижній цілитель*, художник Грег К. Олсен
- Сторінка 321: *Паси вівиці Мої*, художник Камілла Корі

Алфавітний покажчик

Б

Батьки

- єдність між, 214–215
- повинні навчати дітей про храм, 186–188
- повинні навчати дітей цнотливості, 241–242
- ролі, 207–208
- шанування, 225–227
- Див. також* Батько; Дім; Матері; Сім'я; Шлюб

Батько

- вічне покликання, 207
- порада, для надання духовного провідництва, 207–210
- Див. також* Батьки; Матері

Бенсон, Джордж Тефт молодший (батько)

- веде сім'ю за пророком, 157
- його віра, 99
- місія повного дня, 4–5, 44, 295
- навчає сина Езру молитися, 51

Бенсон, Езра Тефт

- батьки, 4–6, 44, 65, 99
- вводить традицію молитися на початку урядових засідань, 51–52
- відвідує баптистську церкву в Москві, Росія, 29–32
- вчиться молитися від свого батька, 51
- дитинство, 2–4, 65
- дізнається про храм від своєї матері, 179
- закликає молодих чоловіків готуватися до служіння на місії, 299

залицання до Флори Амуссен, 8–9, 11–13

звертається до членів Церкви всіх вікових категорій, 35

зміцнює молодих чоловіків у їхній церковній діяльності, 6–7, 295

його любов, до Бога Батька, 42

його любов, до Ісуса Христа, 100

його молитви, описані Гордоном Б. Хінклі, 53

місія повного дня, 9–11, 113–114, 295

народження, 2

одруження з Флорою Сміт Амуссен, 13, 191, 193, 205, 207

освіта, 12, 14

отримує допомогу від представника влади у відповідь на молитву, 60–61

отримує натхнення покликати нового президента колу, 167

патріотизм, 23–28

підтримано як президента Кворуму Дванадцятих Апостолів, 32–33

погіршення здоров'я, 36

покірність, 245, 247

покликаний проповідувати покаяння, 85

покликаний у Кворум Дванадцятих Апостолів, 17–19

представляє церковну програму благополуччя у своєму колі, 271–272

приклад, для колег по роботі в уряді, 41, 51–52

- проводить час з сім'єю, хоч і мав багато обов'язків у Церкві і на роботі, 206
- пропонує малоактивному брату покликання служити провідником, 259–260
- професійна кар'єра, 15–16, 41, 259, 297
- свідчить про Джозефа Сміта, 113–114
- свідчить про Ісуса Христа, 28–31, 35, 99, 100, 317–318
- свідчить про Книгу Мормона, 33–34, 135, 137–138, 147–150
- свідчить про пророче покликання Спенсера В. Кімбола, 159
- сім'я, 16–17, 191, 193–194, 205–206
- служіння, в Європі після Другої світової війни, 19–23, 60–61, 75–78, 283, 288
- служіння, міністром сільського господарства Сполучених Штатів, 24–25, 51–53, 259
- смерть, 1, 37
- стає Президентом Церкви, 33–34, 135, 260
- стиль провідництва, 32–33, 125, 245, 259–260
- традиція місіонерської роботи в сім'ї, 295
- у ділові поїздки бере з собою членів сім'ї, 193–194, 206
- церковне служіння, місцеве, 6–8, 15–16, 259–260, 271–272, 295, 297
- Бенсон, Сара Данклі (мати)
виявляє віру, коли її чоловіка було покликано на місію, 4–5
її віра, 99
навчає сина Езру про храм, 179
- Бенсон, Флора Сміт Амуссен (Дружина)
виходить заміж за Езру Тефта Бенсона, 13, 191, 193, 205, 207
залицання Езри Тефта Бенсона, 8–9, 11–13
місія повного дня, 11–12
смерть, 37
- Бог Батько. *Див.* Небесний Батько
- Борг, 290–293
- В**
-
- Велика депресія, 271–272
- Вивчення Писань
благословення за, 126–133
запрошує Дух, 174–175
сприяє активності в Церкві, 128–131
цінність, 133
Див. також Книга Мормона;
Слово Бога
- Випробування, 75–79, 80, 126–128
- Відновлення, 118–119
- Війна на небесах, 66–67
- Віра
веде до оптимізму й миру, 78–81
виявлена святими в Європі після Другої світової війни, 75–78
виявлена фермерами в Айдахо, 77
включає в себе наслідування Ісуса Христа, 106–108
передусе покаяттю, 87
- Г**
-
- Гордість
боятися більше людського суду, ніж Божого, 250–251
ворожість до Бога та інших, 248–249

Господь застерігає проти,
247–248
заважає розвитку, 253–254
наслідки, 250–254
протилежність смиренню, 245,
247, 254–256
протиотрута їй є смирення,
254–256
прояви, 251–253
Див. також Смирення

Д

Делегування, 264–267
Джозеф Сміт. *Див.* Сміт, Джозеф
Дідусі та бабусі
Езра і Флора як, 217, 219
стосунки з, 225–228
Див. також Сім'я
Дім
найприємніші моменти життя в,
193–194
як прихисток від світу, 193
Див. також Батьки; Сім'я;
Шлюб

Діти
навчати, про цнотливість,
241–242
навчати про храми, 186–188

Домашній сімейний вечір,
157–159, 201

Думки, чисті, 236–237

Дух. *Див.* Святий Дух

Є

Європа, місія Езри Тефта Бенсона
в, 19–23, 60–61, 75–78, 283, 288

Єдність
в сім'ях, 55–57, 198–199
ефективні провідники демон-
струють, 262
смиренність необхідна для,
253–254

у батьківстві, 214–215
у шлюбі, 195–199

З

Завіти, 183–184

Запас продуктів, 287–290

Злочестивість
ніколи не була щастям, 69, 87,
236
світу, 126–128

Зміна серця
відбувається поступово, 93–95
зміна зсередини, 86
і покаяння, 85–86, 88–90

І

Ісус Христос
в Книзі Мормона, 139–141
віра в, 87, 106–108
Воскресіння, 103–104
втішає нас і надихає, 324–326
доблесний у свідченні про,
106–108
звертатися до, у кожній думці,
319
змінює нас, щоб ми могли змі-
нити світ, 85–86
любов, до нас, 42–43, 100
любов Езри Тефта Бенсона до,
100
місія, 100–103
наслідування прикладу, 106–
110, 261, 264–265, 274–276,
317–326
палко бажає допомогти нам
змінити наше життя, 91–92
прагнути бути схожими на,
93–95, 108–110
риси, 319–323
розп'яття, 102–103
Спокута, 100–103
Церква, 94–95
явився Джозефу Сміту, 114–115
як Спаситель, 99–100, 318–319

К

Книга Мормона

- благословення, що приходять від читання сім'єю, 140–141
- веде нас ближче до Бога, 140–141
- використання в місіонерській роботі, 137, 147–148, 153–155, 302
- Джозеф Сміт і, 117–118
- застереження проти нехтування, 135, 137–138
- її сила, 33–34, 151–152
- ключовий камінь релігії святих останніх днів, 135–145
- на ній повинно зосереджуватися наше вивчення й навчання, 137
- навчає істинному вченню, 142–144
- написана для останніх днів, 151–152
- наповнити наше життя, 153–155
- свідчить про Ісуса Христа, 139–141
- та Учення і Завіти, 142–144
- читання, з малими дітьми, 147–148
- щоденне вивчення, 151–152
- Див. також* Вивчення Писань; Слово Бога

Коли Сіону

- провідництво Езри Тефта Бенсона в, 16, 259, 259–260, 271–272, 295, 297
- цілі, 310–314

Л

Літні люди

- відповідальність, 219–220
- Господня любов до, 219–220
- долучати, до сімейних заходів, 226

- залишаються сильними під час хвороби, 225
- зміцнення, 219
- порада церковним провідникам стосовно, 228–229
- стосунки з, 228–229
- турбота про, 225–229
- як здійснювати, 220–223, 230

Любов

- вдома, 191, 193–194
- до Бога, 41–49
- до “загублених овець”, 259–267
- у місіонерській роботі, 299, 304
- у провідництві, 263–264

М

Майбутнє, жити заради, 94

Малоактивні члени Церкви, допомога, 259–260

Матері

- порада для, у проведенні часу з дітьми, 211–212
- роль, призначена Богом, 210
- Див. також* Батько; Батьки

Милосердя, 42–44

Минуле, не жити ним, 94

Місіонерська робота

- використання Книги Мормона в, 137, 147–148, 153–155, 302
- вплив Святого Духа в, 303
- для всього світу, 298–299
- ентузіазм Езри Тефта Бенсона з приводу, 295, 299
- літні люди і, 220–221, 300
- любов у, 299, 304
- молоді жінки і, 300
- молоді чоловіки і, 299–302
- на всіх стадіях життя, 299–302
- підготовка молоді до, 299–302
- праця в, 304
- радість від, 299
- смирність і, 303

традиція, у сім'ї Езри Тефта Бенсона, 295
 успіх в, 303–305

Молитва
 більше докладати зусиль в, 57–59
 в сім'ях, 55–57
 відповіді на, 59–62
 зразок, поданий Ісусом, 54–55
 незважаючи на відчуття своєї недостойності, 93
 постійна, 54–55, 78
 сім'ї Бенсон, за Езру Тефта Бенсона, 53–54
 щоб не піддатися спокусі, 238–239
 щоб отримати Святого Духа, 172

Н

Навернення. *Див.* Зміна серця
 Надія, 93–95
 Небесний Батько
 благословення за те, що звертаємо своє життя до, 47–48
 відповідає на молитви, 59–62
 віра в, 107–108
 завжди близько, 51
 заповіді, 42–49, 86–87
 йти за волею, 81–82
 любов до, 41–49
 любов, до нас, 47
 ніколи не змушує нас жити за євангелією, 67
 палко бажає допомогти нам змінити наше життя, 91–92
 поліпшення нашого спілкування з, 57–59
 хоче, щоб ми були щасливими, 81–82
 явився Джозефу Сміту, 114–115

О

Одкровення
 завдяки відвідуванню храму, 188–189
 через живого пророка, 160–162
 через Святого Духа, 171

Оптимізм, 78

П

Патріотизм, 23–28
 Перше видіння, 114–115
 План щастя, розуміння його, веде до покаяння, 86–87

Покаяння
 більше, ніж зміна поведінки, 87
 відбувається після набуття віри в Христа, 87
 за сексуальний гріх, 240
 і зміна серця, 85–86, 88–90
 і надія, 93–95
 смуток заради Бога веде до, 90–91

Порнографія, 236–237

Послух
 благословення за, 47–49, 86–87, 175–176
 як важливий життєвий тест, 42, 48

Президент Церкви
 благословення за слідування за, 157–159, 164–165
 є найважливішим для нас про роком, 160–162
 каже нам те, що нам потрібно почути, 162–164
 ніколи не зве Церкву на манівці, 164
 отримує одкровення для Церкви, 159–162

Приклад, вести, 261

- Провідництво
важливість прикладу в, 261
делегування, 264–267
і зміцнення інших, 267
наслідувати приклад Спасителя
в, 261, 264–265
приклад Езри Тефта Бенсона,
32–33, 125, 245, 259, 259–260,
261
характеристики ефективного,
261–264
- Програма благополуччя, її мате-
ріальні та духовні принципи,
271–279
- Пророк. *Див.* Президент Церкви
- Прощення
за сексуальні гріхи, 240
обіцяння стосовно, 94–95
- Р**
-
- Рішення
визначають нашу вічну долю,
69
вимагають зусиль і молитов, 70
- Робота
веде до успіху, 65
у місіонерських зусиллях, 304
цінність, 286–287
- С**
-
- Самозабезпечення, 281–293
- Сатана
брехня, 86, 93
його ненависть до нас, 47
- Свобода волі
вічний принцип, 66–67
застосовувати, приводить до
наслідків тепер і у вічності,
67–73
- Святий Дух
Його товариство, 170–171
місіонерська робота і, 303
- отримання, через вивчення
Писань, 174–175
отримання, через молитву й
піст, 172
перебуває з нами, коли ми ви-
конуємо Божі закони, 175–176
провід, необхідний в Господній
роботі, 167–169
спілкується через почуття, 171
- Священство
повнота його доступна лише в
храмі, 182–183
сила його, запечатує сім'ї зав-
дяки виконанню храмових
обрядів, 185
- Сексуальний гріх
не піддаватися спокусі, 236–240
небезпека, 235–236
прощення його, 240
- Сімейна історія, 186–188
- Сімейна молитва, 55–57
- Сім'я
важливість її, в часі і у вічності,
194
вічна, 185, 191, 201
зміцнення, 195–199, 205, 206
молитва з, 55–57
навчання евангелії в, 200–201
стосунки з літніми людьми в,
225–226
Див. також Батьки; Батько;
Дідусі та бабусі; Дім; Матері;
Шлюб
- Скромність, 239
- Слабкість, подолання, 91–92
- Слово Бога
благословення за вивчення,
131–134
в т.ч. Писання і слова живих
пророків та особисті одкρο-
вення, 128

- до них не слід ставитися легко-
важно, 133
зміцнює нас проти викликів цих
днів, 126–128
старанне вивчення, веде до
праведності, 128–131
Див. також Вивчення Писань;
Книга Мормона
- Служіння
літнім людям, 228–229
у Церкві, 267
у шлюбi, 195–199
- Служіння малоактивним членам
Церкви, 259–267
- Смирення
приклад Езри Тефта Бенсона,
245, 247
протилежність гордості, 245,
247, 254–256
у місіонерській роботі, 303
у провідництві, 261
Див. також Гордість
- Сміт, Джозеф
Боже царство знову встанов-
лено на землі через, 118–119
висвячення наперед, 120–122
відвідання його ангелами,
116–117
вірність, 119–120
і Книга Мормона, 117–118
молитва, вплив на мільйони, 70
мученицька смерть, 119–120
одкровення, 116–117
Перше видіння, 114–115
як глава останнього розподілу,
120–122
- Смуток заради Бога, веде до пока-
яння, 90–91
- Спокуса
не піддаватися, 236–240
уникання, 239
- Т**
Товаришування в Церкві, 28,
259–267
- У**
Учення і Завіти, 142–144
- Ф**
Фінанси, 290–293
- Х**
Храм
Езра Тефт Бенсон дізнається
про храм від матері, 179
завіти, укладені в, 182–183
захист і провід в, 183–184
навчати дітей про, 186–188
отримання обрядів, 182–183
отримання одкровення в,
188–189
повнота священства доступна
лише в, 182–183
служіння предкам в, 186–188
як символ, 181–182
- Христос. *Див.* Ісус Христос
- Ц**
Церковна програма благополуччя
Езра Тефт Бенсон представляє її
своєму колу, 271–272
її вплив, у Європі після Другої
світової війни, 19–23, 60–61,
283
надає можливості працювати,
287
першорядна мета, 286
- Цнотливість
закон, 233–243
навчати дітей про, 241–242
не піддаватися спокусам пору-
шити закон, 236–240
ніколи не застаріває, 233
норми, є заповіддю Бога, 234
приносить радість, 242–243

Ч

Членство в Церкві, значення,
86–87, 94–95

Ш

Шлюб

Езри і Флори Бенсон, 191, 193,
217

живлення, 191, 193

завіт, 195–199

щастя в, 195–199

Див. також Батьки; Дім; Сім'я

Щ

Щастя

вимагає зусиль, 79–81

життя схоже на Христове, веде
до, 108–110

Небесний Батько хоче, щоб ми
мали, 81–82

незважаючи на труднощі, 75–78

план, євангельський план,
86–87

результат віри в Бога, 79

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

